

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΡ. ΤΡΑΚΑΤΕΛΛΗ
Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΡΙΤΗ

ΕΚΔΟΣΗ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

ΑΘΗΝΑ 2010

Αρχιεπισκόπου Αμερικής
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

Έκδοση τρίτη

ΕΚΔΟΣΗ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
ΑΘΗΝΑ 2010

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέ ιδιαίτερη χαρά γράφω τόν σύντομο αυτό πρόλογο στήν καινούρια έκδοση τοῦ βιβλίου *“Ένας ἄνθρωπος μιλάει στόν Θεό.* Ἡ ἀρχική έκδοση τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἔγινε τό 1960, πρὶν ἀπό 50 χρόνια, σέ μιά ἐποχή κατά τήν ὁποία τό χριστιανικό φοιτητικό κίνημα ἦτο σαφῶς αἰσθητό στούς πανεπιστημιακούς χώρους. Χωρίς ἀμφιβολία ἡ Χριστιανική Φοιτητική Ένωση ἦτο ὁ πρωτοποριακός, βασικός καί οὐσιώδης παράγων τοῦ κινήματος αὐτοῦ. Γι’ αὐτόν μᾶλλον τόν λόγο, τό βιβλίο *“Ένας ἄνθρωπος μιλάει στόν Θεό* ἀμέσως ἔγινε γνωστό καί διαδόθηκε πολύ γρήγορα μεταξύ τῶν φοιτητικῶν κύκλων ὥστε πολύ σύντομα νά χρειασθεῖ καί δευτέρη έκδοση, καί μάλιστα ἐπνυξημένη.

Σήμερα, ἡ Χριστιανική Φοιτητική Ένωση, προβαίνει σέ μιά νέα προσφορά τοῦ ἴδιου βιβλίου στόν σπουδαστικό καί γενικώτερα στόν κόσμο τῶν νέων ἀνθρώπων. Βεβαίως, στά πενήντα χρόνια πού πέρασαν εἶδαμε, ζήσαμε καί ζοῦμε τίς ριζικές ἀλλαγές καί ἀνακατατάξεις πού συνέβησαν σέ ζωτικούς τομεῖς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας ὅπως εἶναι ὁ θρησκευτικός, ὁ ἰδεολογικός, ὁ πολιτισμικός, ὁ ἐπικοινωνιακός, ὁ οικονομικός, ὁ κοινωνικός καί ὁ δημογραφικός. Ἐν τούτοις, ὑπάρχει κάτι πολύ σπουδαῖο πού δέν ἄλλαξε ἀλλά παραμένει ζωντανό καί ἔντονο. Καί αὐτό εἶναι ἡ ἀνάγκη τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ἡ ἀνάγκη διαλόγου καί οὐσιαστικῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγώ καί τοῦ θείου Ἐσού.

Τό βιβλίό *“Ενας άνθρωπος μιλάει στόν Θεό* ἐλπίζω νά ἀποτελεῖ μικρή ἔστω συμβολή στήν κάλυψη τῆς ἀνάγκης αὐτῆς, ἡ ὁποία τό 2010 εἶναι ἐξίσου, ἂν ὄχι περισσότερο, ἔντονη ἀπό ὅ,τι ἦτο τό 1960. Γι’αὐτό καί τό ἴδιο βιβλίό φαίνεται νά παραμένει ἐπίκαιρο καί στήν τρέχουσα δεκαετία.

Ἐκφράζω τίς θερμές εὐχαριστίες μου πρός τήν Χριστιανική Φοιτητική Ἐνωση, μέ τήν ὁποία μέ συνδέουν 18 συνεχῆ καί ἀξέχαστα χρόνια (1946-1964) οὐσιαστικῆς, ἀνθρώπινης, καί χριστιανικῆς σχέσεως, γιά τήν πρωτοβουλία καί τήν τιμή τῆς καινούριας ἐκδόσεως τοῦ ταπεινοῦ μου πονήματος. Καί εὐχομαι μέ ὅλη μου τήν καρδιά, τόσο στά ἀγαπητά μέλη τῆς ΧΦΕ ὅσο καί σέ ὅλους τους φίλους ἀναγνώστες καί χρῆστες τοῦ βιβλίου, νά ἔχουν τήν ἀγαλλίαση καί εἰρήνη τῆς ἐμπειρίας τοῦ διαλόγου μέ τόν Θεό καί τῆς κοινωνίας μαζί Του.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος

Σεπτέμβριος 2010

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΤΗ Β΄ ΕΚΔΟΣΗ

Ἡ σύντομη ἐξάντληση τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἀποδεικνύει τὴ δίψα τοῦ διαλόγου μέ τό Θεό. Γεγονός πού πρέπει νά μᾶς δώσει βαθειά χαρά καί νά τονώσει τήν ἐλπίδα. Ἡ πύκνωση τῶν γεφυρῶν ζεύξεως οὐρανοῦ καί γῆς - τῶν προσευχῶν - εἶναι κάτι πού δέν πρέπει νά περάσει ἀπαρατήρητο.

Στή β΄ ἐκδοση τό κείμενο τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἔμεινε ἀναλλοίωτο. Ἄν τό ἀναθεωρούσαμε, θά ἔπρεπε νά τό ἀλλάξουμε ριζικά. Τέτοια ὅμως δυνατότητα δέν ὑπῆρχε σήμερα. Πάντως ἔγινε μιᾶ οὐσιώδης προσθήκη. Ἐνας πέμπτος κύκλος προστέθηκε. Οἱ προσευχές τοῦ κύκλου αὐτοῦ ἀναποκρίνονται στό αἶτημα γιά μιᾶ ἀληθινή προσέγγιση τοῦ ἀληθινοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτό καί πλέκονται γύρω ἀπό μερικούς βασικούς λόγους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Δ.Χ.Τ.

Ἀθῆναι, Μάϊος 1962

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Δισεκατομμύρια λέξεις ἀκούγονται κάθε ὥρα πάνω στόν πλανήτη μας. Ἀποτελοῦν τό ὑλικό τῶν κάθε μορφῆς συζητήσεων τῶν ἀνθρώπων.

Πόσες ὅμως ἀπό τίς λέξεις αὐτές ἀπευθύνονται στό Θεό; Πόσες ἀνήκουν σέ διαλόγους ἀνθρώπου καί Θεοῦ;

Δέν το ξέρουμε. Ἐκεῖνο ὅμως πού ξέρουμε - ἀπό πικρή ἀρνητική πείρα - εἶναι ὅτι πρέπει νά πυκνωθοῦν οἱ διάλογοι τῶν κατοίκων τῆς Γῆς μέ τόν Πατέρα τοῦ Οὐρανοῦ. Εἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη νά κάνουμε τὴ συζήτηση μαζί

Του πρωταρχικό στοιχείο τῆς ζωῆς μας.

Νά μιλήσουμε στό Θεό. Νά πούμε στόν Ἰησοῦ τά προβλήματατά μας. Νά τοῦ ἐκθέσουμε τίς δυσκολίες καί τίς ἀπογοητεύσεις μας. Νά ἐναποθέσουμε στά χέρια Του τά σχέδια, τούς πόνους καί τούς πόθους μας. Αὐτό εἶναι τό νόημα, αὐτό εἶναι τό μήνυμα πού θέλει νά φέρῃ στόν κόσμο τῶν νέων, καί εἰδικά τῶν σπουδαστῶν, τό βιβλίον αὐτό.

Οἱ σελίδες πού ἀκολουθοῦν δέν εἶναι ἀκριβῶς προσευχές, μέ τή συνηθισμένη ἔννοια τοῦ ὄρου. Εἶναι πιό πολύ ἀπόπειρες προσευχῆς, θέματα προσευχῆς, σκέψεις προσευχῆς. Γραμμένες σέ πρῶτο πρόσωπο μποροῦν εὐκολά νά τοποθετηθοῦν στά χεῖλη τοῦ καθενός. Γιατί λίγο ἢ πολύ ἀπηχοῦν μέ μικρότερες ἢ μεγαλύτερες παραλλαγές αὐτά πού ἔχει ὁ καθένας στήν καρδιά του. Ἀπό τήν ἀποψη αὐτή ὁ κάθε ἀναγνώστης θά μπορούσε νά εἶναι ταυτόχρονα καί συγγραφεύς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ.

Ὁ πρῶτος κύκλος τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς περιλαμβάνει προσευχές μέ τίς ὁποῖες ζητοῦμε ἀπό τό Θεό νά μᾶς μάθει νά προσευχομαστέ. Στό δεύτερο κύκλο τοῦ μιλοῦμε γιά τόν ἑαυτό μας καί τά προβλήματατά μας. Στόν τρίτο ὑμνοῦμε τή δόξα καί τή μεγαλωσύνη Του. Καί στόν τέταρτο τόν παρακαλοῦμε γιά τούς ἀδελφούς μας τούς ἀνθρώπους.

Ἄς μὴν ἐκπλαγῆ ὁ ἀναγνώστης γιά τό ἀπτόμο τέλος πολλῶν προσευχῶν τοῦ βιβλίου μας. Δέν εἶναι σπάνιον νά μὲν ἡ συνομιλία μέ τόν Ἰησοῦ ἡμιτελής. Γιατί ἔρχονται στιγμές πού οἱ λέξεις δέν μποροῦν νά ἐκφράσουν αὐτά πού δονοῦν τήν ψυχή. Τότε τά χεῖλη σφραγίζονται, οἱ φράσεις διακόπτονται σχεδόν μισές. Ἡ καρδιά ἀναλαμβάνει νά συνεχίσῃ τήν προσευχή, τή συνομιλία μέ τόν Οὐρανό, στη δική της γλῶσσα.

Ἀθήναι, Μάρτιος 1960

Δ.Χ.Τ.

ΠΡΩΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

«Καί ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι τόν
Ἰησοῦν ἐν τόπῳ τινί προσευχό-
μενον, ὡς ἐπαύσατο, εἶπέ τις τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς αὐτόν·
Κύριε δίδαξον ἡμᾶς προσεύ-
χεσθαι».

(Εὐαγ. κατὰ Λουκᾶν κεφ. 1α´
στ. 1)

Δεν ξέρω νά προσεύχομαι

Θεέ μου, δεν ξέρω νά προσεύχομαι. Κι όμως αισθάνομαι τόσο βαθιά τήν ανάγκη τῆς προσευχῆς. Θέλω νά προσευχηθῶ.

Ὅρες ὥρες μέ συνεπαίρνει ἡ λαχτάρα νά μιλήσω μαζί Σου. Νά ἔλθω σέ ἐπαφή μέ Σένα, τόν Ἄρρητο κι Ἄνεξιχνίαστο. Μά χάνω τίς λέξεις. Δέν μπορῶ νά συναρμολογήσω τά νοήματα. Οἱ σκέψεις μου μπερδεύονται. Καλά καλά δέν ξέρω καί τί νά πῶ μερικές φορές, ἐνῶ καταλαβαίνω ὅτι ἔχω νά πῶ τόσα καί τόσα... Κάτι ἀκαθόριστο, συγκεχυμένο, χωρίς μορφή καί σχῆμα, ἀναδεύει μέσα μου. Ἕνας κόσμος ἰδεῶν, αἰσθημάτων, σκέψεων, βιωμάτων σέ διαρκή παλίρροια.

Δέν θέλω νά Σοῦ κρύβομαι, Θεέ μου. Στά χρόνια πού πέρασαν δέν προσευχήθηκα παρά ἐλάχιστα. Ἀπό τήν ἐποχή πού ἤμουναι παιδί, στίς τελευταῖες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ, ὡς σήμερα ἀπουσίασε ἡ προσευχή ἀπ' τή ζωή μου.

Γι' αὐτό καί τώρα, πού μέ καίει ἡ δίψα τῆς ἐπαφῆς μαζί Σου, δέν μπορῶ, δέν ξέρω νά Σοῦ μι-

λήσω. Ἐπιχειρῶ νά προσευχηθῶ καί μοῦ ἔρχονται στό στόμα οἱ ἴδιες φράσεις, πού χρησιμοποιοῦσα ὅταν ἤμouνα μικρό παιδί. Μά σήμερα, στήν κατάσταση πού εἶμαι, μοῦ φαίνονται τόσο ξένες, τόσο ἀπόμακρες, πού ντρέπομαι νά τίς χρησιμοποιήσω γιά προσευχή.

Σέ ἱκετεύω, Παντοδύναμε: Μάθε με νά προσεύχομαι. Μίλπσέ μου. Δίδαξέ με τή θεία τέχνη τῆς ἐπικοινωνίας μαζί Σου.

Καθισμένος στά πόδια Σου εἶμαι ἔτοιμος νά Σέ ἀκούσω. Τά μάτια μου Ἐσένα μόνο ἀτενίζουν τήν ὥρα αὐτή.

Στά χεῖλη μου καίει τό παλιό αἶτημα τῶν Ἀποστόλων Σου: «Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι».

Γίνε ό Συζητητής πού άναζητώ

Θεέ μου, ή συνομιλία μαζί Σου είναι κάτι άπλό. Μά ταυτόχρονα καί κάτι δύσκολο. Ό διάλογος μέ Σένα, τό νιώθω, άποτελει τήν πιό ψηλή τέχνη, τήν πιό βαθιά έπιστήμη καί τήν πιό άθθεντική ζωή.

“Ω, πώς μέ πιέζει σήμερα ή έλλειψη, κάθε άγωγής, κάθε έκπαίδευσης καί προσπάθειας προς τήν κατεύθυνση αυτή! Νιώθω σαν άνάπηρος, Θεέ μου, γιατί κανείς δέν μοϋ έμαθε ως τώρα τήν τέχνη τής συνομιλίας μαζί Σου.

Διέθεσα χρόνια για τή μόρφωσή μου. Μπορώ νά συνεννοοϋμαι μιά χαρά μέ ανθρώπους πού γεννήθηκαν σε άλλους τόπους, εκεί πού δέν λιώνουν ποτέ τά χιόνια ή άλλου πού ό ήλιος πυρακτώνει τή γη.

Μιλώ άνετα μαζί τους. Μοϋδωσες τή δυνατότητα νά κάνω μακρές κι ’ένδιαφέρουσες συζητήσεις μ’ αυτούς ή μέ άλλους.

“Όταν όμως έρχεται ή στιγμή νά μιλήσω μαζί Σου, μέ Σένα πού είσαι Πατέρας καί Πλάστης μου,

τότε μέ πιάνει μιά φρικτή άδυναμία. Μιά παρά-
ξενη άμμηχανία καταβροχθίζει τίς φράσεις μου.
Ό διάλογος μαζί Σου σβήνει, πεθαίνει προτού
γεννηθεϊ.

Διαβάξεις, Πάνσοφε, τόν πόθο μου γιά τό δι-
άλογο αυτό. Μέ τυραννεϊ ή έπιθυμία τής συζή-
τησης μέ Σένα. Ποθῶ νά μπορῶ νά Σου μιλῶ καί
Σύ νά μου άποκρίνεσαι. Νά ψιθυρίζεις μέσα μου
κι έγώ ν' άκούω έκστατικός κι ευτυχισμένος.

Κύριε, πονῶ, όταν συλλογίζομαι, ότι μέ τούς
φίλους μου καί τούς ξένους μπορῶ νά συζητῶ
ῶρες γιά σοβαρά ή άνόητα θέματα καί μέ Σένα
δέν καταφέρνω νά μιλήσω οὔτε λίγα λεπτά, οὔτε
ένα λεπτό μερικές φορές.

Άρχίζω τή μέρα μου ή τήν τελειῶνω χωρίς τόν
υπερκόσμιο διάλογο μαζί Σου.

Μή μ' άφήσεις, Σωτήρα μου, περισσότερο στήν
κατάσταση αυτή. Κάνε με μέτοχο του ζωντανού
λόγου Σου. Χτίσε ανάμεσα στό φτωχό πνεῦμα μου
καί στό δικό Σου, τό άπειρο κι άγαθό, τή γέφυρα
ένός διαλόγου, πού ζητάει ή ὕπαρξή μου.

Γίνε ό Συζητητής, ό Άλλος, πού χρόνια τώρα
γυρεύω.

Κάνε αισθητή τήν παρουσία Σου

Κύριε, πρέπει νά Σοῦ πῶ ὅτι ἡ προσευχή γιά μένα εἶναι ἕνα πρόβλημα. Πῶς νά περισυλλέξω τό πνεῦμα μου, πού διασπᾶται καί διασπαθίζεται σέ χίλια πράγματα; Πῶς νά συγκεντρωθῶ, νά κλείσω γύρω μου καί μέσα μου κάθε εἴσοδο πρὸς τόν κόσμον, τά φαινόμενα, τίς ἐντυπώσεις;

Τό μυαλό μου βουίζει σάν τό μελίσι. Τ' αὐτιά μου βομβαρδίζονται ἀπό χίλιους θορύβους. Κι' ὅταν τά κλείσω, ἡ φαντασία συνθέτει καί παράγει ἕνα πολύχρωμο θέαμα.

Πῶς νά τά περιορίσω ὅλα τοῦτα, γιά νά συγκεντρώσω τήν ὕπαρξιν μου στήν προσευχή καί τά νοήματά της;

“Ὅταν μιλῶ, Θεέ μου, μ' ἕναν ἄνθρωπο, δέν χρειάζεται πολλή προσπάθεια αὐτοσυγκέντρωσης. Γιατί ἡ παρουσία του μοῦ εἶναι ἀπόλυτα αισθητή. Τόν βλέπω, τόν ἀκούω, τοῦ κρατῶ τό χέρι.

Ἐσένα ὅμως, Θεέ μου, δέν Σέ βλέπω: εἶσαι ἀόρατος, ἀπρόσιτος στήν ὄρασή μας. Οὔτε ἡ ἀκοή μου μπορεῖ νά Σέ συλλάβει. Οἱ αἰσθήσεις

μέ προδίδουν. Πῶς λοιπόν νά συγκεντρώσω τήν προσοχή μου στό πρόσωπό Σου;

Μοῦ λένε ὅτι αὐτό μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέ τήν πίστη. Μά ἡ δική μου πίστη εἶναι ἀδύνατη κι ὠχρή.

Βλέπεις λοιπόν, Θεέ μου, πόσο σκληρή εἶναι ἡ προσπάθεια. Γι' αὐτό καί τολμῶ νά Σέ παρακαλέσω νά μέ συγχωρέσεις, ἄν τόσο συχνά, στόν ἐλάχιστο χρόνο προσευχῆς πού διαθέτω, ὁ νοῦς μου τρέχει ἀκατάπαυστα ἐδῶ κι ἐκεῖ κι ἡ ψυχή μου πολιορκεῖται καί ὑποκύπτει σ' ἓνα πλῆθος πραγμάτων, πού εἶναι τελείως ξένα πρός τήν προσευχή.

Ἐνίσχυσε, Δυνατέ, τήν πίστη μου. Χάρισέ μου τό μεγάλο δῶρο νά νιώθω τήν παρουσία Σου στήν ὥρα τῆς προσευχῆς. «Ἐπίφανον τό προσωπόν Σου ἐπί τόν δοῦλόν Σου».

Τότε, τό ξέρω, θά σταματήσει ἡ ταραχή τῆς σκέψης μου καί θά πάψει νά τρέχει πρός τά ἔξω. Ἡ ψυχή θά καθαρῖσει, θα ξεθολώσει, το μάτι της θ' ἀντικρίσει τό φῶς τοῦ προσώπου Σου καί θά αἰχμαλωτισθεῖ ἀπ' αὐτό.

Ἦ, καί νά μοῦ χάριζες τό δῶρο τοῦτο! Πόσο πιά πολύ θά Σ' ἀγαποῦσα. Καί πόσο πιά καλά θά προσευχόμουν...

Χρόνια χωρίς προσευχή

Πώς μπόρεσα και τό έκανα; Πώς διέπραξα ένα τόσο μεγάλο κακό, Θεέ μου; Να περάσω τόσα χρόνια χωρίς προσευχή;

Ένας όγκος ζωής γεμάτης τρικυμίες και πυρετούς χωρίς την πνοή της έπαφής Σου!

Μιά πορεία ανάμεσα σέ παγίδες, δίπλα σέ άβύσσους, κάτω από θύελλες, χωρίς την έκζητηση της συμπαραστάσης Σου! Τί παραφροσύνη ήταν αυτή!

Σέ ξέχασα, Κύριε. Ξέχασα την πηγή μου, τή ζωή μου. Έζησα «ώς έλπίδα μή έχων και άθεος έν τῷ κόσμῳ». Μέρα μέ την μέρα ό άνθρωπος ύποχωροῦσε μέσα μου. Είδα ότι μεταβαλλόμουν σέ μηχανή, όταν δέν έπεφτα στην κτηνωδία. Φρίκη!

Όμως Σύ μέ λυπήθηκες, άκούραστε Κυνηγέ τῶν ψυχῶν. Άναψες ξαφνικά μέσα στό σκοτάδι όρισμένα φῶτα. Είδα.

Ένωσα πώς χωρίς Έσένα τά πάντα είναι ματαιότης και άηδία. Ξαφνικά μου άποκαλύφθηκε

ή άξία καί τό νόημα τής προσευχῆς. Τά θεϊκά Σου χέρια παραμέρισαν τίς στάχτες καί τή λάσπη, πού σκέπαζαν τήν καρδιά μου. Βρῆκες τή σπίθα. Τή φύσηξες. Ἡ πνοή Σου μεταμόρφωσε τή σπίθα σέ φλόγα.

Ἡ φωτιά λαμπαδιάζει καί πάλι ἐντός μου. Σ' εὐχαριστῶ.

Μά ό δρόμος εἶναι μακρύς. Ἀκόμη δέν μπορῶ νά προσευχηθῶ, Θεέ μου. Αἰσθάνομαι τή γλώσσα μου δεμένη. Τά χεῖλη μου σφραγισμένα. Προσπαθῶ. Μά χρειάζομαι τή βοήθειά Σου.

Ἄπλωσε ἄλλη μιά φορά τό χέρι Σου. Ἄγγιξε τά χεῖλη μου. Σπάσε τίς σφραγίδες. Κι ή προσευχή θά ξεχυθεῖ σάν ποτάμι ἀπό τό στόμα μου, πού μέχρι τώρα δέν ἤξερε νά κρατᾶ τίς καλύτερες λέξεις γιά Σένα.

Θεέ μου, κάνε με προσευχόμενο ἄνθρωπο. Σύνδεσέ με διά τής προσευχῆς μέ τήν αἰώνια πηγή μου.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Εἶπεν ὁ Κύριος: «Τίς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐάν αἰτήσῃ ἢ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; καὶ ἐάν ἰχθύν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ; εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτουῦσιν αὐτόν;»

(Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον
κεφ. ζ' στ. 9-11)

Διψῶ γιά φῶς

Θεέ μου, διψῶ γιά φῶς. Ἴκετεύω γιά φῶς. Βρίσκομαι σέ τόση σύγχυση, περπατῶ σέ τόση όμίχλη, πού ἔχω ἐπείγουσα ανάγκη τοῦ φωτισμοῦ Σου.

Οἱ ιδέες μου εἶναι ἀπερίγραπτα συγκεχυμένες. Βλέπεις τόν κυκεώνα μέσα μου. Λυπήσου με.

Διάβασα ἄτακτα, Θεέ μου. Ἄκουσα μέ περιέργεια, πού ἔφθανε τά ὄρια τῆς ἀπληστίας. Γοντεύθηκα συχνά ἀπό τίς μοντέρνες ιδέες. Ἐνίωσα τόν ἑαυτό μου ἀνίσχυρο στή χειμαρρώδη ἔφοδο τῶν διαφόρων ιδεολογιῶν.

Ἐζῆσα τήν τραγωδία τοῦ θανάτου τῶν διαφορών ἰδανικῶν τῆς ψυχῆς μου.

Καί τώρα, ὦ Φῶς πάναγνο, βαδίζω σάν τυφλός στό μισοσκοτάδο. Τρέμω μέσα στήν ἀβεβαιότητα. Δέν ξέρω πió θά ' ναι τό προσεχές βῆμα μου, πού θά καταλήξει ἡ πνευματική μου περιπλάνηση.

Ἄνοιξέ μου τά μάτια. «Φώτισον τούς ὀφθαλμούς μου», Χριστέ. Ἄναψε μέσα μου τό φῶς τοῦ Πνεύματός Σου. Γιά νά ἰδῶ σωστά, γιά νά ἰδῶ

πλήρως.

Μή μοῦ ἀρνηθεῖς τό φῶς Σου στό δρόμο τῆς ζωῆς. Δεῖξε μου τί πρέπει νά πιστεύω. Βάλε σέ τάξη τίς ἰδέες μου. Κάψε μέ τό φῶς Σου ὅ,τι ἐσφαλμένο, κακό κι ἄρρωστο ὑπάρχει στό πνεῦμα μου.

Ζύμωσε μέ τή λάμψη τῆς Ἀλήθειας Σου τίς πεποιοθήσεις μου.

Δεῖξε μου, ὦ Ἥλιε ἀκηλίδωτε, τί πρέπει νά κάνω, πῶς νά ζῶ, τί ν' ἀγαπῶ, γιά νά βρισκομαι πάντα κάτω ἀπό τίς ἀκτίνες Σου. Γιά νά πορεύομαι «ἐν τῷ φωτί τοῦ προσώπου Σου».

Σέ παρακαλῶ, λάμψε καί στή διάνοιά μου, γιά νά προχωρῶ στήν ἐπιστήμη καί νά κατακτῶ τή γνώση. Ὅπλισε τό νοῦ μου με διαύγεια, αὔξησε τή δύναμη ἀντίληψης καί κρίσης, τόνωσε τή μνήμη μου.

Κάνε με ἕνα φωτισμένο ἄνθρωπο, ἕναν ἄνθρωπο πού θά κατακτᾷ ὀλοένα καί πιό πολύ τή μὀρφωση. Τήν ἀληθινή μὀρφωση.

Ἦ Ἰησοῦ, αἰῶνιο Φῶς τοῦ κόσμου, «σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου Σου» κι ἡ λάμψη τῆς θεότητός Σου ἄς καταυγάσει τό νοῦ καί τήν καρδιά καί τή θέλσή μας.

Κράτησε μέσα μου ὀρθή τήν πίστη

Θεέ μου, Θεέ μου, κράτησε μέσα μου ὀρθή
τήν πίστη. Σαλεύεται. Λυγίζει. Ἡ ἀμφιβολία,
τανάλια σιδερένια, σφίγγει ὀλοένα τό νοῦ μου.
Φοβοῦμαι πῶς θά μοῦ θρυμματίσει τό κρανίο.

Ἄνεξιχνίαστε, Μεγάλε Θεέ μου, συνθλίβομαι
μέσα στή δραματικότερη ἀντίφασπ. Ἐνῶ Σέ παρα-
καλῶ νά μέ στηρίξεις στήν πίστη, τό κάνω χωρίς
πίστη, μέ κλονισμένη διάθεσπ.

Ἄραγε θά μ' ἀκούσεις; Ὑπάρχεις; Μήπως ἡ
φωνή μου πέφτει στό κενό, στό ἀπόλυτο μηδέν;
Φρίττω!

Ἡ ἀμφιβολία μοῦ τρώει τά σωθικά. Ὁ ἄνεμος
πάει νά σβήσει τή φλόγα. Θεέ μου, κράτησέ με.
Μή σβήσει τό φῶς. Πῶς θά ζήσω χωρίς Ἐσένα;

Ἦ, πόσα χέρια βέβηλα σπέρνουν στήν καρ-
διά μου τό σπόρο τοῦ δισταγμοῦ καί θέτουν σέ
δοκιμασία τήν πίστη μου! Προπαντός, Θεέ μου,
μέ κλονίζει ὁ πόνος, πού δυναστεύει ἀλύππητα
ἐκατομμύρια ὑπάρξεις.

Ἐπειτα εἶναι καί τὰ πάθη μου, ὁ ὑπάνθρωπος πού ἐνεδρεύει ἐντός μου καί πού θάθελε νά μὴν ὑπάρχεις.

Κι οἱ κατακτίσεις τῆς ἐπιστήμης, ἡ λατρεία τῆς, ἡ μέθη πού φέρνει στό νοῦ τραντάζουν τό οἰκοδόμημα τῆς πίστεως μου.

Κύριε, «πρόσθετε ἡμῖν πίστιν». Ἄν αὐτό τό ἔλεγον οἱ Ἀπόστολοι πού Σέ εἶχαν κοντά τους, Σ' ἔβλεπαν καί Σ' ἄκουγαν, τί νά πῶ ἐγώ; Ἐγώ πού ζῶ σ' ἓναν κόσμο ἀλλοπρόσαλλο, Θεέ μου, ὅπου τὰ ἔνστικτα σκότωσαν τή λογική, ὁ ρυθμός τῆς ζωῆς ἔσπασε τὰ νεῦρα καί τὰ εἶδωλα ἔκρυσαν τή θέα Σου ἀπό τὰ κουρασμένα μάτια μας;

«Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῆ ἀπιστία». Ἰησοῦ μου, «πρόσθετε μοι πίστιν». Διάλυσε τήν ὀμίχλη τῆς ἀμφιβολίας. Ἐξαφάνισε τούς δισταγμούς.

Δῶσε μου τή βεβαιότητα τῆς παρουσίας Σου.

Μίλησέ μου. Λύσε τή σιωπή.

Δεῖξε μου ἓνα σημάδι πού νά πείθει τό ἀνήσυχον πνεῦμα μου γιά τήν ὑπαρξή Σου.

«Εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου». «Καί ἡ κραυγή μου πρὸς Σέ ἐλθέτω».

«Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῆ ἀπιστία».

Συγχώρησέ με

Ελέψόν με, ό Θεός, κατά τό μέγα έλεός Σου». Γονατιστός μπροστά Σου, Έσταυρωμένε μου, παρακαλώ γιά έλεος, γιά χάρη.

Έχω άμαρτήσει. Έπεσα πολύ.

Έκανα τό αντίθετο από εκείνο πού ή άγια Σου θέληση μου ζήτησε. Γεύθηκα τήν άμαρτία. Στά χείλη μου άκόμη μένει πικρή, τυραννική ή γεύση της.

Είμαι ένας χαμένος άνθρωπος. Αντιμετρῶ τό ύψος τής αγιότητός Σου μέ τήν άβυσσο τής διεφθαρμένης μου ύπόστασης καί συντρίβομαι.

Πόση λάσπη σωρεύθηκε μέσα μου! Η άμαρτωλότητά μου μέ πνίγει. Οί άναθυμιάσεις του κακού μου φέρνουν λιποθυμία.

Φανού σπλαχνικός, Σωτήρα μου.

Είσαι ό Λυτρωτής μου. Δέν θά μ' άφήσεις νά διαλυθῶ μέσα στίς τύψεις. Θά μ' έλεήσεις.

«Εκ βαθέων έκέκραξα προς Σέ, Κύριε, Κύριε».

Συγχώρησέ με.

Χάρισέ μου τήν εύφροσύνη τής άφεσης. Έξά-

λειψε τά ανομήματα καί τίς άμαρτίες μου.

Δώσε μου τό θάρρος νά Σέ κοιτάξω, όπως όταν
ήμουν παιδί. Καθάρισε τό ρύπο τής ψυχής μου.

Σέ ίκετεύω γοναστιστός. Τά δάκρυά μου άς
Σοῦ μιλήσουν.

Θά περιμένω, Κύριε.

Δέν θά σηκωθῶ, ἔστω κι άν τά γόνατά μου
ματώσουν. Δέν θά σηκωθῶ ἔως ότου τό χέρι Σου
άκουμπήσει στό σκυμμένο μου κεφάλι. Θά πε-
ριμένω μέχρι τή στιγμή πού θ' άκούσω νά μοῦ
λές: «άφώνταί σοι αί άμαρτίαι σου». «Μηκέτι
άμάρτανε».

Θά περιμένω μέχρι τήν ώρα πού θά μέ πλύνεις
μέ τά νερά τής Χάριτός Σου. Καί θά μέ ντύσεις
μέ τό χιτώνα τών παιδιών Σου, μέ τήν άφθαρτη
στολή τών υίῶν τής βασιλείας Σου.

Ἐλέψόν με, ό Θεός ό Ἐταυρωμένος.

Περισσότερη καλοσύνη σήμερα

Κύριε, εὐχαριστοῦμε τὴν ἀγάπη Σου, πού μᾶς χάρισε μιὰ καινούργια μέρα. Μιὰ μέρα πού μᾶς προσφέρεται γιὰ νά ζήσουμε, νά δημιουργήσουμε, ν' ἀγωνισθοῦμε καί νά χαροῦμε.

Ἄραγε στή διάρκεια της, τί θά συμβεῖ; Ὁ κόσμος θά γίνει πλουσιότερος σέ καλοσύνη, ὅπως ἡ θεϊκὴ Σου καρδιά λαχταράει; Ὁ ἄνεμος τῆς ἐξυγίανσης θά πνεύσει σέ περισσότερα στήθη;

Φοβᾶμαι. Φοβᾶμαι, Θεέ μου, ὅτι θά γίνουν καί σήμερα ἐγκλήματα. Τό αἷμα θά βάψει τὰ πεζοδρόμια.

Θά γίνουν καί σήμερα ἀδικίες.

Τὰ καυτὰ δάκρυα τῶν ἀδικημένων, τῶν συκοφαντημένων, τῶν περιφρονημένων θά ποτίσουν τὴ γῆ, τίς σκάλες τῶν πολυκατοικιῶν, τίς τρῶγλες, τὰ χωράφια. Τό κακό θά περιτρέξει μανιασμένο τόν πλανήτη μας, θά ρημάξει καρδιές, θά σκορπίσει πείνα καί δυστυχία, θ' ἀνατινάξει σπιτικά.

Κι ὅλα αὐτὰ κάτω ἀπὸ τό βλέμμα Σου.

Ἦ! δέν τό βαστάει ἡ ψυχὴ μου.

Θεέ μου, σήμερα τό βράδυ θά ' ναι βαρύτερη
ή γῆ σέ κακό; Ἡ καινούργια ἡμέρα πού ἄρχισε
θ' αὐξήσει τά ἀποθέματα τῆς ἁμαρτίας;

Δέν θά ἐπέμβεις, Δίκαιε καί Ἅγιε;

Ἦ Κύριε τῆς ἀγάπης, ἄς γίνει λιγότερο κακό
σήμερα.

Πρέπει νά παρέμβεις.

Νά ἐμποδίσεις.

Νά σταματήσεις τήν ἐξάπλωση, νά ματαιώσεις
τά σχέδια τοῦ Σατανᾶ.

Βοήθησέ μας σήμερα νά μὴν εἴμαστε τόσο
κακοί, τόσο φρικτοί.

Δώσε μας δύναμη, γιά νά δημιουργήσουμε τό
καλό, γιά νά πλάσουμε μορφές καλοσύνης κι ' ἀλή-
θειας. Κάνε ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπό μᾶς νά ἐπεκτεί-
νουμε τίς περιοχές τῆς κυριαρχίας Σου ἐντός μας
καί γύρω μας. Νά πλεονάσει τό καλό.

Κύριε, ἀπόψε ὁ Σατανάς μέ χέρια ἀπό φωτιά
θά χαράξει στό κολασμένο του ἡμερολόγιο τόν
ἀπολογισμό τῆς γῆς σέ ἔγκλημα. Δέν πρέπει καί
Σύ νά μπορεῖς νά σημειώσεις μέ τά θεϊκά Σου
χέρια στό βιβλίο τῆς βασιλείας Σου ἕνα πλούσιο
ἀπολογισμό ἀγιότητας καί μεγάλων ἔργων;

Ἦ! ἀξίωσέ με νά μπορέσω κι ἐγώ σήμερα νά
συντελέσω στό ἔργο αὐτό.

Κύριε, Σέ παρακαλῶ, περισσότερη ἀρετή, πε-
ρισσότερη καλοσύνη σήμερα.

Μέ βασανίζει ή συμπεριφορά μου

Δέν μπορώ νά κρυφτώ από Σένα, Παντογνώστη. Σοῦ εἶναι γνωστό πόσο μέ βασανίζει ή συμπεριφορά μου.

Δέν καταφέρνω νά φερθῶ καλά. Οἱ τρόποι μου παρουσιάζουν ἀπελπιστικές διακυμάνσεις. Κινοῦμαι συνήθως μεταξύ τῶν ἄκρων.

Μέ τυραννεῖ πολύ, Θεέ μου, αὐτή ή κατάσταση. Συχνά ἐκτίθεμαι.

Οἱ σχέσεις μου μέ τούς ἄλλους δέν ἐξελίσσονται καθόλου καλά. Τή μιά μέρα ἐμφανίζομαι ἀγροῖκος κι ' ἄξεστος, τήν ἄλλη φθάνω σέ μιά γελοία ὑπερευγένεια.

Οἱ δικοί μου δέν ξέρουν πῶς νά μοῦ φερθοῦν, πῶς νά με ἀντιμετωπίσουν. Τούς εἶμαι πρόβλημα, ἐνῶ δέν τό θέλω.

Βοήθησέ με, Ἰησοῦ, αἰώνιο, ἄρμονικό κι ' ἀνεπανάληπτο Ὑπόδειγμα ἀναστροφῆς. Διόρθωσέ με.

Φύτεψε στήν καρδιά μου τήν ἀληθινή εὐγένεια.

Μιάν εὐγένεια ἤρεμη, ἀρμονική, χριστιανική ποῦ δέν θά ἐκφυλίζεται σέ γλυκόλογα καί σέ γελοῖες ὑποκλίσεις.

Καλλιέργησε ἐντός μου τό σεβασμό καί τήν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους, τοὺς συνεργάτες, φίλους, συγγενεῖς, γνωστούς κι ' ἀγνώστους. Ὡστε νά τοὺς μιλῶ, ὅπως πρέπει καί νά μὴν τοὺς πληγῶνω.

Χάρισέ μου αὐτοκυριαρχία, γιά νά μπορῶ νά ἐλέγχω τίς κινήσεις μου καί τά λόγια μου.

Νά μπορῶ νά κυβερνῶ τα νεῦρα μου. Νά δαμάζω τοὺς θυμούς καί τίς ἐξάψεις μου καί νά ξεπερνῶ τίς διαθέσεις τῆς στιγμῆς.

Κύριε, Σέ παρακαλῶ, δίδαξέ με τήν «καλήν ἀναστροφὴν». Καθοδήγησέ με στήν κατάκτησή της.

Μεῖνε κοντά μου Δάσκαλός μου καί Ὁδηγός συμπεριφορᾶς. Κι ' ἂν στό φέρεσιμό μου κάνω λάθη, μὴν ἐπιτρέψεις τά λάθη τοῦτα νά προκαλέσουν συγκρούσεις καί νά τραυματίσουν τοὺς ἀδελφούς μου, τοὺς φίλους καί συνανθρώπους μου.

Θέλω πολλά, τά θέλω όλα

Θεέ μου, θέλω πολλά. Βλέπεις, τά θέλω όλα. Λαχταρώ τήν ανάβαση στίς κορυφές τοῦ πνεύματος. Μέ γοπετεύει ὅμως ἀφάνταστα καί ὁ ἴλιγγος τῆς πτώσης.

Τί ἀνυπόφορος διχασμός! Διάσπαση πού ἐξαπολύει μέσα μου γιγάντιες δυνάμεις. Τί μαρτύριο!

Εἶναι ὥρες, εἶναι μέρες πού θά 'θελα νά 'μουν ἀετός. Ἡ καρδιά μου τότε χωρίς κόπο ὑψώνεται σέ Σένα, Κύριε. Σέ ζητεῖ.

Ἄν μποροῦσα, θά πετοῦσα ἀπό κορφή σέ κορφή, ὀλοένα πιό ψηλά. Γιά νά Σ' ἀνταμώσω λυτρωμένος ἀπό κάθε χοϊκό καί ἀμαρτωλό. Τό βλέμμα μου μαγνητισμένο ἀπό τήν ὁμορφιά τοῦ προσώπου Σου δέν βλέπει τίποτα ἄλλο.

Ὁ κόσμος κάτω ἀπό τά πόδια μου φαίνεται σβησμένος, νεκρός. Ἕνας σωρός σκύβαλα.

Μά ἔρχονται καί μέρες, Αἰώνιε Θεέ, πού μέσα μου ἀντηχοῦν βρυχηθμοί θηρίων.

Μέ τραβάει τόσο ἡ πτώση! Ὁ Σατανάς ξενα-

γεῖ τή φαντασία μου σέ τόπους γεμάτους ἀπό
τό μεθυστικό ἄρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ κακοῦ. Ὁ
πειρασμός μου φέρνει ζάλη.

Μοῦ φαίνεται πώς περπατῶ στήν ἄκρη τῆς
στέγης ἑνός σπιτιοῦ καί ὅπου νά ' ναι θά πέσω καί
θα πολτοποιηθῶ στήν ἀναμμένη ἄσφαλτο.

«Πατέρα τῶν οἰκτιρμῶν», λυπήσου με. Ἄς στα-
ματήσει πιά αὐτή ἡ διάσπαση.

Τόσα χρόνια ὁ πόλεμος δέν κόπασε στό στῆθος
μου. Τουλάχιστον ἄς γίνει κάποια ἀνακωχή. Νέ-
κρωσε μέσα μου τό συνεταῖρο τοῦ Διαβόλου. Δῶσε
τή νίκη στόν ἄνθρωπο πού Σέ διψάει.

Σταθεροποίησε κάθε βῆμα, πού κάνω, γιά νά
Σέ προσεγγίσω. Κάνε με ὅλο καί πιο πολύ ἀναζη-
τητή Σου. Δῶσε μου τή χαρά τῆς ἀνάβασης στίς
κορφές Σου. Ἐτσι θά μέ τραβάει λιγότερο ὁ κάμπος
μέ τά ἔλη καί τή λάσπη.

Ἀπαράμιλλε Ἐνοποιέ, φέρε τήν ἐνότητα στή
διασπασμένη μου ὕπαρξη.

Σοῦ ζητῶ τή θεραπεία μου

Ισοῦ μου, τί ἄλλο νά Σοῦ ζητήσω παρά τή θεραπεία; Σέ παρακαλῶ νά μέ ἀπαλαξεις ἀπό τήν ἀρρώστια πού μέ παιδεύει τόν τελευταῖο καιρό.

Ἐξω ὁ ἥλιος λάμπει, Θεέ μου.

Ἡ ζωή σφύζει.

Κι' ἐγώ κείτομαι ἐξαντλημένος, μέ πυρετό καί πόνους, περιμένοντας τήν ἐπάνοδο τῆς ὑγείας. Βασανίζω καί τούς δικούς μου. Κουράζονται γιά νά μέ περιποιηθοῦν. Ξοδεύονται. Θλίβονται βλέποντας τήν ἀσθένεια νά ἐπιμένει.

Παντοδύναμε, διῶξε πια ἀπό πάνω μου τήν ἀρρώστια.

Κάμψε τήν ἀντίσταση τῶν μικροβίων.

Αὔξησε τή θεραπευτική δύναμη τῶν φαρμάκων.

Φώτισε τό γιατρό, ὥστε ἡ διάγνωσή του καί ἡ θεραπευτική ἀγωγή, πού ἐφαρμόζει, νά εἶναι ἡ σωστή καί ἐνδεδειγμένη.

Σήκωσέ με, Χριστέ μου, ἀπό τό κρεβάτι, ὅπου ἔχω βιδωθεῖ τόσες μέρες. Ρίξε τόν πυρετό. Δῶσε

μου υγεία.

Στή διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς Σου ἔκανες τόσες ἰάσεις χρονίων καί σοβαρῶν νοσημάτων. «Διπλῆδες εὐεργετῶν καί ἰώμενος».

Πολλές φορές, Ἰησοῦ μου, χρειάσθηκε νά τρέξεις, νά κουρασθεῖς σάν ἄνθρωπος, γιά νά φθάσεις στούς ἀρρώστους καί νά τούς δώσεις τή γιατριά. Ἐνῶ τώρα σέ μένα δέν θά χρειασθεῖ παρά μόνο ἓνας θεϊκός Σου λόγος.

Οὔτε κἀν κι αὐτός εἶναι ἀπαραίτητος. Φθάνει νά θελήσεις. Ὄταν τό θελήσεις, στό ἴδιο δευτερόλεπτο θά εἶμαι καλά.

Ἔλα λοιπόν καί σέ μένα, ἀσύγκριτε Ἰατρέ. Θέσε τέρμα στή δοκιμασία μου.

Γιάτρεψέ με, Σέ παρακαλῶ.

Τί θά γίνει μέ τά οικονομικά μου;

Κύριε, τί θά γίνει μέ τά οικονομικά μου; Ήφθα-
σα σέ άδιέξοδο. Μέ ζώνει ή άμνηχανία. Αισθά-
νομαι νά 'μαι κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο χωρίς
πόρτες καί παράθυρα. Πώς θά βγώ;

Ήκανα ό,τι μποροῦσα, Χριστέ μου. Περιόρι-
σα τά έξοδά μου. Κατήργησα τό λεωφορεῖο. Ήχω
κατακουράσει τά πόδια μου. Λιγόστεψα τό λίγο
φαγητό μου.

Πώς νά βρῶ τά χρήματα, πού απαιτοῦνται, γιά
τή συνέχιση τῶν σπουδῶν μου; Πώς νά προχω-
ρήσω; Οί δικοί μου, Θεέ μου, ἔχουν ἔξαντληθεῖ
οικονομικά. Ήχουν στραγγίσει.

Εἶναι κρίμα νά σταματήσω. Μά πάλι, πώς νά
συνεχίσω μέ τίς τσέπες ἄδειες; Τά χρήματα μου
ἔγιναν βραχνάς, ἐφιάλτης.

Κύριε, δῶσε μου τή λύση, στό ἀμείλικτο πρό-
βλημα πού μέ συνθλίβει.

Φώτισέ με, δείξε μου τόν τρόπο, τό δρόμο. Βρές

μου, Θεέ μου, μιά δουλειά. Άνοιξέ μου κάποια πόρτα.

Βάλε ένα χέρι φιλικό μέσα στο δικό μου. Πνίγομαι, βοήθησέ με ν' αναπνεύσω.

Σύ μέ αγαπᾶς περισσότερο από ὅ,τι ἐγώ τόν ἑαυτό μου. Πάνσοφε καί Παντοδύναμε, ἂν θέλεις, μπορεῖς νά μοῦ δώσεις διέξοδο. Μπορεῖς νά ἀνασπλώσεις τά ἐρειπωμένα οἰκονομικά μου.

Άπό Σένα κρέμομαι, Θεέ μου. Μ' ἕνα Σου νεῦμα, μέ μιάν ἀδιόρατη κίνησή Σου τά πάντα θά μεταβληθοῦν.

Μή βραδύνεις. Εἶναι ἐπείγουσα ἡ ἀνάγκη μου. Χρειάζομαι τήν ἄμεση ἐπέμβασή Σου.

Σῶσε με ἀπό τά νύχια τῆς ἀπελπισίας.

Συντηρεῖς ἕναν ὁλόκληρο κόσμο, ἕνα ἀχανές σύμπαν. Καί θ' ἀφήσεις ἄλυτο τό οἰκονομικό μου πρόβλημα, Θεέ μου;

Ἀποκάλυψέ μου τον ἑαυτό μου

Κύριε, συνεχῶς διαπιστώνω ὅτι ἀγνοῶ τόν ἑαυτό μου. Κατήντησε νά μοῦ εἶναι ὁ περισσότερο ἄγνωστος, ὁ περισσότερο κρυμμένος.

Κατέχομαι ὅμως ἀπό τόν πόθο νά τόν γνωρίσω. Μά χωρίς Ἐσένα δέν θά καταφέρω πολλά πράγματα. Γι' αὐτό καί κάνω ἔκκληση στήν Ἀγάπη Σου.

Ἀποκάλυψέ μου τόν ἀληθινό, τό γνήσιο ἑαυτό μου.

Δώσε στό βλέμμα μου διεισδυτικότητα, γιά νά τόν ἐρευνήσω ὡς τά κατάβαθά του. Θέλω ν' ἀνιχνεύσω τήν ψυχή μου ὡς τήν πιό ἀπόμερη της γωνιά, θέλω νά ξεσκεπάσω τίς πιο ἀπόκρυφες πτυχές της.

Μήν ἀφήσεις, Σύ, «ὁ ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς», νά μέ συνεπάρει ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς. Μή μέ πνίξουν οἱ διάφορες μέριμνες καί παραλείψω αὐτό τό ἅγιο ἔργο τῆς γνωριμίας τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Βοήθησέ με ν' ἀνακαλύψω καί νά προσδιορί-

σω τά ἐλαττώματά μου. Νά λάβω συνείδηση τῶν ἀδυναμιῶν καί τῶν ἀσθενῶν πλευρῶν μου.

Κάνε με νά δῶ σωστά καί τά πλεονεκτήματα πού μοῦ ἔχεις χαρίσει, νά συνειδητοποιήσω τίς δυνατότητες, νά ψηλαφήσω τά τάλαντα πού μοῦ ἔχεις ἐμπιστευθεῖ. Νά μάθω ὡς ποῦ φθάνουν οἱ δυνάμεις μου, ποιὰ εἶναι τά εὐαίσθητα καί εὐπαθῆ σημεῖα τῆς καρδιᾶς μου.

“Ὅλα αὐτά Σοῦ τά ζητῶ, Χριστέ μου, ὄχι ἀπό μιά ρηχὴ περιέργεια, ὄχι ἀπό μίαν ἀπλή ἐπιθυμία γνώσεως. Θέλω νά γνωρίσω τόν ἑαυτό μου, γιά νά τόν διορθώσω, νά τόν ἀνανεώσω. Γιά νά μπορῶ νά βοηθήσω κι ἐγώ στήν προσπάθεια πού κάνεις νά μέ ἐξαγνίσεις, νά μέ βελτιώσεις.

“Ὡ Ἀκούραστε, ἀκατάπαυστα μοχθεῖς ἐντός μου. Παλεύεις στά σκοτεινά χᾶη τῆς ψυχῆς μου, στούς δαιδάλους τοῦ πνεύματός μου. Ἐργάζεσαι, χτίζεις καί γκρεμίζεις, μορφοποιεῖς καί μεταμορφώνεις τόν μέσα μου κόσμο.

Κι ἐγώ πολλές φορές ἀντιστέκομαι! Ἀπό ἀδυναμία, ἀπό ἄγνοια.

Παρακαλῶ, φέρε με σ' ἐπαφή μέ τόν ἀληθινὸ ἑαυτό μου. Δῶσε μου θάρρος, γιά νά τόν κοιτάξω κατάματα, νά τόν ἐρευνήσω μ' ἓναν τρόπο ἀδυσώπητο. Νά τόν κατανοήσω, ὅσο κι' ἂν στοιχίζει αὐτό.

Κύριε, δῶσε μου ὀξυγόνο, δῶσε μου φῶς στή μεγαλὴ κατάδυση πού ἐπιχειρῶ στά ἀπύθμενα, κατασκότεινα βᾶθη τῆς ὑπάρξεώς μου. Ἀμήν.

Κάνε με πιο αγωνιστικό

Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιατί προσθέτεις μιά ακόμη μέρα στή ζωή μου. Αυτό ἔχει ἀσφαλῶς κάποιο νόημα, κάποιο σκοπό.

Κάτι θέλεις ἀπό μένα σήμερα, κάτι περιμένεις. Μά κι ἐγώ δέν θέλω νά περάσει ἄσκοπα ἡ μέρα μου. Ἔχω ἀπόφαση νά εἶμαι περισσότερο ἀγωνιστικός σήμερα. Νά πολεμήσω μέ πιο ἀδιάλλακτη ἐπιμονή, μέ σταθερότερη θέρμη γιά καθετί ἀληθινό, δίκαιο καί ἅγιο.

Σοῦ ζητῶ βοήθεια καί τόνωση.

Σέ ἱκετεύω, μή μ' ἀφήσεις μόνο στήν προσπάθειά μου.

Συνήθως εἶμαι, ὅπως μέ ξέρεις, ἐξοργιστικά νωθρός καί πλαδαρός. Μέ τρομάζει ὁ ἀγώνας. Βρίσκω τρόπους νά τόν ἀποφεύγω. Κι' ὕστερα ἐπιστρατεύω ἕνα πλῆθος δικαιολογίες, γιά νά καλύψω τήν ἐπαίσχυντη φυγή μου.

Σέ παρακαλῶ, Ἰησοῦ, βγάλε με ἀπό τήν κατάσταση αὐτή τῆς ραθυμίας, Σύ, ὁ ζῶν Θεός. Θέρμανε, πύρωσε τήν καρδιά μου. Νεύρωσε τά μέλη μου.

“Όπου βρεθῶ σήμερα, ἀξίωσέ με, Παντοδύναμε, νά εἶμαι ἕνας μαχητής τοῦ καλοῦ.

Ἵπερασπιστή τοῦ δικαίου καί φρουρό τῆς ἀλήθειας νά μέ βρεῖ ἡ κάθε στιγμή. Στό σπίτι, στό δρόμο, στό λεωφορεῖο, στή δουλειά, στό Πανεπιστήμιο.

ἽΩ Βασιλιά τοῦ Καλοῦ, στεφάνωσε σήμερα τό μέτωπό μου μέ τό διάδημα τοῦ ἰδρώτα τοῦ καλοῦ ἀγώνα.

ἽΕμφύχωσέ με στήν ἀντιμετώπιση τοῦ κακοῦ καί τοῦ ψεύτικου.

Δῶσε μου νά καταλάβω ὅτι πρέπει κι ἔγώ νά παλέψω, ὅτι ἔχω εὐθύνη. Δυνάμωσέ με στή μάχη, κράτησέ με ἀλύγιστο στίς συγκεκριμένες περιπτώσεις, πού θά παρουσιασθοῦν.

Σήμερα, τουλάχιστον σήμερα, Θεέ μου, θέλω νᾶμαι τίμιος και χωρίς περιστροφές στό στρατό αὐτῶν πού μάχονται μαζί Σου γιά τόν ἐρχομό μιᾶς καλύτερης μέρας στό πλανήτη μας.

Θά Σοῦ μιλήσω γιά τά σχέδιά μου

Κύριε, θά Σοῦ μιλήσω πάλι γιά τά σχέδια, τά ὄνειρά μου, τίς ἐπιδιώξεις μου. Δέν κουράζομαι νά Σοῦ μιλῶ γιά τά θέματα αὐτά. Μοῦ χρειάζεται ἡ ἀνανέωση τῆς ἐπιδοκιμασίας Σου, ἡ ἐπανάληψη τῆς συναίνεσής Σου, Πατέρα καί Δημιουργέ μου.

Θέλω νά κάνω πολλά, Κύριε. Νά δημιουργήσω στή ζωή μου. Νά πετύχω κάτι σοβαρό, μεγάλο κι ὠραῖο.

Ἐπιθυμῶ τό σύντομο πέρασμά μου ἀπό τή γῆ ν' ἀφήσει ἴχνη, νά ἔχει ἐπίδραση στους συνανθρώπους μου.

Θεέ μου, εἶναι ἄραγε αὐτό ἐγωισμός; Νά ναι τούτη ἡ προσευχή μου ἁμαρτία;

Ἦχι! Θεέ μου. Δέν τό πιστεύω. Ἦχι γιατί εἶμαι ἀπαλλαγμένος ἀπό τό μιστό ἐνώπιόν Σου ἐγωισμό. Κάθε ἄλλο. Ἀλλά πιστεύω πώς δέν μοῦ ἐπιτρέπεις νά μὴν ἔχω σχέδια.

Δέν θέλεις τό πλάσμα σου, ὁ ἄνθρωπος, ὁ

όποιοσδήποτε άνθρωπος, νά περνᾷ ἀπό τή γῆ χωρίς ν' ἀφήνει ἴχνη, χωρίς νά πραγματοποιεῖ κάτι σοβαρό καί μεγάλο. Δέν μᾶς ἐπλάσες γιά τά μικρά.

Σύ μου φύτεψες τή λαχτάρα τῆς δημιουργικότητας. Σύ φτέρωσες τή φαντασία μου, γιά νά εἶναι σέ θέση νά ὀραματίζεται καί νά σχεδιάζει.

Θά Σέ πρόδιδα, ἂν δέν ποθοῦσα κι ἂν δέν μοχθοῦσα νά πετύχω κάτι ἀξιόλογο στή ζωή μου.

Ἄλλωστε ὅ,τι ζητῶ, Ἰησοῦ μου, δέν τό κάνω γιά τή μάταιη καί κούφια προβολή τοῦ ἐγώ μου, πού δέν ἀξίζει οὔτε τήν περιφρόνηση Σου. Σάν ἄνθρωπος, σάν τέκνο Σου, νιώθω πώς πρέπει νά Σέ τιμήσω.

Αὔριο, ἂν μέ τή βοήθειά Σου, Κύριε πετύχω κάτι, δέν μ' ἐνδιαφέρει ν' ἀκουσθεῖ τ' ὄνομά μου. Φθάνει νά ποῦν: ἕνας ἄνθρωπος, ἕνα παιδί τοῦ Θεοῦ ἔκανε αὐτό τό ὠραῖο ἔργο.

Εἰς δόξαν Σου, εἰς τιμὴν τοῦ πλάσματός Σου τοῦ ἀνθρώπου ποθῶ νά 'ναι τό ἔργο τῆς ζωῆς μου. Γι' αὐτό καί δέν ἔχω τό δικαίωμα νά τό φαντασθῶ μικρό. Δέν μπορῶ νά 'μαι ὀλιγαρκής.

Σέ τέτοια ζητήματα, τό αἰσθάνομαι, Κύριε, ἡ ὀλιγάρκεια εἶναι ἁμαρτία.

Ἰησοῦ Χριστέ, εὐλόγησε τά σχέδιά μου.

Βγάλε ἀπό τό ὄνειρό μου κάθε στοιχεῖο ἁμαρτωλότητας.

Ἐξαγίασε τίς προθέσεις μου. Κάμε χειροπιαστή πραγματικότητα τούς ὀραματισμούς μου.

Με χτύπησε ἡ ἀποτυχία

Πονῶ, Θεέ μου. Ἡ ἀποτυχία σήμερα ἔμπηξε ἕνα μαχαίρι στήν καρδιά μου.

Ξεκίνησα μέ τόσες ἐλπίδες. Ἦμουν προετοιμασμένος καλά. Εἶχα ἀπόλυτη βεβαιότητα γιά τήν ἐπιτυχία.

Κι ὅμως ἔπεσα ἔξω. Ἡ μιά ἀναποδιά μετά τήν ἄλλη μέ ὀδήγησαν στήν ἀποτυχία, πού μοῦ κοστίζει πιά πολύ, γιατί δέν τήν περίμενα.

Πονῶ.

Νιώθω ἀπελπισμένος.

Κουρασμένος.

Ἡ θέλησή μου εἶναι μουδιασμένη. Πῶς νά ἐπιχειρήσω μιά νέα προσπάθεια;

Καταφεύγω σέ Σένα. Παρηγόρησέ με, Χριστέ μου.

Δῶσε μου θάρρος.

Μάθε με νά ὑπομένω.

Χάρισέ μου τή σοφία καί τήν ὑπομονή, πού χρειάζονται, γιά νά μελετήσω τήν ἀποτυχία μου ὠριμα καί ψυχραιμα, νά προσδιορίσω τά αἰτία

της, ώστε νά τήν ξεπεράσω εύκολότερα.

Διάλυσε τά σύννεφα τῆς ἀπαισιοδοξίας, Πατέρα μου, πού κάθονται μολυβένια ἐπάνω μου.

Δῶσε μου καί πάλι τήν ὄρεξη γιά ἐργασία.

Ἄνανέωσε τήν ἀποφασιστικότητά μου, πού τραυματίσθηκε ἀπό τήν ἀποτυχία. Μετάβαλε τό φαρμακερό κεντρί της ἀπό αἰτία πόνου σέ παρόρμηση ἐργασίας καί δημιουργίας.

Ἄς εἶναι ἡ σημερινή μέρα βάση γιά ἕνα καινούργιο ἄλμα. Ἄς εἶναι, Θεέ μου, ἀφετηρία γιά μιά πορεία πρὸς τή νίκη. Κάνε τήν ἀποτυχία μου διάδρομο ἀπ' τόν ὅποιο πιό γρηγορα θά φθάσω στήν ἐπιτυχία. Ἀμήν.

Εἶμαι ἀναστατωμένος, Θεέ μου

Αθάνατε Παρηγορητή, σέ Σένα πάλι ἔρχομαι. Εἶσαι τό καταφύγιό μου. Κάτω ἀπό τό βλέμμα Σου ἡσυχάζω. Ἡ θωπεία Σου κατασιγάζει τήν ταραχή τῆς καρδιᾶς μου.

Εἶμαι ἀναστατωμένος, Θεέ μου. Σύγχυση αἰσθημάτων βασιλεύει μέσα μου.

Ταραχή καί ἔξαψη.

Γιά μιᾶ ἀκόμη φορά εἶμαι δέσμιος τῶν σφοδρῶν συναισθημάτων μου. Ὑποφέρω τόσο πολύ.

Θεέ μου, βλέπεις τί γίνεται μέ τήν εὐπαθεῖ καρδιά μου. Τή μιᾶ μέρα ἀγαπῶ μέ πάθος τόν α ἢ τό β ἄνθρωπο. Γοητεύομαι ἀπ' αὐτόν. Καί τήν ἄλλη μπορεῖ καί νά μήν τόν χωνεύω καθόλου. Ἀπό τήν ἀγάπη πέφτω στή ζηλοτυπία, ἴσως νά φθάνω καί στήν ἐχθρότητα ἀκόμη.

Διψῶ γιά ἀγάπη. Θέλω νά μ' ἀγαποῦν καί μάλιστα μ' ἕναν ἀποκλειστικό τρόπο. Κι' αὐτό γίνεται αἰτία ἀναστατώσεων, Θεέ μου. Ὅταν κρίνω ἢ νομίζω ὅτι ὁ ἄλλος δέν μέ προσέχει, πληγώνομαι.

Μέσα μου τήν ἴδια στιγμή ξεσπάει ἡ καταιγίδα,
πού κατακομματιάζει τήν καρδιά μου.

Ὡ Χριστέ μου, πρόσταξε τήν τρικυμία νά κο-
πάσει. Δῶσε μου γαλήνη. Ἄς ἔλθει ἡ εἰρήνη Σου
στήν καρδιά μου κι ' ἄς διώξει τό θόρυβο τῆς τα-
ραχῆς.

Χάρισέ μου τό μεγάλο δῶρο τῆς κυριαρχίας
πάνω στά αἰσθήματά μου. Κάνε με κυβερνήτη τῆς
καρδιᾶς μου ἢ καλύτερα πάρε Σύ τό τιμόνι της.

Κατάστειλε τίς ἐξάψεις. Μείωσε τήν ἐκρηκτι-
κότητα ὀρισμένων καταστάσεων.

Κατέβασε τή θερμοκρασία πού μεταβάλλει τήν
ψυχή μου σέ ἠφάιστειο.

Παρακαλῶ γιά εἰρήνη.

Ἴκετεύω γιά γαλήνη.

Κύριε, μ' ἄνοιχτά χέρια περιμένω τόν ἐρχομό
Σου. Μήν ἄργεῖς, μοναδικέ Εἰρηνοποιέ.

Λύτρωσέ με από τή κόπωση

Λυπήσου με, Κύριε. Κοίταξε τόν κόπο καί τό μόχθο μου. Εἶναι σκληρή ἡ ζωή μου.

Κουράζομαι πολύ, Χριστέ. Ὁ κόπος ἔχει ἐναποθεῖ στά κύτταρά μου. Ἡ μέρα δέν ἔχει προχωρήσει κι ἐγώ κατέχομαι ἤδη ἀπό τήν κόπωση. Μιά ἀνορεξία κυκλοφορεῖ μέσα στό αἷμα μου.

Αὐτή τήν κόπωση, Θεέ μου, τή νιώθω σάν ἕνα ἀργό θάνατο. Σταλάζει σταγόνα σταγόνα τό δηλητήριο της στόν ὄργανισμό μου.

Μέ σκοτώνει λίγο λίγο.

Νά εἶμαι κουρασμένος στήν ἀρχή τῆς ζωῆς μου! Δέν εἶναι ἀμαρτία, Θεέ μου, δέν εἶναι κρίμα; Δέν μπορεῖ νά μ' ἔφερεις στή ζωή γι' αὐτό.

Λύτρωσέ με λοιπόν, Ἰησοῦ, ἀπό τήν καταδυναστευση τῆς κόπωσης.

Εἶπες: «Δεῦτε πρός μέ πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι καγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ἴδού, ἐρχόμαστε κοντά Σου. Γέρνουμε πάνω στό στήθος Σου κατάκοποι. Ἴσως μᾶς πάρει ὁ ὕπνος στά πόδια Σου.

ὦ, νά μπορούσαμε ν' ἀποκοιμηθοῦμε ἴσχυοι
κι εὐτυχισμένοι στήν ἀγκαλιά Σου, ὅπως τό μικρό
στά χέρια τῆς μητέρας του. Καί νά ξυπνούσαμε
φρέσκοι, ὀλόδροσοι, ξεκούραστοι, ὀρμητικοί... Πα-
νέτοιμοι γιά τήν κατάκτηση τῆς ζωῆς!...

Ξεκούρασέ με, Κύριε.

Φέρε ἄνεση κι' ἀνάψυξη στήν καρδιά μου.

Ρύθμισε τίς συνθῆκες τῆς ζωῆς μου ἔτσι, ὥστε
νά μπορεῖ καί τό σῶμα μου κι' ὁ ταλαιπωρημένος
ὀργανισμός μου ν' ἀνασάνει, νά ξεφύγει ἀπό τή
συνεχῆ ἔνταση. Νά μπορεῖ καί τό μυαλό μου νά
γλιτώσει ἀπό τήν ὑπερκόπωση.

Μόνο Σύ ἔχεις τή δύναμη νά μᾶς ἀναπαύσεις.
Μόνο Σύ μπορεῖς νά ἐμφυσήσεις νέα ζωή, ὄρεξη
κι' ἀντοχή στό μυαλό, τά χέρια, τά πόδια, τά μάτια
μας. Ἡ πνοή Σου ἔχει τήν ιδιότητα νά φρεσκάρει,
νά νευρώνει, νά ὀπλίζει μέ καινούργια δύναμη,
εὐρωστιά κι' ὀρμή.

Ἡ προσδοκία τῆς ἐπέμβασής Σου, ἡ βεβαιότητα
πώς δέν θ' ἀργήσεις, κάνει ἤδη ἀνεκτότερη τήν
κούραση. Ἡ βαριά νέφωση τῆς κόπωσης ἄρχισε
κιόλας νά γίνεται ἀραιότερη.

Σ' εὐχαριστῶ.

Ἐσένα περιμένει ὁ κόσμος

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου». Ζητοῦμε τὴ βασιλεία Σου. Ἀρκετά ζήσαμε στὴν κόλαση.

Ὡς πότε, Κύριε, θ' ἀφήνεις τὸ Σατανά νά διευθύνει τὴ συμφωνία τῆς κατάπτωσης καὶ τοῦ θανάτου πάνω στὴ γῆ;

Ὡς πότε οἱ ἀναθυμιάσεις τῆς σαπίλας θά πνίγουν τὴν εὐωδία τῶν κρίνων;

Ὡς πότε πίσω ἀπὸ τὰ μειδιάματα θά κρύβονται τὰ πιό ὕπουλα σχέδια;

Ὡς πότε οἱ ἄνθρωποι θά ἐξακολουθοῦν ν' ἀγαποῦν τὴ νύχτα καὶ νά ποθοῦν τὸ σκοτάδι;

Φθάνει πιά, Μεγάλε Ἀναμενόμενη, ἡ βασιλεία τῆς ψευτιᾶς καὶ τῆς ἀδικίας. Φθάνει ἡ κυριαρχία τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πείνας. «Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου».

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία τῆς ἀγάπης Σου. Αὐτὴ νά γίνει νόμος μας, γιὰ ν' ἀντικαταστήσει τὸ νόμο τῆς κακίας, πού μᾶς κυβερνᾷ.

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία τῆς δικαιοσύνης Σου, τῆς

πιστότητάς Σου, τῆς ἀγιότητάς Σου, τῆς ἀλήθειας Σου.

Εἶναι πιά καιρός νά βασιλεύσεις Ἐσού. Στίς καρδιές μας. Στά σπίτια. Στίς πόλεις μας. Στά ἐπιστημονικά ἐργαστήρια. Στά ἐργοστάσια καί τά χωράφια.

Ἐκατομμύρια χέρια ὑψώνονται δεπτικά σέ Σένα Βασιλιά. Ἐκατομμύρια μάτια Σέ ἐκλιπαροῦν. Ὁ πόθος στέγνωσε τά δάκρυα.

ὦ, ἔλα, οὐράνιε Βασιλιά, ν' ἀναλάβεις.

Δικός Σου εἶναι ὁ κόσμος.

Πάρε τήν ἐξουσία.

ὦ! εὐλογημένη ἀνατροπή. Ἡ ἐξουσία Σου δέν θάχει τίποτα πού νά ὑπενθυμίζει τή σημασία τῆς λέξης. Ἡ ἐξουσία Σου δέν θάχει καμμιά σχέση μ' αὐτό τό γήινο πράγμα.

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου στήν ψυχή μου. Γίνε ὁ ἅγιος Κύριος τῆς θελήσεώς μου, τῶν λόγων καί τῶν πράξεών μου.

Σοῦ παραδίδω τήν καρδιά μου. Ἀρκετά τήν ἐκμεταλλεύθηκαν τά σύγχρονα εἶδωλα. Ἀρκετά τήν ἐξουσίασαν οἱ διάφοροι τύραννοι. Καιρός πιά νά ἀναλάβεις.

Ἡ προσδοκία μας δέν ἔχει ἄλλα περιθώρια, Θεέ μου. Ἐσένα περιμένει ὁ κόσμος.

«Ὅτι σοῦ ἐστίν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα εἰς τούς αἰώνας. Ἀμήν».

Τί εὐτυχία νά μπορῶ νά μιλῶ

Τί εὐτυχία νά μπορῶ νά μιλῶ, Λόγε τοῦ Θεοῦ!
 Νά διατυπώνω τίς σκέψεις μου, νά ἐκφράζω
 τά αἰσθήματά μου, νά ἐκθέτω τίς ἐντυπώσεις μου.
 Νά ἔρχομαι σέ ἐπαφή μέ τούς ἀδελφούς μου τούς
 ἀνθρώπους καί μέ Σένα.

Πῶς θά ἤμουν, ἂν δέν μποροῦσα νά μιλήσω
 καί νά γράψω... Ὁλόθερμο τό εὐχαριστῶ ἀναβλύζει
 ἀπ' τή ψυχή μου.

Αἰσθάνομαι ὅμως ἔνοχος ἀπέναντί Σου, Κύ-
 ριε.

Δέν χρησιμοποιοῦ τό δῶρο τοῦ λόγου, πού μοῦ
 χάρισες μ' ἕναν τρόπο ἅγιο καί ὑπεύθυνο.

Πόσες ἀερολογίες ἀραδιάζω κάθε μέρα, πόσες
 ἄσκοπες φλυαρίες. Πόσες φορές ἔκαμα τή γλῶσσα
 μου ὄπλο ἀδικίας καί ψεύδους.

Μή μέ κατακρίνεις, Σέ παρακαλῶ, γιά τήν
 ἀμαρτωλή κι ἀνόητη χρήση ἑνός πανάκριβου
 δώρου. Ἀλλά βοήθησέ με.

Ἐξαγίασε καί διόρθωσε τή λειτουργία τοῦ λό-
 γου στή ζωή μου. Ὡστε νά βγαίνουν ἀπό τά χεῖλη

μου μόνο «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα...»

Μὴν ἐπιτρέψεις νά πληγώσω μέ τά λόγια μου τούς συνανθρώπους μου. Ἡ ὁμιλία μου κι ἡ καθημερινή ἀναστροφή μου νά μὴν ἐμφανίζει αἰχμές.

Μὴν ἀφήσεις νά βουτήξω τή γλώσσα μου ἢ τήν πένα μου στό βουῦρκο. Θέλω ὅ,τι λέω ν' ἀντέχει στό φῶς, νά ἔχει μιὰ κρυστάλλινη διαύγεια, νά μὴ φοβᾶται τή δημοσιότητα.

Τά λόγια μου νά γίνονται φορεῖς χαρᾶς καί δημιουργοί χαρᾶς. Νᾶναι, Θεέ μου, νόστιμα, εὐχάριστα. Νᾶναι λόγια πού θά παρηγοροῦν ἐκείνους πού πονοῦν, θά τονώσουν ἐκείνους πού κλονίζονται, θά ἐμπυχώνουν ὅσους εἶναι ἀναποφάσιστοι καί διστακτικοί.

Νά μποροῦν νά φέρνουν ἕνα εὐχάριστο, ὀλοκάθαρο γέλιο στό στόμα τῶν ἀδελφῶν μου, μιὰ ἀνακούφιση, μιὰ τονωτική χαλάρωση μέσα στήν ἔνταση τῆς δουλειᾶς.

Θεέ μου, χάρισέ μου τό δῶρο τῆς διάκρισης, γιά νά ξέρω πότε νά μιλῶ, ποῦ καί πόσο.

Τί νά λέω καί μέ τί τρόπο νά τό λέω.

Εὐδόκησε νά χρησιμοποιήσεις καί τή φτωχή μου γλώσσα γιά τό καλό καί τό δίκαιο.

Κάνε τήν ἐργαλεῖο τοῦ ἀγίου.

Ζῶ ανάμεσα σέ ἀνθρώπους

Κύριε, ζῶ ανάμεσα σέ ἀνθρώπους. Ὅπου κι ἄν πάω, ὅπου σταθῶ, βρίσκομαι μαζί μέ ἀνθρώπους γνωστούς ἢ ἀγνώστους, καλούς ἢ κακούς.

Τό βλέπω, τό βλέπεις πολύ καλύτερα Σύ, ὅτι οἱ ἀνθρωποι ἐπιδροῦν ἐπάνω μου. Λίγο ἢ πολύ τούς νιώθω νά βαραίνουν στήν ψυχή μου, ἄορατε, ν' ἀφήνουν ἴχνη στήν προσωπικότητά μου, νά δροῦν λίγο πολύ διαμορφωτικά στό χαρακτήρα μου.

Οἱ ιδέες τους ἀγκαλιάζονται μέ τίς δικές μου ἢ τίς ἀπωθοῦν.

Οἱ συνήθειές τους μπολιάζονται στή ζωή μου. Τά ἰδανικά τους, ἡ ἀκεραιότητα ἢ ἡ κυνικότητά τους κάτι ἀφήνουν ἢ κάτι παίρνουν ἀπό τήν καρδιά μου.

Βλέπω ὅτι εἶμαι εὐαίσθητος δέκτης. Ἡ ἀνθρώπινη παρουσία ἀποτελεῖ πανίσχυρο παράγοντα τῆς ζωῆς μου. Γι' αὐτό καί καταφεύγω σέ Σένα καί ζητῶ συμπαράσταση.

Δῶσε μου, Θεέ μου, σωστή αντίληψη καί κρίση, γιά νά διακρίνω τίς καλές ἀπό τίς κακές ἐπίδρασεις.

Δῶσε μου σοφία, γιά νά ξέρω ποιός μοῦ κάνει καλό, ποιός μέ βοηθάει στήν ἀνωτεροποίηση τοῦ πνεύματός μου καί ποιός ἐπιδρά ἄσχημα καί προκαλεῖ φθορά στήν ἠθική μου ὑπόστασι.

Χάρισέ μου, Χριστέ, δύναμη, γιά νά μπορῶ νά ἀπομακρυνθῶ ἀπό τήν ἄμεση ἐπίδραση ἐκείνων πού μέ ἐπηρεάζουν στό κακό, ἔστω κι ' ἂν μέχρι χθές ἤμουν συνδεδεμένος μαζί τους.

Κι ὅπου εἶναι ἀναπόφευκτη ἡ συνεργασία καί ἐπαφή μαζί τους ὀρθωσε Σύ, Πανίσχυε Σωτήρα μου, ἕνα προστατευτικό πλέγμα γύρω μου. Σ' αὐτό νά αἰχμαλωτίζεται τό μεγαλύτερο, ἂν ὄχι ὅλο, τό ποσοστό κάθε κακῆς ἐπίδρασης τῶν ἄλλων.

Κατάστησε τήν ψυχή μου ἰσχυρή κι ἀνθεκτική, μείωσε τήν εὐπάθειά μου στίς κακές, ἀρνητικές ἐπιρροές.

Τοποθέτησε δίπλα μου ἀνθρώπους φωτεινούς. Δῶσε μου τό χάρισμα νά τοὺς ἀνακαλύπτω. Ἡ παρουσία τους μοῦ εἶναι τόσο ἀπαραίτητη.

Κι ' ἡ ἀκτινοβολία τῆς χαριτωμένης προσωπικότητάς τους εἶναι αὐτό πού χρειάζεται ἡ ψυχή μου.

Θεάνθρωπε, αὔξησε τήν ἐπίδρασή Σου πάνω μου.

Μήν ἐπιτρέψεις ἄλλα χέρια νά πλάσουν τήν καρδιά μου.

Μήν ἀφήσεις βάρβαρα, βέβηλα πόδια νά πατήσουν τό ἄδυτο τῆς ψυχῆς μου.

Σέ διψῶ, Θεέ μου

Ἄνεξιχνίαστε, Ἀκατάληπτε, Αἰώνιε, μέ κατακαί-
νει ἡ ἐπιθυμία νά Σέ γνωρίσω. Πέρα ἀπό τή
δίψα τῆς γνώσης, πού ἔχει σάν ἀντικείμενο τήν
ἐπιστήμη, μέ βασανίζει μ' ἕνα γλυκό μαρτύριο ἡ
λαχτάρα τῆς δικῆς Σου ἐπίγνωσης. «Εδίψησεν ἡ
ψυχή μου πρός τόν Θεόν τόν ζῶντα».

ὦ, νά μπορούσα νά Σέ φθάσω!

Νά μπορούσε τό πνεῦμα μου νά βυθιστεῖ στήν
αἰωνιότητά Σου, ν' ἀντικρίσει τό φῶς Σου.

Χίλια χέρια ὑψώνω γιά νά Σέ ἀγγίξω Μέ ὀρθά-
νοικτα, διεσταλμένα μάτια ἀναζητῶ τό πρόσωπό
Σου.

Ὅλη ἡ ὕπαρξή μου μεταμορφώθηκε σέ βέλος,
πού σχίζοντας τούς οὐρανούς Σέ κυνηγᾷ.

Ἄνοικτοί ὅλοι οἱ πόροι τῆς ὕπαρξής μου γιά
νά δεχθοῦν ἕνα κάποιο μήνυμά Σου, ἕνα σῆμα
τῆς παρουσίας Σου.

Πότε θά μιλήσεις;

Πότε θά ἀποκαλυφθεῖς;

Πότε ἐπί τέλους ἡ ἐπίγνωσή Σου, μπροστά

στήν όποία κάθε άλλη γνώση εἶναι κουρέλι αξιο-
θρήνητο, θά κατοικήσει μέσα μου;

Σέ διψῶ, Γνωστé μου Ἄγνωστε.

Γκρέμισε τά τείχη πού ἔχει ἀνεγείρει ό κόσμος
γύρω μου καί δέν μ' ἀφήνει νά Σέ κοιτάξω.

Βγάλε τά ἀδιαπέραστα καλύμματα τῶν παθῶν,
πού μοῦ κρύβουν τή μακάρια θεά σου.

Καθάρισε τήν καρδιά μου ἀπό κάθε μολυ-
σμό.

«Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ ότι αὐτοί τόν
Θεόν ὄψονται» εἶπες.

Λοῦσε τό πνεῦμα μου.

Λύσε τή σιωπή Σου.

Φανέρωσε μου τό ἀληθινό Σου πρόσωπο, ἔστω
γιά μιá στιγμή. Εἶμαι ἕνας νοσταλγός Σου.

Τίποτε δέν μπορεῖ νά μέ ἱκανοποιήσει ἐκτός
ἀπό Σένα.

Θεέ μου, ἀπάντησε στήν ἱκεσία μου. Ἀξίωσε
με νά Σέ γνωρίσω.

Τότε θά Σέ ἀγαπῶ ἀκόμη πιό πολύ. Καί θά Σέ
ἀναζητῶ μέ μεγαλύτερο πάθος.

Γλίτωσέ με από τή ραθυμία

Θεέ μου, συχνά μέ αιχμαλωτίζει μιά ράθυμη διάθεση. Κάτι πού εἶναι νωχέλεια ταυτόχρονα καί τεμπελιά ἐγκαθίσταται στήν ὕπαρξή μου. Μέ πιάνει μιά βαριεστημάρα κι 'ἀνορεξία γιά κάθε σοβαρή κι 'έντατική δουλειά.

Ἵποφέρω, Θεέ μου, ἀπό τήν ὑπόθεση αὐτή. Βλέπω τίς ὥρες μου νά χάνονται. Οἱ μέρες φεύγουν. Συσσωρεύεται ὄγκος δουλειᾶς πού μέ τρομάζει.

Ἡ καρδιά μου καταντάει ἀμπέλι ξέφραγο. Τά πιά ἀμαρτωλά πράγματα περνοδιαβαίνουν ἀπό τήν ψυχή μου, χωρίς νά ἔχω ὄρεξη καί διάθεση ν' ἀντισταθῶ.

Θεέ μου, γλίτωσέ με ἀπό τούτη τή ραθυμία, πού καί τή στιγμή αὐτή μέ κρατάει στά μαλακά χέρια της.

Διῶξε τή γλυκιά νάρκη ἀπό τά μέλη μου.

Τίναξε τό νυσταγμό ἀπό τα βλέφαρά μου.

Δῶσε μου ἐγρήγορη Σύ, ὁ ἀκούραστος Γρηγοῶν.

Τόνωσέ με, γιά νά ἐπιβληθῶ στόν ἑαυτό μου
καί νά ριχτῶ στή δουλειά καί στόν ἀγώνα.

“Ὅπλισε τήν ψυχή μου μέ ἐπαγρύπνηση. Ἄς
ἀντηχήσει ὡς τά κατάβαθα τῆς ὀντότητάς μου ἡ
ἐντολή Σου: «Νῆφε ἐν πᾶσι».

Θεέ μου, Σέ παρακαλῶ, δῶσε μου ἐγρήγορη,
ὄρεξη γιά δουλειά, διάθεση γι’ ἀγώνα.

Οί τρεῖς παράγοντες

Απόψε, Πλάστη μου, θά Σοῦ μιλήσω καί πάλι γιά τό ἀδυσώπητο πρόβλημα πού τώρα τελευταῖα ἀντιμετωπίζω. Γιά τή σχέση τῶν τριῶν παραγόντων: ἐγώ, οἱ ἄλλοι, ὁ Θεός.

Μοῦ εἶναι ὀλοφάνερο, Θεέ μου, πώς αὐτοί οἱ τρεῖς παράγοντες πρέπει νά εἶναι ἀρμονικά τοποθετημένοι μέσα στή ζωή μου.

Ὅμως, Κύριε, αὐτό εἶναι τόσο δύσκολο! Μέχρι πρό ὀλίγου καιροῦ δέν τό εἶχα κán σκεφθεῖ τό ζήτημα. Τό ἀγνοοῦσα ὡς πρόβλημα.

Ἐσένα, Θεέ μου, κατ' οὐσίαν δέν Σέ ὑπολόγιζα. Τό ξέρεις. Οὔτε κán προσευχόμεουν. Ὁ παράγοντας «Θεός» ἦταν γιά μένα στό περιθώριο τῆς ζωῆς μου.

Ὁ παράγοντας «ἐγώ» ἔπασχε ἀπό μιά ὑπερτροφία, ἀπό μιά τάση πνευματικῆς παχυσαρκίας.

Καί «οἱ ἄλλοι» ἄφηνα νά παίζουν ἕναν περίεργο ρόλο στήν πορεία τοῦ βίου μου. Ἄλλοτε, Θεέ μου, τούς ὑπολόγιζα πολύ, ἄλλοτε τούς περιφρονοῦσα. Πολλές φορές ἔνιωθα νά τούς ἀγαπῶ κι

Άλλες έπεφτα σέ μιάν άδιαφορία πρωτάκουστη, σέ μιá παγερότητα άπέναντί τους, πού κι έγώ ό ίδιος δέν μποροΰσα νά έξηγησω.

Οί τρεΐς παράγοντες, Θεέ μου, εΐναι φανερό, δέν ησαν καθόλου καλά τοποθετημένοι στή ζωή μου. Καί έξακολουθοΰν νά μίν εΐναι.

Γι' αυτό καί νιώθω μιá άνησυχία. Αΐσθάνομαι μετέωρος. Αΐσθάνομαι, ότι μοΰ λείπει ή πνευματική καί ήθική ίσορροπία. Θέλω, Θεέ μου, τό συντομότερο νά φθάσω στή λύση τοΰ προβλήματος.

Βοήθησέ με νά τοποθετήσω σωστά μέσα στή ζωή μου τούς τρεΐς παράγοντες: Έσένα, τούς άλλους, τόν έαυτό μου.

Άποκατάστησε τήν άρμονία.

Μάθε με νά Σέ βλέπω σάν Πατέρα, σάν Πατοδύναμο, σάν Πάνσοφο, Αΐώνιο κι Απολύτο, άρχή καί τέλος τοΰ Παντός.

Δίδαξε τήν καρδιά μου ότι οί άλλοι εΐναι άδελφοί μου καί παιδιά Σου. Καί φώτισέ με γιά νά κατανοήσω ότι έγώ δέν έχω λόγο ύπάρξεως άλλον άπό Σένα. "Ότι ή άποστολή μου στόν κόσμο εΐναι νά όμοιωθώ μέ Σένα καί νά ύπηρετώ τούς άδελφούς μου.

"Όλα τοΰτα κάνε τα αίμα τής καρδιάς μου, ζωή καί τοΰ τελευταΐου μου κυττάρου.

Λύσε, Κύριε, τό πρόβλημά μου.

Σώσε με από τούς πειρασμούς

Σώσε με, Κύριε. Οί πειρασμοί μ' ἔχουν περικυκλώσει. Μοῦ ρίχνονται λυσσασμένοι ἀπ' ἔξω. Μέ σφυροκοποῦν κι' ἀπό μέσα.

Ζῶ μέσα σέ ἀφόρητη ἔνταση.

Τό αἷμα μου κυλάει καυτό.

Ἡ ἔξαψη ἐγγίζει καί τή μικρότερη ἵνα τοῦ σώματός μου, Θεέ μου.

Δυνάμωσέ με, Πατέρα μου, γιά νά μὴν ὑποκύψω σ' αὐτή τήν ἐξέγερση τῆς σάρκας. Μὴν ἐπιτρέψεις νά συνθηκολογήσω μέ τόν ὑπάνθρωπο πού μοῦ ἐπιτίθεται.

Ἡ συνθηκολόγησις εἶναι θάνατος στήν περίπτωσι αὐτή.

Θεέ μου, κάνε με ἀδιάλλακτο στή μάχη κατὰ τῶν πειρασμῶν, ἀδυσώπητο, σκληρό, ἄκαμπτο.

Μετάβαλε τό σῶμα μου σέ ἀτσάλι, τή σάρκινη καρδιά μου σέ γρανίτη.

Ὡ Θεέ μου, πόσο δύσκολος εἶναι ὁ ἀγώνας! Μοῦ πιάνεται ἡ ἀναπνοή. Κραυγή ἔγινε ἡ προσευχή μου. Σώσε με.

Γίνε προστάτης μου στή δύσκολη τούτη ώρα. Μήν ἀργεῖς, Θεέ μου! Μέ θέλεις ἀκέραιο καί ἄμμεπτο. Μέ θέλεις ἐλεύθερο κι ἀγνό. Σταυρώθηκες, Ἰησοῦ μου, γιά νά μπορῶ νά ξεπερνῶ τήν ἁμαρτία, νά σκοτώνω τό τέρας πού φωλιάζει στήν καρδιά μου. Δέν θά μ' ἀφήσεις λοιπόν. «Ὁ Θεός, εἰς τήν βοήθειάν μου πρόσχες, Κύριε, εἰς τό βοηθῆσαί μοι σπεῦσον».

Σέ παρακαλῶ, Σοῦ δέομαι, Παντοδύναμε, πρόσταξε στήν τρικυμία νά κοπάσει.

Δρόσισε μέ τήν αὔρα τῆς χάριτός Σου τό ἀναμμένο μου μέτωπο.

Ἐνίσχυσε τή θέλησή μου, πού ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νά ξεφύγει τό σφιχταγκάλισμα τοῦ κακοῦ.

Ρίξε τή βροχή τῆς ἀγάπης Σου, γιά νά σβήσει τίς φωτιές τῶν παθῶν. Κράτησέ με ὀρθιο. Δῶσε μου τή νίκη.

Διατήρησε τό μέτωπό μου καθαρό, Κύριε.

Λύτρωσέ με, Θεέ μου, ἀπό τήν ἄχαρη, τήν ἐναγώνια τούτη στιγμή.

Μέ τυραννεῖ ἡ πείνα τῆς εὐτυχίας

Ιησοῦ Χριστέ, μέ τυραννεῖ ἡ πείνα τῆς εὐτυχίας.
Αἴτηση, γιά χαρά εἶναι ἡ προσευχή μου.

Μέχρι σήμερα, Κύριε, ἔχω πονέσει πολύ. Οἱ μέρες μου ἦταν γκριζες ἢ σκοτεινές ὡς τώρα. Ἡ θλίψη, τό ξέρεις, ἔγινε μόνιμος ἴσκιος μου.

Θάνατοι, ἀνέχειες, ἀποτυχίες δέν ἔλειψαν ποτέ ἀπό τό σπίτι.

Κάτω ἀπό τήν πίεση τοῦ πόνου, Ἰησοῦ, ζήτησα πολλές φορές τή χαρά σέ εὐκολους δρόμους. Μ' ἔβλεπες. Οἱ πρόχειρες μικρές εὐτυχίες, πού προσφέρει ἡ σύγχρονη ζωή, μοῦ ἐγίναν προσφιλεῖς. Δεσμεύτηκα σέ χαρές φθινές, ἀμαρτωλές.

Μά πάντα, τό γνωρίζεις. Θεέ μου, ἔμενα πεινασμένος. Δέν χόρτασε ἡ καρδιά μου.

Οἱ μέρες, οἱ μῆνες τῆς ὀδύνης καταβρόχθισαν τά δευτερόλεπτα τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀπόλαυσης. Μόνιμη γεύση τοῦ στόματός μου ἡ πίκρα.

Θεέ μου, πεινωῶ γιά εὐτυχία. Δέν μέ λυπᾶσαι; Ρίξε μου τό μάννα τῆς χαρᾶς Σου. Τή χαρά Σου

δέν τήν χωρᾶνε οἱ οὐρανοί. Θ' ἀνεχθεῖ ἡ ἀγάπη
Σου νά μείνω πεινασμένος, δυστυχησμένος;

Ἐπί τέλους δέν φταίω ἐγώ, ἄν μέ τόση σφο-
δρότητα ποθῶ τή χαρά. Σύ μοῦ φύτεψες τόν πόθο.
Σύ κάνεις τήν πείνα μου νά θεριεύει. Σύ κάνεις
τά χέρια μου ν' ἀπλώνονται γιά να ψηλαφήσουν
τήν εὐτυχία. Σύ, Θεέ μου, κάνεις τά μάτια μου νά
τήν ψάχνουν παντοῦ.

Ἰησοῦ, μᾶς ὑποσχέθηκες τή χαρά Σου. «Ἴνα
ἔχωσι τήν χαράν τήν ἐμήν πεπληρωμένην ἐν
αὐτοῖς». Τώρα θ' ἀρνηθεῖς;

Ἄν χρειάζεται νά κάνω κάτι γιά τήν ἀπόκτησή
της, δείξε μου τί εἶναι αὐτό. Ὁδήγησέ με πῶς νά
ἐνεργήσω.

Ἄν ἡ εὐτυχία Σου ὑπάρχει ἤδη στόν κόσμο μας,
πολύ κοντά μας, βοήθησέ με νά τήν ἀναγνωρίσω,
Κύριε, ἀνάμεσα στίς τόσες ἀπομιμήσεις της.

Θεέ μου, Κύριε τῆς μακαριότητος, χορήγησέ
μου λίγη ἀπό τήν εὐτυχία Σου.

Μιά σταγόνα χαρᾶς Σου ἰσοδυναμεῖ μέ ὠκε-
ανό εὐτυχίας.

Στάξε τή σταγόνα αὐτή στά φρυγμένα χεῖλη
μου, Θεάνθρωπε.

Ἐλευθέρωσέ με ἀπό τόν ἑαυτό μου

Σ' εὐλογῶ γιά τήν ἀγάπη Σου, Πατέρα τῶν
Σοῖκτιρμῶν. Σ' εὐλογῶ γιά τό ἔλεος καί τή μα-
κροθυμία Σου. Γιά τήν ἀνεξάντλητη ἀνοχή Σου,
πού τή μελετῶ στή στάση Σου ἀπέναντί μου.

Πῶς με ἀνέχεσαι! Πῶς ἀνέχεσαι τόν κακό-
τροπο, τόν τερατώδη ἐγωϊσμό μου, ὦ Ἀπόλυτο
Πανάγιο Πνεῦμα.

Νά! καί σήμερα γεμάτες ἦταν οἱ ὠρες μου ἀπό
ἐγωϊσμό. Ἄξονας τῆς ζωῆς μου ὁ προσφιλέστατος
ἐχθρός μου, ὁ ἑαυτός μου.

Συγχώρησέ με, Κύριε, γι' αὐτό μου τό μόνιμο
ἀμάρτημα. Ἐλέπé με.

Γλίτωσέ με ἀπό τόν ἑαυτό μου. Σπάσε τοῦτο
τό σκληρό κέλυφος μέσα στό ὅποιο ὁ ἐγωϊσμός
ἐκλεισε τήν ὑπαρξή μου.

Πόσες φορές καί σήμερα δέν ἐπιζήτησα νά
γίνω τό κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἄλλων!
Τί δέν μηχανεύθηκα, Κύριε, γιά νά προσελκύσω
τά βλέμματα, νά ἐπισύρω τό θαυμασμό, χωρίς

μάλιστα νά φαίνομαι ὅτι κάνω εἰδική προσπάθεια γι' αὐτό. Κι' ὅσες φορές τό πέτυχα τί ἤδονή δέν ἐδοκίμασα.

Συγχώρησέ με, Κύριε.

Ἄντίκρισα, Θεέ μου, καί σήμερα ἔνα σωρό σοβαρά προβλήματα. Εἶδα τόν πόνο στά πρόσωπα πολλῶν συναδέλφων μου. Κι' ὅμως προσπέρασα οὐσιαστικά ἀδιάφορος. Γιατί πάντα ἔνα ἦταν τό κέντρο πού μαγνῆτιζε τό βλέμμα μου: τό ἐγώ μου. Ἄξονας ἀμετακίνητος γύρω ἀπό τόν ὅποιο περιστρέφομαι ἀσταμάτητα. Σ' ὅποιο σημεῖο κι' ἄν βρέθηκα, τόν ἐαυτό μου κοίταζα. Ἄνευ μελέτη μου ἡ ἐγωϊστική προβολή μου.

Πότε ἐπιτέλους, ὦ Σταυρωμένη Ἀγάπη, θά ξεπεράσω αὐτό τό ἄθλιο ἐγώ; Πότε θά μπορέσει ἡ γνήσια, ἡ ἀληθινή ὕπαρξή μου νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό τά δεσμά τοῦ ἐγωϊσμοῦ;

Πότε, ὦ Ἰησοῦ, τό θεῖο παράδειγμά Σου θά μέ ἐμπνεύσει κι' ὁ Σταυρός Σου θά μιλήσει ἀληθινά στήν ψυχή μου;

Θεέ μου, Θεέ μου, λύτρωσε με ἀπό τόν ἐγωϊσμό, σῶσε με ἀπό τά δεσμά του.

Μεΐνε μαζί μου

Ιησοῦ μου, μεΐνε μαζί μου. Ἡ νύχτα τονίζει τὴν ἀνάγκη τῆς παρουσίας Σου.

Σκέπασέ με κάτω ἀπὸ τὰ φτερά Σου.

Ζέστανε τὰ χέρια μου ἀνάμεσα στὰ δικά Σου, τὰ τρυπημένα, μά γι' αὐτό περισσότερο ἀγαπημένα.

Μὴ φύγεις. Ποῦ θὰ πᾶς τέτοια ὥρα, ὦ Ἰησοῦ; Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει.

Ἐπάρχει ἄλλος πού νά Σέ χρειάζεται περισσότερο ἀπό μένα;

Τί σημασία ἔχει τό ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού μέ συναναστρέφονται μέ θεωροῦν ἤρεμο, ἀποφασιστικό, πετυχημένο, καλά τοποθετημένο μέσα στή ζωή; Ἐσύ τό γνωρίζεις, Ἰησοῦ μου, ὅτι στό βάθος παραμένω ἓνα παιδί.

Ἐνα φοβισμένο παιδί, πού νιώθει τόσο ἄβολα μέσα στόν ἀπέραντο κόσμο.

Ἐνα παιδί πού αἰσθάνεται ξένο και μοναχικό, ἀκόμα κι' ὅταν τό κυκλώνει ἡ ἀγάπη τῶν ἄλλων.

Σύ εἶσαι ὁ φίλος, ὁ ἀδελφός καί Πατέρας μου.

Μονάχα ὅταν ἀκούω τόν κτύπο τῆς καρδιάς Σου, νιώθω τή δική μου νά γαλπνεύει.

Κοντά Σου ἀναπνέω τήν ἀδελφοσύνη καί ξεπερνῶ τή μοναξιά μου.

Κάθισε ἀκόμη λίγο, Λυτρωτή μου. Μή βιάζεσαι νά φύγεις. Ἡ ἀμαρτωλότητά μου Σέ διώχνει, μά ἡ ἀτέρμονη ἀγάπη Σου Σέ κρατάει.

Ὡ! μείνε μαζί μου.

Πές μου τί πρέπει νά κάνω, γιά νά Σέ κρατήσω, ἔστω καί γιά λίγο.

Ἕνα λεπτό κοντά Σου ἀξίζει μιά αἰωνιότητα. Στήν παρουσία Σου σταματάει ὁ χρόνος, χάνεται.

Στή συντροφιά Σου γεύομαι τήν αἰώνια χαρά.

Μείνε κοντά μου γιά πάντα, ὦ Ἰησοῦ.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

«... Καί ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ
θρόνου ἐπί τὰ πρόσωπα αὐτῶν
καί προσεκύνησαν τῷ Θεῷ λέ-
γοντες·

...ἡ εὐλογία καί ἡ δόξα καί
ἡ σοφία καί ἡ εὐχαριστία καί ἡ
τιμὴ καί ἡ δύναμις καί ἡ ἰσχὺς
τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

(Ἀποκάλυψις Ἰωάννου κεφ. ζ'
στ. 11-12)

Σέ δοξάζω

Κύριε, στά πόδια Σου γονατίζει τό πνεῦμα μου. Ξεχειλίζω ἀπό ἓνα ἀνέκφραστο συναίσθημα, ἀπό μιά πλησμονή ζωῆς, πού κορυφώνεται σέ ψαλμό δοξολογίας.

Σέ λατρεύω, Σέ δοξάζω, Αἰώνιε καί Μεγάλε Δημιουργέ τοῦ κάλλους καί τῆς δύναμης.

Πόση ὁμορφιά ἀπλώνεις μπροστά στά μάτια μου τοῦτο τό πρωινό!... Ὅσο κι ἂν κρύβεις τόν Ἐαυτό Σου, ὅσο κι ἂν προσπαθεῖς νά μείνεις ἀθέατος, ἐγώ Σέ βλέπω.

Σέ βλέπω, Θεέ μου, πίσω ἀπό τόν ἥλιο πού ἀνατέλλει ξανά ὀλοκαίνουργος καί ζωογόνος κι ἀπλώνει φωτεινά, θερμά χέρια πάνω στόν κόσμο.

Σέ βλέπω μέσα στήν πρωινή γαλάζια ὁμίχλη πού αἰωρεῖται διάφανη πάνω στά δένδρα.

Σέ βλέπω μέσα στή νύχτα πού φεύγει διακριτικά, ἀφοῦ μοῦ χάρισε τήν ἀνάπαυση καί τήν ἀνανέωση τῶν δυνάμεων μ' ἓνα βαθύ καί ἥσυχο ὕπνο.

Παρακολουθῶ τὴν ἡρεμὴ ἔγερσιν τῆς πλάσσης,
τῆ ζωῆ πού ξυπνᾷ, τὸ ὁλόδρομο ξεκίνημα γιὰ τὴν
καινούργια ἡμέρα.

Εἶναι ὅλα ἐκφραστικά. Σημειώνουν τὴν πα-
ρουσία Σου. Ἀναγγέλλουν τὴ σοφία καί τὴ στοργή
Σου.

Μέσα στὰ «ποιήματά» Σου καί στὰ «ἔργα τῶν
χειρῶν Σου» ἀναγνωρίζω καί «καθορῶ» τούτη τὴν
αὐγὴ τὴν «αἰδιόν Σου δύναμιν καί θειότητα».

Βλέπω καί δονοῦμαι ἀπὸ δοξολογητικὴ διάθε-
ση. Μὰ τὸ χοϊκό μου στόμα ἀδυνατεῖ νὰ μεταπλά-
σει σέ κύματα λόγου τὰ κύματα τῶν λατρευτικῶν
μου συναισθημάτων.

Διάβασε, Κύριε, τὴν πρωϊνὴ δοξολογία μου
στὴν καρδιά μου.

Ἄκουσε τούς ὕμνους πρὸς δόξαν Σου πού
ἀντηχοῦν στὰ στήθη μου.

Σέ ύμνῶ γιά τό φῶς

Δόξα Σοι, τῷ δείξαντι τό φῶς». Ἄφησέ με, «Πατέρα τῶν φώτων», νά Σέ ύμνήσω γιά τό φῶς πού μέ περιζώνει, πού μέ ποτίζει τήν ὥρα τούτη τοῦ μεσημεριοῦ, κοντά στή θάλασσα, κάτω ἀπό τόν ἥλιο Σου.

Σταλμένοι ἀπό τό χέρι Σου καταρράκτες φωτός, Θεέ μου, γλιστροῦν στή γαλάζια ἀπεραντοσύνη τοῦ νεροῦ. Ζυμώνουν τή θάλασσα μέ ἥλιο, κάνουν κάθε σταγόνα ἥλιο, γεννοῦν ἑκατομμύρια ἥλιους.

Ἡ ἄμμος, Κύριε, μεταμορφώθηκε σέ χιόνι πάλλευκο. Οἱ ἀσήμαντοι, φτωχοί κόκκοι της ἔγιναν διαμάντια πού ἀστράφτουν μέ χίλιες λάμπεις.

Τόσο φῶς! Λευκό, ζεστό, ἀκηλίδωτο.

Νιώθω νά κολυμπῶ σ' ἕναν ὠκεανό φωτός, νιώθω νά κολυμπῶ μέσα στόν ἥλιο.

Θέε μου, τί εὐτυχία! Τί ἔξαρση ζωῆς!

Νά 'ταν νά σταματήσει ὁ κόσμος σέ μιά τέτοια στιγμή, ὅπου ὅλα εἶναι φῶς.

Ὡ Πλαστοργέ τοῦ φωτός, Δημιουργέ τοῦ ἥλι-

ου, Σ' εὐχαριστῶ, Σέ ὕμνῶ γιά τούς ποταμούς τοῦ φωτός πού κυλοῦν στά ἔκθαμβα μάτια μου.

Σέ δοξάζω καί γιά τά μάτια αὐτά πού μοῦ χάρισε, ὥστε νά μπορῶ νά χαίρομαι μιὰ τέτοια ὀλόφωτη, κατάλευκη ὠραιότητα.

Σταυρώθηκες για μένα

Ἰησοῦ μου, σταυρώθηκες για μένα.

Πῶς νά Σοῦ πῶ αὐτό πού νιώθω, ὅταν στο-
χάζομαι τό γεγονός; Πῶς νά μεταφράσω σέ λόγια
προσευχῆς τήν πλήμμουρα πού κατακλύζει τόν
ἐσωτερικό μου χῶρο, ὅταν σηκώνω τά μάτια μου
στό Σταυρό Σου;

Γιά μένα! Τι εἶμ' ἐγώ; Ἕνας ἀσήμαντος. «Εγώ
δέ εἰμί γῆ καί σποδός». Ἕνας πού ἔχασε τήν
ἀνθρωπιά του.

Ἕνα τίποτα, πού δέν ἀξίζει οὔτε κἀν νά τό πε-
ριφρονήσει κανείς.

Κι ὅμως, Σωτήρα μου, γι' αὐτό τό τίποτα καρ-
φώθηκες πάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ.

Γιά μένα τρύπησαν καρφιά τά χέρια Σου.

Γιά μένα Σοῦ κάρφωσαν τά πόδια.

Ἦ! Δέν τό ἄξιζα.

Γιά μένα Σέ πότισαν μέ χολή καί ὄξος.

Πῶς νά βαστάξω τό θέαμα, ν' ἀντικρίζω Ἐσένα,
πού ὑπῆρξες «ὁ ὥραϊος κάλλει παρά τούς υἱούς
τῶν ἀνθρώπων», νά κρέμεσαι γυμνός,κατάκριτος,

σκεπασμένος μέ αίμα;

Ώ! Δέν τό άξιζα.

Δέν τό άξιζω.

Σταματά ό νοϋς μου, όταν αναλογίζομαι πώς ή φρικτότερη τραγωδία τοϋ κόσμου έγινε για μένα, πού ζω στό 2010 σ' ένα σπίτι όμοιο μέ χιλιάδες άλλα σπίτια και δέν έχω τίποτε τό ξεχωριστό επάνω μου... Ίησοϋ μου, είμαι όλος άμαρτία. Μά και όλος εϋγνωμοσύνη.

Ή θυσία Σου πρός χάρη μου, δεν μπορεί νά μετρηθεί μέ τίποτε.

Σ' εϋχαριστώ, Λυτρωτή μου, Σωτήρα μου, Έσταυρωμένε μου. Χάνω τά λόγια μου. Δέν μπορώ νά μιλήσω. Είναι βεβήλωση νά κλείνω στά έξουθενωτικά όρια τών λέξεων τά άνέκφραστα αισθήματα πού δοκιμάζω.

Γονατιστός μπροστά στό Σταυρό Σου κλαίω κι εϋγνωμονώ.

Προσευχή τῆς καινούργιας μέρας

Κύριε, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ νύχτα πού πέρασε. Ἡ καινούργια μέρα εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτό μου παράθυρο. Μόλις ξύπνησα καί θέλω οἱ πρῶτες μου λέξεις, οἱ πρῶτες μου σκέψεις νά εἶναι γιὰ Σένα, Πατέρα καί Πλάστη μου.

Σέ δοξάζω μαζί μέ τὰ πουλιά πού τραγουδοῦν στό πεῦκο τῆς αὐλῆς μας.

Σέ ὑμνῶ μαζί μέ τίς λεῦκες τῆς ἀπέναντι ρεματιᾶς πού τινάζουν πρὸς τὰ ὕψη τόν ἴσιο κορμό τους, ἐνῶ τὰ φύλλα τους ριγοῦν στήν προσπάθεια.

Σέ ὑμνῶ μαζί μέ τὸ ὀρθρινό ἀγέρι πού δροσίζει τὸ πρόσωπό μου διώχνοντας ἀπὸ τὰ μέλη μου τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ ὕπνου.

Ἀφήνω τὰ λόγια τῆς δοξολογίας μου νά ὑφαίνονται μαζί μέ τὸ τραγούδι τοῦ νεροῦ πού ἀντηχεῖ πρόσχαρο στή ρεματιᾶ.

Θά 'θελα ἡ προσευχή μου, Θεέ μου, ν' ἀνεβαίνει στό θρόνο Σου σάν τὴν εὐωδία τῶν λουλου-

διῶν καί νά ' ναι καθαρή σάν τίς σταγόνες τῆς
δροσιᾶς πού κρέμονται ἀνάλαφρες στίς ἄκρες
τῶν φύλλων.

Μέ πόσους τρόπους ἡ πλάση μιλάει γιά
Σένα!

Πόσο καλό μοῦ κάνει νά ἀτενίζω τούτη τήν
πρωινή ὀμορφιά καί νά ὑψώνω τήν ψυχή μου
σέ Σένα.

Ἄς εἶσαι δοξασμένος, ὦ Θεέ.

Σ' εὐλογῶ γιά τή σκέψη

Σέ σκέπτομαι απόψε γεμάτος δέος, δέος κι εὐγνωμοσύνη, Ἄναρχε, Ἄρρητε, Ὑπερούσιε. Δέν εἶναι ἡ νύχτα πού συντελεῖ σ' αὐτό. Εἶναι ἡ ἐπαφή μέ τήν ἀνθρώπινη σκέψη, μέ τό πνεῦμα, πού φύτευσε στά βάθη τῆς ὄντοτητάς μας.

Πρίν ἀπό λίγο τέλειωσα τό διάβασμα ἑνός βιβλίου. Τί ἔκτακτο πού ἦταν, Θεέ μου! Κάθε φορά πού παρακολουθῶ σέ κάποιο ἀξιόλογο κείμενο τό ξετύλιγμα μιᾶς ἀξιόλογης σκέψης, τή λάμψη ἑνός δυνατοῦ πνεύματος, καταλαμβάνομαι ἀπό δέος κι εὐχαριστία.

Μᾶς ἔκανες «σκεπτόμενα ὄντα», «σκεπτόμενα καλάμια», ὅπως εἶπε κάποιο παιδί Σου. Ἀνείπωτο, ἀνέκφραστο γεγονός. Νά μπορούμε νά σκεπτόμαστε, νά συνθέτουμε ἢ νά ἀναλύουμε.

Νά πετάμε στά φτερά τοῦ στοχασμοῦ, νά περπατάμε στά λειβάδια τοῦ πνεύματος.

Σέ δοξάζουμε, Μόνε Σοφέ Κύριε, γιατί μᾶς ἔδωσες τή δύναμη της σκέψης, τή δυνατότητα τῆς προσέγγισης τῆς σοφίας.

Σέ ὕμνοῦμε γιατί μποροῦμε νά γράφουμε βιβλία καί νά οἰκοδομοῦμε ἐπιστήμη.

Τά χοντρά ἐπιστημονικά συγγράμματα εἶναι ὕμνος στ' Ὅνομά Σου, Πάνσοφε, ἔστω κι ἂν δέν μιλοῦν γιά Σένα. Μέσα ἀπό τίς πυκνοτυπωμένες σελίδες, πού μιλοῦν γιά φυσική, χημεία, νομική ἢ φιλολογία, ἀναδίδεται ὁ ὕμνος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρὸς τό Αἰώνιο Πνεῦμα Σου.

Κι ἂν τό δικό μας πνεῦμα μπορεῖ νά πραγματοποιοῖ τέτοια πράγματα, τί νά σκεφθοῦμε γιά Σένα, τόν ὑπερκόσμιο καί ὑπερουράνιο Νοῦ, τήν ἄβυσσο τῆς Σοφίας;...

Ὁ ἴλιγγος, τό δέος κι' ἡ εὐγνωμοσύνη συνθέτουν τήν ἀποψινή προσευχή μας.

Σ' ευχαριστῶ γιατί ζῶ

Θεέ μου, Σ' ευχαριστῶ γιατί ζῶ. Σ' ευχαριστῶ γιατί αισθάνομαι τό αἷμα μου νά κυλάει ζεστό. Γιατί μπορῶ νά βλέπω, νά χαίρομαι, νά σκέπτομαι, νά σχεδιάζω, νά πλάθω ὄνειρα, νά ἀγαπῶ, νά ἐργάζομαι.

Θά μπορούσες νά μ' ἀφήσεις στήν ἀνυπαρξία, στό ἀπόλυτο μηδέν. Προσπαθῶ νά καταλάβω πῶς θά ἤμουν τότε. Μάταιη προσπάθεια. Ἡ ἔννοια τῆς ἀνυπαρξίας, τῆς τελείας ἐκμηδένισης, μέ φέρνει σέ μιάν ἄβυσσο, σέ κάτι σκοτεινό καί ἀπαίσιο.

Μέ γλίτωσες, ὦ Ἄναρχη κι Ἀθάνατη Ζωή, ἀπ' τό μηδέν.

Μοῦ χάρισες τή ζωή.

Καί μου 'δωσες μαζί της καί τόσα ἄλλα δῶρα, γιά νά μπορῶ νά τή ζῶ καλύτερα καί βαθύτερα.

Κύριε, εἶσαι ἡ Ζωή.

Ἡ τέλεια, ἡ ἀπόλυτη, ἡ ὠραιότατη Ζωή, πού δέν τή σκιαζει ἡ ὑποψία ἢ ὁ φόβος τοῦ θανάτου καί δέν τήν ἀσχημίζει ἡ παρουσία τοῦ κακοῦ.

Ξέρω ὅτι σέ Σένα ἔχει τίς πηγές της καί ἡ δική

μας ζωή. «Σύ εἶσαι ὁ διδούς πᾶσι ζώην καί πνοήν καί τά πάντα».

Τί ἄλλο νά Σοῦ ποῦμε παρά ἕνα εἰλικρινές εὐχαριστῶ; Πῶς νά Σέ δοξάσουμε ἀξίως;

Ἦ Δημιουργέ ἄφθαρτε, κάνε μας κάθε μέρα νά ζοῦμε καί πιό αὐθεντικά, πιό ἀληθινά.

Μεταμόρφωνε τή ζωή μας κι ἀνέβαξέ την ὅλο καί πιό πολύ ἀπό τό ἐπίπεδο τοῦ βιολογικοῦ καί φυσικοῦ στό ἐπίπεδο τοῦ πνευματικοῦ καί ὑπερφυσικοῦ.

Μετάγιζέ μας χυμούς καί ὕδατα ζωῆς, «ὅτι παρά Σοί πηγὴ ζωῆς».

Τό Ώσαννά τῆς ἐλευθερίας μου

Πατέρα μου, ἀπόψε μέ διαπερνᾶ ἕνα ρίγος χαρᾶς βαθιᾶς καί ἀνεκκλάλητης. Νιώθω τὴν ἰλιγγιώδη ἀξία πού μᾶς ἔδωσες μέ τό νά μᾶς προικίσεις μέ τὴν ἐλευθερία.

Μέ αὐτή τὴν ἐλευθερία πού ἀποτελεῖ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό τοῦ προσώπου Σου.

Θεέ μου, μερικές φορές τό δῶρο Σου αὐτό μοῦ φάνηκε βαρὺς καί σκληρός κλῆρος. Πόσο πόνεσα, ὅταν ἤμουν ὑποχρεωμένος νά ἐκλέξω μεταξύ δύο ἢ πολλῶν λύσεων σέ διάφορες δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς. Τότε μοῦ φάνηκε ἀβάσταχτα ὀδυνηρή ἡ ἐλευθερία, Θεέ μου.

Χωρὶς ἀμφιβολία ἐπρόκειτο γιά στιγμές ἀδυναμίας.

Ὅμως τούτη τη βραδιά τό αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας μοῦ φέρνει μιὰ ἱερὴ μέθη. Μέ σφραγίζει σάν ἄνθρωπο, μέ φτερώνει, μέ ἀνεβάζει.

Σέ ὑμνοῦμε, Πατέρα κι Ἐλευθερωτῆ. Στὴν ἀγάπη Σου καταθέτουμε τό ὡσαννά μας, γιατί φύσηξες στά κρῦα στήθη μας τὴν πνοή τῆς ἐλευθερίας,

γιατί μᾶς ζύμωσες μ' αὐτή, γιατί μᾶς τοποθέτησες μέσα στήν ἐλευθερία, ὅπως τούς ἀετούς στά γαλάζια ἀνεμοδαρμένα ὕψη.

Τρέμω, ὅταν σκέπτομαι πόσο στοίχισε ἡ ἐλευθερία μας στήν καρδιά Σου.

Ἦτο τό μυστήριο τῆς θεϊκῆς Σου ὀδύνης κρύβεται πίσω ἀπό τή δική μας ἐλευθερία. Αὐτή πού ἐκόστισε τή Σάρκωση, τό Μαρτύριο, τή Σταύρωση τοῦ Υἱοῦ Σου.

Ἦπρεπε νά σταυρωθεῖ ὁ Ἰησοῦς, νά πεθάνει ὁ Ἰησοῦς, νά φυλακισθεῖ, σ' ἕναν τάφο ὁ Ἰησοῦς, νά ἀναστηθεῖ ὁ Ἰησοῦς, γιά νά μπορῶ ἐγώ ν' ἀνασαινώ ἐλεύθερα. Ἦπρεπε νά μᾶς «ἐλευθερώσῃ ὁ Υἱός», γιά νά εἴμαστε «ὄντως ἐλεύθεροι».

Ἦπρεπε νά κυθεῖ τό αἷμα τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἀναστηλωθεῖ ἡ χαμένη μας ἐλευθερία.

ὦ Ἐλεύθερε Ἀπελευθερωτή μου! Ἀπόψε καταθέτω στό θρόνο Σου, δίπλα στους σωρούς τῶν παλιῶν σπασμένων ἀλυσίδων μου, τό ὡσαννά τῆς ἐλευθερίας μου.

Σέ βλέπω μέσα στή θύελλα

Απειροδύναμε Κύριε, πόσο μεγάλος καί ισχυρός αποκαλύπτεσαι μέσα στή θύελλα πού ξέσπασε πρίν από λίγο!

Σ' ἀκούω στό ρόχθο τῶν κυμάτων, Σέ μαντεύω πίσω ἀπό τούς τεράστιους ὄγκους τῶν νερῶν πού σκεπάζουν μέ ἀφρούς τά βράχια τῆς ἀκτῆς.

Βλέπω τό θεϊκό Σου χέρι, πού προκαλεῖ τό σάλο τῆς θάλασσας.

Ἡ δύναμή Σου πλανιέται πάνω ἀπό τίς ἀφρισμένες κορυφογραμμές τῶν κυμάτων, ἀναδύεται δίπλα στούς αἰώνιους βράχους τῆς ἀκροθαλασσιᾶς.

Σέ δοξάζω, Δυνατέ.

Βλέπω μέσα στό μισοσκόταδο τά δένδρα νά γέρνουν κάτω ἀπό τήν ὀρμή τοῦ ἀνέμου. Βλέπω τίς ἀστραπές νά σχίζουν μέ μιάν ἐκτυφλωτική μαχαιριά τόν οὐρανό. Ἀκούω τή βροχή πού δέρνει τίς στέγες, πού γδέρνει τούς δρόμους.

Σέ βλέπω μέσα στό βίαιο ἄνεμο.

Σ' ἀνακαλύπτω μέσα στό ρυθμό τῆς βροχῆς.

Σ' ἀκούω μέσα στόν ἦχο τῆς βροντῆς.
Ἡ θύελλα ψάλλει τήν ἀπέραντη δύναμή Σου,
Θεέ μου.
Ἡ καταιγίδα οἰκοδομεῖ τό μεγαλεῖο Σου.
Κι ἡ φουρτουνιασμένη σκοτεινή θάλασσα
ἀναγγέλλει τή γιγάντια, τήν ἄπειρη ἰσχύ Σου.
Γονατισμένος, μικρός κι ἀδύνατος ὑψώνω τά
χέρια μου, ὑψώνω τήν καρδιά μου γιά νά Σε ὑμνή-
σω γιά τή μεγάλη Σου δόξα, γιά τήν ἀπροσμέτρητη
δύναμή Σου.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ σιγή

Ἦλθες τόσο ἀθόρυβα, πού δέν Σέ πῆρα εἶδῃσι,
Κύριε. Καί δέν θά Σέ καταλάβαινα, ἂν δέν
μέ κύκλωνε ἡ ἡσυχία. Τέτοια ἤρεμη νύχτα λίγες
φορές ἔχω ζήσει.

Κάθε θόρυβος διαλύθηκε μέσα στό σκοτάδι.
Κάθε φωνή ἔχει σβηστεῖ. Δέν χορταίνω ν' ἀκούω
τὴ σιωπή. Τά πάντα εἶναι βουβά. Οἱ ἀναπνοές
σταματημένες.

Μέσα στή σιγαλιά Σέ νιώθω κοντά μου, Λα-
τρευτέ μου, Δημιουργέ τῆς γαλήνης.

Σέ δοξάζω γι' αὐτό τό ἔκτακτο δημιούργημά
Σου πού λέγεται σιγή. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀπου-
σία κάθε θορύβου τοῦτο τό βράδυ.

Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Μά δέν μοῦ περνάει
οὔτε ὑποψία ὕπνου.

Εἶσαι δίπλα μου κι' αὐτό μοῦ φθάνει.

Θεέ μου, Ὁκεανέ γαλήνης, βλέπεις τὴν ψυχὴ
μου σέ στάση δοξολογίας. Βλέπεις τὴν καρδιά μου
πού Σ' εὐγνωμονεῖ γιὰ τὴν ἡσυχία.

Ὅταν σέ λίγο, Κύριε, γείρω γιὰ νά κοιμηθῶ,

Σύ θά μείνεις στοργικός στό προσκεφάλι μου. Γι' αυτό κι ό ύπνος μου θά ' ναι ειρηνικός καί δέν θά τόν ταράξουν έφιάλτες.

Ώ Σύ, πού έχεις τί δύναμη νά δημιουργεῖς μιá σιωπή πιό εὔγλωττη από τήν μάταιη ανθρώπινη φλυαρία μας καί τούς έκνευριστικούς θορύβους μας, στέλνε μου συχνά τέτοιες νύχτες γαλήνης καί σιγῆς.

Μοῦ ἔδειξες ἕναν ἄνθρωπο

Σοῦ παραπονέθηκα συχνά, Θεέ μου. Σοῦ μίλησα γιὰ τό ὅτι οἱ ἀληθινοὶ ἄνθρωποι λιγότεψαν στίς μέρες μας.

Διαμαρτυρήθηκα γιατί ἡ ἄμαρτία καλπάζει στοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους μας κάτω ἀπό φωτεινές ἐπιγραφές.

Ξαναεἶπα σχεδόν ἀπελπισμένος τὰ λόγια τοῦ Προφήτου Σου: «Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός».

Περίμενα τὴν ἀπάντησή Σου, Κύριε.

Τό ξέρεις ὅτι πιεζόμουν πολύ ἀπό ἀπαισιόδοξα αἰσθήματα.

Σήμερα ὅμως μοῦ μίλησες.

Μοῦ ἔδειξες ἕναν ἄνθρωπο. Ἀνάσανα. Ἀνακουφίσθηκε ἡ ψυχὴ μου.

Ἦταν δικός Σου. Ποτισμένος μέ καλοσύνη καὶ ἀλήθεια. Ἕνας ἄνθρωπος εὐθύς, κρυστάλλινος, χαριτωμένος. Ἕνας πομπός ζωῆς.

Δέν μοῦ εἶπε οὔτε μιά φορά τὴ λέξη Θεός στή

συζητήσῃ μας. Ὅμως γιὰ μένα εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι ἦταν ἐκλεκτός Σου, πολίτης τοῦ Κράτους Σου.

Πόσο καλό μοῦ 'κανε ὅτι τόν ἔστειλες σήμερα στό δρόμο μου. Σ' εὐχαριστῶ. Μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀπαραίτητο.

Ἐνα ἀντίδοτο ἰσχυρό γιὰ τό δηλητήριο τῆς ἀπογοήτευσης πού μέ ποτίζει, ὅταν συλλογίζομαι τήν κοινωνία μας.

Σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτόν τόν ἄνθρωπο.

Σέ μεγαλύνω, Κύριε, γιατί ἀπό τῆ λάσπη τῆς διαφθορᾶς μας μπορεῖς νά πλάθεις ἀληθινούς Χριστιανούς καί γνήσιους ἀνθρώπους. Ὄταν τούς βλέπουμε, ἀντλοῦμε νέο θάρρος. Εἶναι κήρυκες τῆς ὕπαρξῆς Σου, τῆς ἀγάπης Σου.

Εἶναι ὅ,τι ὠραιότερο ὑπάρχει τή στιγμῇ αὐτή στή γῆ μας.

Πύκνωσέ τους. Πολλαπλασιάσέ τους.

Σήμερα, τώρα, τούς ἔχουμε ἀπόλυτη, ἐπείγουσα ἀνάγκη, Κύριε.

Γεμίζεις τίς γειτονιές μας μέ παιδιά

Πατέρα οὐράνιε, ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα κομμάτι
στον κόσμο μας πού θυμίζει Ἐδέμ. Τά παι-
διά.

Τί πολύτιμο στοιχεῖο, Θεέ μου, γιά τή ζωή μας
τά μικρά παιδιά! Τί μάρτυρες τῆς παρουσίας Σου
εὐγλωττοι!

Μέσα στά μάτια τους, πού δέν τά σκιάζει ἡ
ἀνάμνηση σκηνῶν αἵματος καί δέν τά πυρώνει
ὁ πυρετός τοῦ πάθους, καθρεφτίζεται ἡ ἀγιότητά
Σου.

Μέσα στίς γεμάτες ἐμπιστοσύνη κι' ἀφέλεια
κινήσεις τους ὑπογραμμίζεται ἔντονα ἡ ἀνάγκη
τῆς ἐπιστροφῆς μας στήν ἀπλότητα, ἡ ἀνάγκη
τῆς ἀπόθεσης τῶν προσωπειῶν πού συχνά φο-
ροῦμε.

Καί μέσα στό ξένοιαστο κι ἀθῶο τραγούδι
τους, στό ἀνέφελο κρυστάλλινο γέλιο τους ἀνα-
καλύπτουμε τήν ἀγάπη Σου. Μιά ἀγάπη πού μᾶς
ὑπενθυμίζει ὅτι εἶσαι μαζί μας, μεριμνᾶς γιά μᾶς

πολύ περισσότερο απ' ό,τι οί γήϊνοι πατέρες γιατά παιδιά τους.

Σ' εύλογοῦμε, Κύριε, γιατί γεμίσεις τίς γειτονίες μέ παιδιά.

Σ' εύχαριστοῦμε γιατί διασταυρώνεις τό σκοτεινό άφηρημένο βλέμμα μας μέ τό έκπληκτο, πεντακάθαρο βλέμμα τῶν μικρῶν.

Σέ άνυμνοῦμε γιατί ἔδωσες στο παιδικό γέλιο τή δύναμη νά διώχνει τή συνοφρύωσή μας, νά μᾶς φέρνει μιά πνοή άγιότητας, μιά αύρα παραδεισένια.

Ώ, νά μᾶς ἔκανες πάλι σαν τά παιδιά! Νά μᾶς βοηθοῦσες νά στραφοῦμε καί νά γίνουμε «ώς τά παιδιά...».

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

«Παρακαλῶ οὖν πρῶτον
πάντων ποιεῖσθαι δεήσεις, προ-
σευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας
ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων».

(Ἀποστ. Παύλου Α΄ πρὸς
Τιμόθεον ἐπιστολή, κεφ. β΄ στ. 1)

Σέ παρακαλῶ γιά τόν κόσμο μας

Κύριε, Σέ παρακαλῶ γιά τόν κόσμο μας. Σέ παρακαλῶ γιά τήν οἰκουμένη.

Θεέ μου, ἡ καρδιά μου ἀπόψε πλαταίνει. Τά ὄριά της μετατίθενται, ὁ κύκλος μεγαλώνει. Ἀντικρίζω μέ τή βοήθεια τῆς φαντασίας, πού Σύ μου χάρισες, μιάν ἀνθρωποθάλασσα.

Ἄνθρωποι ἀπ' ὅλες τίς πατρίδες, ἀπ' ὅλα τά χῶματα. Ὅλοι εἶναι σύγχρονοί μου. Ζοῦν στήν ἴδια χρονική στιγμή μέ μένα. Λευκοί, μαῦροι, ἐρυθρόδερμοι... Περισσότερες ἀπό ἔξι δισεκατομμύρια ψυχές. Εἶναι ἀδελφοί μου. Παιδιά Σου.

Πόσο καλό μου κάνει, Θεέ μου, νά συλλογίζομαι πώς ὁ κόσμος μας εἶναι γεμάτος ἀπό ἀνθρώπους. Πώς δέν εἶμαι ὁ μόνος κάτοικος τῆς γῆς.

Σέ παρακαλῶ, Ἰησοῦ μου, γιά τούς ἀδελφούς μου ὅλης τῆς γῆς. Νιώθω ἐνωμένος μαζί τους γύρω ἀπό Σένα. Μέ δονεῖ ἡ χαρά τῆς πνευματικῆς διεθνούς, πού ὅλοι ἀποτελοῦμε μέ ἄξονα Ἐσένα.

Ἄς ἔλθει, Κύριε, τό φῶς Σου σ' ὅλες τίς καρδιές. Πάνω κεῖ στούς πάγους, κάτω στή φλεγόμενη

Ἀφρική, πέρα στήν Ἄπω Ἀνατολή.

Ἄς Σέ γνωρίσουν, Ἰησοῦ, ὅλοι ὅσοι ζοῦν στήν ἐποχή μας τούτη τή στιγμή. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού μένουν στά πιό μικρά χωριά τά χαμένα μέσα σέ πυκνά δάση ἢ σέ μακρινά νησιά.

Ἄς ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος Σου καί κεῖ πού δέν ὑπάρχουν νόμοι καί στούς τόπους τῆς ἐξορίας καί στά βάρη τῶν μεταλλείων.

Σκύψε στόν κόσμο μας. Μήν ἀποστρέψεις τό πρόσωπό Σου ἀπό τή γῆ μας.

Εἶναι δική Σου.

Ἡ κραυγή τῆς ἀδικίας καί τῆς ἀνομίας μή Σέ κάνει, Κύριε, νά μήν ἀκούσεις τούς λυγμούς μας γιά τόν ξεπεσμό μας. Διαβάζεις τή λαχτάρα τῶν ἀνθρώπων, τῶν παιδιῶν Σου, γιά κάτι καινούργιο.

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου στόν πλανήτη μας. Σὺ, Ἄναρχε Δημιουργέ, πού μᾶς ἔδωσες τή δυνατότητα νά πετάξουμε ἀπό τή γῆ, γιά νά πᾶμε καί σ' ἄλλα ἀστέρια, μή λησμονήσεις τήν πρώτη κατοικία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁμόρφυνε τή ζωή μας πάνω στή γῆ.

Ἐξαγιάσέ την.

Θεέ μου, Σέ παρακαλῶ γιά τόν κόσμο μας.

Γιά τούς ἀδελφούς μου ὅλης τῆς γῆς.

Ἄς γίνει ἡ δουλειά μας πιό εὐχάριστη

Θεέ μου, τώρα μέ τήν αὐγή, καθώς ἀκούω τούς ἀνθρώπους νά πηγαίνουν γιά τίς δουλειές τους, συλλογίζομαι πάλι τό ἴδιο πρόβλημα, τήν ἐργασία.

Γιά πόσα ἑκατομμύρια ψυχῶν ἡ ἐργασία εἶναι βάρος ἀσπύκωτο, πόνος κι ἀγανάκτηση! Γιά ἀναρίθμητες περιπτώσεις ἔχει καταντήσει, Θεέ μου, τραγωδία, ὅταν δέν εἶναι ἔγκλημα καί κατάρα.

Σήμερα θέλω ἡ προσευχή μου νά ἀφιερωθεῖ στό ζήτημα αὐτό, πού τό νιώθω νά μέ πιέζει.

Σέ παρακαλῶ, Κύριε, μὴν τό ἀφήσεις πρόβλημα ἄλυτο.

Δῶσε, ὥστε αὐτή τή μέρα σ' ὅλα τά ἐργοστάσια, τά γραφεῖα, τά καταστήματα, τά χωράφια, σ' ὅλους τούς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητος νά ἐπικρατήσουν καλύτερες συνθῆκες.

Κάνε τή συνεργασία μεταξύ συναδέλφων εὐχάριστη.

Κάνε τή συνεργασία μεταξύ προϊσταμένων

καί ύφισταμένων πηγή χαρᾶς, παραγωγικότητας
εὐλογημένης κι ὄχι αἰτία μίσους, δολοπλοκιῶν,
ἀδικίας.

Μήν ἐπιτρέψεις Θεέ μου, τουλάχιστον σήμερα,
οἱ ὥρες ἀπασχόλησης νά ὑπερβοῦν τήν ἀντοχή.

Μήν τσακίσει ὁ κάματος τοὺς ἐργάτες. Μήν
ἀφήσεις νά σωριασθεῖ τόσοσ κόπος στο νοῦ, τό
σῶμα, τά νεῦρα, τά μάτια, τά χέρια ἢ τά πόδια,
πού ὁ ὕπνος νά μή μπορεῖ νά τόν διώξει.

Κύριε, ὁ ὄγκος τῆς δουλειᾶς, πού ἑκατομμύρια
ἀνθρώπων θά παραγάγουν σήμερα, νά μήν εἶναι
συντελεστής κακοῦ, ἀλλά εὐημερίας.

Καί τό βράδυ, Θεέ μου, ὅταν γυρίζουμε στά
σπίτια μας μετά τή δουλειά, νά εἴμαστε βαθιά ἰκα-
νοποιημένοι. Νά μήν πιέζει τίς καρδιές ὁ πόνος
τῆς ἀδικίας, ἀλλά ἡ χαρά ἀπό μιά παραγωγική,
δίκαια ἀμειβόμενη δουλειά, πού νά ἱκανοποιεῖ
τόν πόθο μας γιὰ δημιουργία.

Κύριε, ἀξίωσε σήμερα τόν καθένα μας νά γίνεῖ
συντελεστής γιὰ τό ποιοτικό ἀνέβασμα τῶν συν-
θηκῶν ἐργασίας μέ τήν ὁποία ἀπασχολεῖται.

Γιά τίς οἰκογένειες τῆς συνοικίας μου

Δέν μπορῶ νά ἡσυχάσω, Θεέ μου. Ὁ νοῦς μου τριγυρίζει σέ πολλά σπίτια τῆς συνοικίας μας που δέν ἔχουν γαλήνη.

Το βράδυ εἶναι πολύ ἥσυχο. Μά οἱ καρδιές εἶναι ταραγμένες καί βυθισμένες στήν ἀγωνία. Ἡ μέρα ἔκλεισε, Πατέρα, ἀλλά τά προβλήματα πού πολιορκοῦν τόσες καί τόσες οἰκογένειες μένουν ἀνοιχτά. Τά μάτια εἶναι φορτωμένα μέ σκιές καί τά στήθη βαριά.

Σέ παρακαλῶ, Θεέ μου, γιά τίς οἰκογένειες τῆς συνοικίας μου. Ἐπισκέψου τε.

Διῶξε τή θλίψη, φέρε τήν ἐλπίδα. Ἐξαφάνισε τή μέριμνα πού κατατρῶγει τίς καρδιές.

Παρουσίασε λύσεις στά βιοτικά προβλήματα.

Ρύθμισε Σύ τίς διαταραγμένες σχέσεις μεταξύ τῶν μελῶν τῶν διαφόρων οἰκογενειῶν πού γνωρίζω ἢ δέν γνωρίζω.

Ὡ Κύριε, ὑπενθύμισε στούς ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς μας ὅτι ὑπάρχεις, ὅτι εἶσαι δυνατός καί

στοργικός Προστάτης. Πόσο θ' ανακουφισθοῦν, ὅταν ἀκούσουν ἄλλη μιά φορά τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ: «Εμβλέψατε εἰς τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδέ θερίζουσιν οὐδέ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας καί ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά. Οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;»

Ἀπομάκρυνε, Κύριε, κάθε αἰτία πού φυγαδεύει τήν εἰρήνην ἀπό τίς ψυχές, πού φυγαδεύει τόν ὕπνο ἀπό τὰ μάτια.

Ἀπόψε μεῖνε περισσότερο στή συνοικία μας.

Ἄπλωσε μαζί μέ τή νύχτα τή γαλήνη. Ἡ σκληρότητα τῆς ἡμέρας, οἱ ἀγωνίες της ἄς μὴν καλύψουν καί τή νύχτα, Θεέ μου.

Γιά τούς γονεῖς μου

Οὐράνιε Πατέρα μου, Σέ παρακαλῶ γιά τόν πατέρα και τή μητέρα μου. Εἶμαι παιδί Σου καί παιδί τους. Θέλω να τούς ἐνώσω μαζί Σου σ' ἕνα τόξο προσευχῆς. Ἔτσι νά μείνουμε ἐνωμένοι γιά πάντα στή ζωή καί στό θάνατο καί στήν αἰωνιότητα γονεῖς καί παιδιά.

Ἄνοιξε τά χέρια Σου καί σκέπασέ τους μέ εὐλογία. Σπεῖρε στήν καρδιά τους εὐτυχία.

Μήν ἀφήσεις, Θεέ μου, νά γνωρῖσουν μέρες πικρές καί σκοτεινές.

Πλήθυνε τά χρόνια τῆς ζωῆς τους καί κατάστρεσε τά χρόνια πλημμυρισμένα μέ εἰρήνη καί ἀγαλλίαση. «Δόξη καί τιμῆ στεφάνωσον αὐτούς».

Μή συμβεῖ, Κύριε, ἐμεῖς τά παιδιά τους νά τούς πικράνουμε.

Κάνε τή ζωή μας τέλεια, ὥστε ν' ἀποτελεῖ πηγή εὐτυχίας καί βαθιᾶς ἱκανοποίησης γι' αὐτούς.

Πατέρα μου οὐράνιε, Σέ ἱκετεύω γιά τόν πατέρα και τή μητέρα μου.

Γιά τούς καθηγητές μου

Πάνσοφε καί Ἅγιε Θεέ, Σέ παρακαλῶ γιά τούς καθηγητές καί τούς δασκάλους μου. Γιά τούς ἀνθρώπους πού σάλαξαν καί σταλάζουν τή δροσιά τῆς γνώσης στή διψασμένη διάνοιά μου.

Σέ παρακαλῶ γιά ὄλους ἐκείνους πού μέ ἔμαθαν νά διαβάζω καί νά γράφω. Γιά ὄλους ἐκείνους πού μέ καθοδηγοῦν στόν κόσμο τῆς ἐπιστήμης καί τῆς σοφίας.

Ἐφοδίασέ τους μέ ἀντοχή, μέ ὑγεία, μέ ὑπομονή. Πρόσφερε τους τήν ἱκανοποίηση νά βλέπουν τούς μαθητές τους νά προοδεύουν σ' ὄλους τούς τομεῖς.

Χάριζε, Κύριε, στούς καθηγητές μου φῶς ἀπ' τό φῶς Σου. Σοφία ἀπό τό πέλαγος τῆς σοφίας Σου. Εὐδαιμονία ἀπό τήν μακαριότητά Σου.

Τό Πνεῦμα Σου ἄς σκέπει τό δικό τους. Τό Πνεῦμα Σου ἄς ἀναπαύεται στήν καρδιά τους. Ἀμήν.

Συγχώρησε αυτούς πού μέ πλήγωσαν

Συγχώρησέ τους, Κύριε. Συγχώρησε αυτούς πού σήμερα μοῦ προξένησαν κακό, μέ ἀδίκησαν, μέ πλήγωσαν. Μέ πόση δυσκολία εἶπα, Θεέ μου, τά λόγια αὐτά. Παλεύω ἀκόμη σκληρά, γιά νά καταστείλω τήν ὀργή πού κοχλάζει μέσα μου. Ἦταν μέγανος ὁ πόνος καί ἡ ἀγανάκτησή μου. Γιατί καί τό χτύπημα πού μοῦ κατάφεραν ὑπῆρξε ὀδυνηρότατο.

Τό εἶδες, Χριστέ μου.

Σ' εὐχαριστῶ γιατί μέ συγκράτησες.

Στήν κατάσταση πού βρέθηκα θά μπορούσα νά κάνω πολύ κακό. Ἐζησα κρίσιμες ὥρες.

Σ' εὐχαριστῶ γιατί μέ φύλαξες ἀπό τόν ὀλέθριο σύμβουλο πού λέγεται ἐκδικητικότητα.

Κύριε, Σέ παρακαλῶ, συγχώρησέ τους. Ἀναπολώντας τό πρόσωπό Σου πάνω στό Σταυρό νιώθω

νά γαλινεύω καί νά γεμίζω δύναμη, γιά νά Σου ξαναπῶ περισσότερο συνειδητά: Συγχώρησε τούς ἐχθρούς μου. Αὐτούς πού μοῦ φέρθηκαν χειρότερα κι ἀπό ἐχθρούς.

Φώτισέ τους γιά νά καταλάβουν, ὅτι ἔκαμαν λάθος, ὅτι διέπραξαν μιὰ ἁμαρτία.

Ἀποκάλυψε τους τήν ἀλήθεια.

Ἀφαίρεσε ἀπό τά μάτια τους τό κάλυμμα τοῦ μίσους πού τούς τυφλώνει καί δέν τούς ἀφήνει νά δοῦν.

Θεέ μου, φρούρησέ τους μέ τήν ἀγάπη Σου, γιά νά μὴν πάθουν κακό.

Προφύλαξέ τους, γιά νά μὴν ξαναπέσουν σέ ἐνέργειες παρόμοιες μέ τή σημερινή, πού ἐνδέχεται νά δημιουργήσουν συμφορές ἀνεπανόρθωτες.

Εὐλόγησε, Κύριε, αὐτούς πού μέ ἀδίκησαν.

Ἡ χάρη Σου, ὁ φωτισμός Σου, τό ἔλεός Σου, ἄς σκεπάσει τίς ψυχές τους.

Παρακαλῶ γιά τούς ἀρρώστους

Θεέ μου, τί ὀμορφιά! Ἐνα πρωινό ἔκτακτο. Ἡ δοξολογία, ἀσυγκράτητη πλημμυρίδα, ἀνεβαίνει ἐντός μου.

Εὐχαριστῶ γιά τήν αὐγή, γιά τή μέρα πού ἄρχισε.

Εὐχαριστῶ γιά τή ζωή που δονεῖ τό εἶναι μου.

Τί εὐδαιμονία νά ζῶ, νά περιπατῶ, νά τρέχω!

Ὅμως, Κύριε, συλλογίζομαι τή στιγμή τούτη τό πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού καί σήμερα, ὅπως καί χθές καί προχθές, θά μείνουν καρφωμένοι στό κρεβάτι. Ἡ σκέψη τρέχει στά νοσοκομεῖα, στά ἄσπυλα, στά σπίτια πού ἔχουν ἀρρώστους. Σ' αὐτούς πού μ' ἀνείπωτη θλίψη θά παρακολουθήσουν τόν ἥλιο ν' ἀνεβαίνει, νά μεσουρανεῖ καί νά βασιλεύει ἀπό τήν ἴδια θέση, Θεέ μου, ἀκίνητοι «ἐπί κλίνης ὀδύνης αὐτῶν».

ὦ! Χριστέ μου, δέν μπορῶ νά κάνω γιά ὅλους αὐτούς τίποτα ἄλλο ἐκτός ἀπό προσευχή.

Σέ παρακαλῶ, Ἰησοῦ, κατάστησε λιγότερο ἐπώ-
δυνη τήν ἀρρώστια τους. Μείωσε τήν ἔνταση καί
τήν ἔκταση τῶν πόνων.

Γιά ἕναν ἄνθρωπο, Κύριε, πλασμένο νά ζεῖ,
νά χαίρεται νά γυρίζει νά ἐργάζεται δημιουργι-
κά εἶναι ἀρκετό τό ὅτι μένει μέρες, μῆνες ἤ καί
χρόνια στό κρεβάτι. Ἄς μὴν προστίθενται καί οἱ
πόνοι.

Σέ παρακαλῶ νά ἐπέμβεις, Ἰατρέ τῶν σωμάτων
καί τῶν ψυχῶν, ὥστε ὅλες οἱ ἐγχειρήσεις πού θά
γίνουν σήμερα νά ἐπιτύχουν.

Σέ παρακαλῶ φώτισε τούς γιατρούς νά πραγ-
ματοποιήσουν σωστές διαγνώσεις.

Κύριε, ἐφοδίασε τά φάρμακα πού θά χρησιμο-
ποιηθοῦν μέ περισσότερη ἀποτελεσματικότητα.

Στάλαξε στους ἀρρώστους ὑπομονή καί δι-
άθεση νά δεχθοῦν εὐκολότερα τίς δύσκολες κι
ὀδυνηρές θεραπείες καί ἐπεμβάσεις.

Θεέ μου, προώθησε ἀποφασιστικά τίς ἔρευνες
καί τόν ἀγώνα μας γιά τήν καταπολέμηση μερικῶν
ἀσθενειῶν πού ἔναι μάστιγες γιά τόν κόσμον μας.

Χάρισε τήν ἴαση στά ἑκατομμύρια τῶν ἀρρώ-
στων.

Στους ἀρρώστους τῆς πόλης μας, τῆς πατρίδας
μας καί τοῦ κόσμου μας ἄς ἔλθει περισσότερο
ἔλεος, ὡ Ἰησοῦ.

Σήκωσέ τους τό γρηγορότερο, στήσε τους
ὀρθούς, δυνατούς στή γῆ, ἔτοιμους νά ζήσουν,
νά δουλέψουν καί νά χαροῦν μαζί μας. Ἀμήν.

Γιά τούς συμφοιτητές μου

Ὁκεανέ τῆς σοφίας, Πατέρα τοῦ φωτός, Σέ μεγαλύνω γιατί μοῦ ἄνοιξες τό δρόμο τῆς γνώσης καί τῆς μὀρφωσης.

Σ' εὐγνωμονῶ γιατί μέ ἔκαμες σπουδαστή καί μέ τοποθέτησες μέσα σ' ἓνα πλῆθος νέων ἀνθρώπων πού μοχθοῦν νά κατακτήσουν τήν ἐπιστήμη.

Γι' αὐτούς τούς ἀνθρώπους θέλω τώρα νά Σέ παρακαλέσω. Γιά τούς συμφοιτητές μου.

Τύλιξέ μας, ὦ Θεέ, μέ τήν ἀγάπη Σου. Ἐκεῖνο πού θά μᾶς ἐνώνει νά ' ναι μιά ἀγάπη χωρίς σκιές, χωρίς ὑπονοούμενα καί ὑστεροβουλίες.

Ἐνας ἀνυπόκριτος δεσμός ἄς μᾶς συνδέει ἀδι-
άσπαστα μέσα στίς αἴθουσες παραδόσεων, στά ἀμφιθέατρα, στά προαύλια.

Μήν ἐπιτρέψεις, Χριστέ μου, ν' ἀναπτυχθεῖ ἀνάμεσά μας, ἀνάμεσα σέ συμφοιτητές, ὁ φθόνος

κι ὁ ἐγωϊστικός συναγωνισμός.

Διῶξε τή ζήλια ἀπό κοντά μας καί τίς ποικίλες ἐχθρότητες.

Θεέ μου, ἄς μή βλέπουμε ὁ ἓνας τόν ἄλλο σάν μελλοντικό ἐπαγγελματικό ἀντίπαλο, ἀλλά σάν συνεργάτη, σάν συναγωνιστή σέ μιά ἱερή προσπάθεια.

Γέμισέ μας ἀπό ἐνθουσιασμό γιά τήν ἐπιστήμη μας, ἀπό πνεῦμα εὐσυνείδητης δουλειᾶς.

Τό Πνεῦμα Σου, Πνεῦμα σοφίας, συνέσεως, φόβου Θεοῦ, ἀγάπης, Πνεῦμα δυνάμεως, ἁγιασμοῦ, ἐνότητας καί δημιουργίας, ἄς ἔλθει σίς ψυχές μας.

Κύριε, ἐξαγίασε τίς σχέσεις μεταξύ τῶν συναδέλφων μέσα σίς διάφορες Σχολές. Ἀνέβασέ τες σέ ἄλλο ἐπίπεδο, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καθαρή κι' οἱ ὀρίζοντες ἀνοιχτοί.

Ἔνα καινούργιο πνεῦμα ἄς ἐγκαθιδρυθεῖ, Κύριε. Μιά νέα τάξη.

Σέ ἱκετεύουμε, ἓνας κόσμος ἀλλιώτικος ἄς γίνῃ ὁ σπουδαστικός μας κόσμος.

Ἐπάνω του ἄς ἐναποτεθεῖ ἐντονότερη ἡ σφραγίδα τοῦ Πνεύματός Σου.

Γκρέμισε τά εἴδωλα

Θεέ μου, πῶς ἄφπες νά γίνει αὐτό; Πῶς ἀνέ-
χθηκες νά ξανασηθοῦν τά εἴδωλα; Δέν «πα-
ροξύνεται τό Πνεῦμα» Σου τό ἅγιο, ὅταν «θεωρῆς
κατειδῶλους οὔσας τὰς πόλεις»;

Δέν τρέφει τήν ἱερή ὀργή Σου τό γεγονός ὅτι
ἡ ζωή μας κατάντησε μιά ἐκφυλιστική εἰδωλο-
λατρία;

Δέν βλέπεις ὅτι ἡ λατρεία ὀρισμένων μοντέρ-
νων εἰδῶλων φθάνει στό παραλήρημα, ἐγγίζει τά
ὅρια τῆς παραφροσύνης;

Θεέ μου, τά εἴδωλα τά τερατώδη καί ἀφύσικα,
τά γοπτευτικά καί στημένα στά σταυροδρόμια μας!
Μέ κεῖνο τό μάτι τό ἀρπακτικό, μέ κεῖνο τό στόμα
πού καταπίνει ἀχόρταγο, τά δόντια πού ἀλέθουν
ἐκατομμύρια ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, τρυφερά νιάτα
καί παιδιά!

Ἦχι! Δέν μπορεῖ!

Ἦ Κύριε, λευτέρωσέ μας λοιπόν ἀπό τά εἴδωλα.
Γκρέμισέ τα. Δέν βλέπεις ὅτι μεταμόρφωσαν τή
ζωή μας σέ πυρετό, ἥδονή καί πλήξη;

Λύτρωσε τά τρυφερά νιάτα, σῶσε τήν ὄριμη
ἡλικία. Οἱ δρόμοι μας γέμισαν λάσπη, τά σπίτια
γέμισαν λάσπη.

Φθάνει πιά, Θεέ μου, μή μακρύνεις τή βοή-
θειά Σου.

Σάρωσε τά εἴδωλα, σάρωσε τό θάνατο, ἀνάκο-
ψε τό ρεῦμα τοῦ ἐκφυλισμοῦ.

Μᾶς εἶπες, Πανάγαθε, ὅλος στοργή. «Τεκνία,
φυλάξατε ἑαυτούς ἀπό τῶν εἰδώλων». Μᾶς εἶναι
ὅμως πολύ δύσκολο νά φυλαχθοῦμε». Γι' αὐτό
φώτισέ μας Σύ.

Φώτισε τόν κόσμο Σου.

Σῶσε μας ἀπό τα εἴδωλα, Ἄναρχε, Ἀπερίγρα-
πτε, Μόνε Ἀληθινέ Θεέ.

Φανέρωσε τήν ἀλήθεια Σου

Εἶσαι «ἡ Ὁδός καί ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή». Εἶσαι ἓνα Φῶς, Θεέ μου, χωρίς σκιές, πού δέν σβήνει ποτέ, ἀλλά μένει αἰώνια ἀναμμένο, ἀναλλοίωτο καί ἰλαρό.

Ἰησοῦ, γίνε γιά τούς πλανημένους ἀδελφούς μου ὁ δρόμος. Γιά ὅλους ὅσους γυρίζουν σέ λαβύρινθους σκοτεινούς, σέ κυκεῶνες. Παραπαίουν, Κύριε. Τρικλίζουν. Χάνονται σέ χιλιάδες σταυροδρόμια. Δέν βρίσκουν οὔτε μιά καθοδηγητική ἐπιγραφή. Φανέρωσέ τους τόν δρόμο Σου.

Παρουσίασε στά ἔκπληκτα μάτια τους τόν ἑαυτό Σου, γιατί Ἐσύ εἶσαι, Ἰησοῦ ὁ Δρόμος.

Σαρκωμένη Ἀλήθεια, ἀποκάλυψε τήν Ἀλήθεια στίς χιλιάδες τῶν ἀδελφῶν μου πού ἀσφυκτιοῦν καί λιποθυμοῦν μέσα στό ψέμα. Σύ μέ μιά Σου κίνηση ἔχεις τή δύναμη καί τόν τρόπο νά ξεγυμνώσεις τόν ψέμα, νά ἐλευθερώσεις τίς ψυχές ἀπό τήν ἐξουσία του.

Φανέρωσε τήν Ἀλήθεια Σου, Κύριε. Ἐγκαθίδρυσσε τήν Ἀλήθεια στίς ψυχές, τά μάτια καί τά

χείλη τῶν ἀνθρώπων.

Φύσηξε, Θεέ μου, πνοή ζωῆς στήν ὕπαρξή μας.
Δέν Σέ κουράζει νά βλέπεις τά παιδιά Σου νά ζοῦν
ἕναν ἀργό, καθημερινό θάνατο;

Ὡ Κύριέ μου, δέν ψηλαφεῖς τή λαχτάρα γιά
ζωή πού μᾶς λιώνει;

Δέν λυπᾶσαι τούς νεκρούς πού κυκλοφοροῦν
στούς δρόμους;

Θέλουμε νά ζήσουμε! Νά ζήσουμε! Νά ζήσου-
με!

Μετάγγισέ μας ζωή ἀπό τή Ζωή Σου.

Ἐνωσέ μας μαζί Σου ἀδιάσπαστα.

Θρέψε μας μέ τούς ζωτικούς χυμούς Σου.

Κύριε, φώτισε, ρίξε φῶς, δῶσε στά χέρια φῶς,
στίς ψυχές, στά μάτια, στούς δρόμους. Φώτισε
ὄλους ἐκείνους πού δέν εἶχαν ὡς τώρα τήν εὐτυ-
χία νά Σέ γνωρίσουν.

Μιά μόνο λάμψη Σου φθάνει.

Μιά ἀστραπή τοῦ Πνεύματός Σου τοῦ Ἁγίου
εἶναι ἀρκετή γιά νά γεννήσει ποταμούς φωτός,
θάλασσες φωτός.

Ἰησοῦ μου, εἶσαι «ἡ Ὁδός καί ἡ Ἀλήθεια καί
ἡ Ζωή». Εἶσαι «τό Φῶς τοῦ κόσμου».

Σέ δοξάζω. Σοῦ δέομαι...

Ἄς λιγοστεύει ἡ πείνα

Πόση πείνα στὸν κόσμον, Κύριε, πόση πείνα!
Ἄγωνία γιὰ τὸ ψωμί. Ἄγωνία γιὰ τὴν τροφή
τῶν παιδιῶν. Ἄγωνία καὶ στέρψη.

Πείνα ἀναρίθμητων ἀνθρώπων.

Θεέ μου, κι' ἀπόψε θά κοιμηθοῦν νηστικοί.
Χωρὶς ἐλπίδα πὼς αὔριο θά χορτάσουν. Τρέμο-
ντας γιὰ τὸ αὔριο, λιποθυμώντας ἀπὸ τὸν ὑπο-
σιτισμό.

Τὴ στιγμή πού πατήσαμε στή Σελήνη εἶναι
ἀνεκτό, Θεέ μου, νά ὑπάρχει πείνα στή Γῆ;

Τοὺς δρόμους αὐτοὺς πού τοὺς σχίζουν κομ-
ψοτεχνήματα ἄνεσης, ταχύτητας καὶ πολυτέλειας
εἶναι παραδεκτό νά τοὺς βαδίζουν καὶ πόδια πού
τρέμουν ἀπὸ τὴν πείνα;

Κάτω ἀπὸ τίς τεράστιες οἰκοδομές, πού προ-
βάλλουν φαντασμαγορικές ἐπιφάνειες στὸν ἥλιο,
μποροῦν νά στέκονται ἄνθρωποι πού λαχταροῦν
καὶ τὸ ψωμάκι ἀκόμη;

Κύριε, Σέ ἱκετεύω γι' αὐτοὺς πού πεινοῦν. Γιὰ
τά παιδιά Σου. Ἄν ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, τ' ἀδέλφια τους,

κάνουμε τό ἔγκλημα καί τούς ξεχνοῦμε, τουλάχιστον Σὺ εἶσαι Πατέρας.

Ὡ! Ἄς λιγοστέψει πιά ἡ πείνα πάνω στή γῆ.

Ἄς ἐξαφανισθεῖ, Ἰησοῦ μου, ἡ κατάρα τῆς πείνας ἀπό τόν πλανήτη μας.

Σὺ με «πέντε ἄρτους καί δύο ἰχθύας» χόρτασες περισσότερες ἀπό πέντε χιλιάδες ἀνθρώπων. Σοῦ εἶναι δύσκολο νά θρέψεις καί τώρα τούς πεινασμένους μας, ἔστω κι' ἂν εἶναι πολλά ἑκατομμύρια;

Μήν ἀφήσεις πιά τά πλάσματά Σου στήν κακή διάθεσή μας, στήν κρύα καρδιά μας.

Θρέψε, ὦ Πατέρα, τούς πεινασμένους ἀδελφούς μας.

Γι' αὐτούς πού δουλεύουν σκληρά

Θεέ μου, μέσα στο δωμάτιό μου, πού τό λούζει ὁ ἥλιος, νιώθω πιό ὀδυνηρή τή σκέψη ὅτι τόσοι ἀδελφοί μου τήν ὥρα αὐτή δουλεύουν σκληρά στά βάθη τῆς γῆς.

Κατεβασμένοι, Κύριε, ἑκατοντάδες μέτρα κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους, στίς στοές τῶν μεταλλείων, ξερριζώνουν κάρβουνο καί μέταλλευμα ἀπό τά σπλάχνα τῆς γῆς.

Ὁ ἥλιος εἶναι πάρα πολύ μακριά γι' αὐτούς. Τό μάτι τους δέν βλέπει πρασινάδα οὔτε σπίτια οὔτε οὐρανό οὔτε πουλιά. Τή μονοτονία τῆς σκληρῆς δουλειᾶς τους, Θεέ μου, δέν τή διακόπτει τό γέλιο τῶν παιδιῶν.

Ὁ ἀέρας πού εἰσπνέουν σκεπάζει τά πνευμόνια τους μέ μιὰ μάζα μαύρη καί γλοιώδη.

Κύριε, Σοῦ δέομαι, λυπήσου αὐτούς τούς ἀνθρώπους.

Βελτίωσε τίς συνθηκικές ἐργασίας τους. "Ὀπλισε μέ εἰδική ἀντοχή τήν ὑγεία τους. Φύλαξέ τους ἀπό

τίς τόσες ἀρρώστιες, πρό παντός τίς πνευμονικές, πού τούς ἀπειλοῦν.

Τόνωσε τήν πίστη τους, Κύριε, αὔξησε τήν ἐλπίδα τους.

Οἱ ὥρες ἀνάπαυσής τους ἄς εἶναι πιά ἀποδοτικές σέ ξεκούραση, πιο ἀνανεωτικές τῶν δυνάμεων.

Θεέ μου, μαζί μέ τούς ἐργάτες τῶν μεταλλείων, μαζί μέ τούς ἀνθρακωρύχους, Σέ παρακαλῶ καί γιά ὅλους τούς ἀδελφούς μας πού δουλεύουν σέ δουλειές βαριές, κάτω ἀπό συνθῆκες ἐπικίνδυνα ἀνθυγιεινές.

Μήν παραχωρήσεις νά γίνει ὁ τόπος ἐργασίας τους τόπος ἐκτελέσής τους.

Μήν ἀφήσεις νά μεταβληθεῖ ἡ χαρά τῆς δουλειᾶς σέ κραυγή ἀπόγνωσης.

Οἱ θόρυβοι τῶν μηχανῶν καί τῶν ἐργαλείων μή γίνουν, Κύριε, πένθιμα ἐμβατήρια γιά μια κηδεῖα πού διαρκεῖ ἴσως χρόνια, γιά ἓνα παρατεινόμενο καθημερινό θάνατο χιλιάδων ἀνθρώπων ἐργατῶν.

Θεέ μου, μοῦ χάρισε ἐξαιρετικά εὐνοϊκές συνθῆκες γιά τήν ἐκτέλεση τῆς ἐργασίας μου.

Σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτό.

Μά δέν μπορῶ νά πῶ ὅτι δέν αισθάνομαι καί κάποια ντροπή, ὅταν ἀναλογίζομαι τίς συνθῆκες ἐργασίας τόσων ἀδελφῶν μας. Ὡ! μείωσε τή διαφορά.

Ἐκδίλωσε τήν εὐνοιά Σου στούς ἐργάτες πού δουλεύουν κάτω ἀπό ὄρους σκληρούς κι' ἀβάσταχτους.

Γιά όσους Σέ άρνοῦνται

Κύριε, δέομαι γιά τούς έχθρούς Σου. Γι' αὐτούς πού Σέ άρνοῦνται. Σέ άρνοῦνται κι' ὅμως Σέ πολεμοῦν. Τί παραλογισμός, Θεέ μου, νά μάχονται ἔναντίον Ἐνός πού φωνάζουν πώς δέν ὑπάρχει!

Δέν θά μιλοῦσαν μέ τόση λύσσα, μέ τόσο πάθος ἔναντίον Σου, ἂν στό βάθος δέν πίστευαν ὅτι ὑπάρχεις.

Συνδαύλισε, Θεέ μου, στήν ψυχή τους τη φωτιά τῆς πίστες, πού παλεύουν νά τή σκεπάσουν ἢ νά τή σβήσουν.

Μεταμόρφωσε τους ἀπό έχθρούς σέ λάτρεις Σου, ἀπό άρνητές σέ προσκυνητές Σου. Ἡ αντίστασή τους ἄς γίνει κι' ἀφοσίωση σέ Σένα.

Κύριε, Σύ γνωρίζεις ἀπό τούς έχθρούς Σου νά στρατογολεῖς τούς καλύτερους Ἀποστόλους Σου. Ἐπανάλαβε κάτι τέτοιο καί στις μέρες μας, στόν τόπο μας καί στόν κόσμο Σου.

Αἰώνιε καί Παντοκράτορ, Σέ ἱκετεύω καί γιά τούς ἄλλους πού δέν Σέ πιστεύουν, χωρίς ὅμως καί νά Σε πολεμοῦν.

Σηκώνουν αδιάφορα τούς ώμους, όταν γίνεται λόγος για Σένα.

Λένε πώς δέν υπάρχουν. Προσθέτουν, ότι τούς είναι αδιάφορο εάν υπάρχουν. Ίσχυρίζονται, ότι ή Παρουσία Σου είναι κάτι έντελώς ξένο προς τή ζωή τους, κάτι ουδέτερο, χωρίς σημασία.

Ώ Κυρία, «επίφανον τό πρόσωπόν Σου» καί σ' αυτούς.

Ή διακριτική καί γεμάτη σεβασμό γιά τήν έλευθερία μας σιωπή Σου, ας διακόπτεται πότε πότε.

Ή συνεχής, στοργική, άόρατη παρέμβασή Σου, ας γίνεται μερικές φορές αισθητή καί γιά τά μάτια πού δέν Σέ έχουν δεϊ άκόμη.

Πλημμύρισέ τους, Θεέ μου, μέ τήν αίσθηση, ότι υπάρχουν.

Διαπότισέ τους μέ τήν πίστη, ότι είσαι «ό Θεός ό Παντοκράτωρ, ό ήν καί ό ών καί ό έρχόμενος». Καί, ότι αν έλειπε από τόν κόσμο ή ενεργητική άγάπη Σου καί ή άγια βούλησή Σου καί ή σοφή Σου δύναμη, τότε τά πάντα θά κυλούσαν προς τήν αυτοδιάλυση καί τήν έκμηδένιση.

Θεέ μου, Θεέ μου, κάνε τά γόνατα νά λυγίσουν καί τίς καρδιές νά ύψωθοϋν σέ Σένα.

Τίς καρδιές αυτών πού Σέ πολεμοϋν ή Σέ άρνοϋνται, αυτών πού λένε, ότι Σέ άγνοοϋν.

Σύνθεσε από τά στόματά τους τόν καλύτερο ύμνο προς δόξαν Σου, Αιώνιε, Άγιε Θεέ.

Γιά τὰ ἐπιστημονικά μας ἐργαστήρια

Γονατίζω, Κύριε, μπροστά στή Μεγαλωσύνη Σου. Έναποθέτω στά χέρια Σου ἕνα εἰδικό αἴτημα: Σέ παρακαλῶ γιά τὰ ἐπιστημονικά ἐργαστήρια, τὰ ἰνστιτούτα καί τὰ κέντρα ἐρεῦνης, πού εἶναι σκορπισμένα σέ ὅλα τὰ γεωγραφικά πλάτη.

Κύριε, Σέ παρακαλῶ, ἄς γίνουν τὰ ἐργαστήρια αὐτά σταθμοί ὅπου θά προάγεται ἡ ζωή στόν πλανήτη μας.

Ἄς ξεπιδάει, Θεέ μου, ἀπό κεῖ μέσα ἡ πρόοδος ἡ γνήσια κι ὀλοκληρωμένη, ἡ βελτίωση τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν, ἡ προαγωγή τῆς ἐπιστήμης καί ἡ εὐημερία τῶν ἀνθρώπων.

Δίνε ὑγεία καί σοφία, Θεέ μου, σ' ἐκείνους πού διευθύνουν τίς ἔρευνες. Χορήγησε σ' αὐτούς τήν «ἄνωθεν σοφίαν», ἡ ὅποια εἶναι «ἀγνή... εἰρηνική... μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν». Μετάγγιζε τους τό Πνεῦμα Σου. Ἄς μή χάνουν ποτέ ἀπό τή θέα τους τόν ἄνθρωπο. Ἄς μή λησμονοῦν,

πώς ὅλος ὁ μόχθος κι ὅλες οἱ ἀνακαλύψεις ἢ οἱ ἐφευρέσεις τελικά πρέπει ν' ἀποβλέπουν στό καλό τοῦ ἀνθρώπου.

Μήν ἀφήσεις, Ἰησοῦ μου, σε καμμιά περίπτωση νά σκοτωθεῖ μέσα στίς ἐπιστημονικές ἀναζητήσεις ἢ καλοσύνη.

Ἡ βαθιά ἀγάπη κι ὁ σεβασμός γιά τόν ἄνθρωπο ἄς εἶναι πάντα κάτι πού θά κυριαρχεῖ σάν ἀτμόσφαιρα λεπτή κι εὐγενική στους τόπους τῆς καλλιέργειας τῆς ἐπιστήμης.

Σέ παρακαλῶ ἀκόμη, Κύριε, μήν ἀφήσεις νά καταντήσουν ποτέ τά ἐργαστήρια καί τά ἰνστιτοῦτα κέντρα ἀνθρώπινης ἀλαζονείας καί ἔπαρσης, πού φθάνει τά ὅρια τῆς ὕβρης.

Ἄς εἶναι ναοί δικοί Σου, ὅπου ἀληθινοί σοφοί, βαθιά ταπεινωμένοι μπροστά Σου, θά ἐργάζονται, θά ἀνακαλύπτουν καί θά λατρεύουν Ἐσένα, «ἐν ᾧ εἰσὶ πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι».

Ζύμωσέ μας μέ αγάπη

Εἴμαστε ἀξιολύπητοι, Θεέ μου. Μέ τά ἴδια μας τά χέρια ἐπιχειρήσαμε νά ἐξαφανίσουμε τήν αγάπη ἀπό τόν πλανήτη μας.

Κοίταξε, Πανάγαθε, πόσο ἀπελπιστικά λιγοστέψαμε. Κατορθώσαμε στό τέλος, Κύριε, νά ἐγκαταστήσουμε τόν ἐγωισμό καί τήν ἀπληστία ρυθμιστή τῶν σχέσεων μας.

Τά μάτια μας ἀπέκτησαν τήν κρυάδα τοῦ ἀτσαλιοῦ, ὅταν δέν ἔχουν τή λάμψη τοῦ ἀρπακτικοῦ ἢ τόν πυρετό τοῦ ἀκόλαστου.

Ἰησοῦ, ὦ Ἀγάπη πέρ' ἀπό κάθε μέτρο, λυπήσου μας. Ζοῦμε σέ μιά κατάστασι ἀσφυκτική.

Λυπήσου μας, ὦ Ἀγάπη πέρ' ἀπό κάθε πόθο.

Εἴμαστε νέοι, στήν ἀρχή τῆς ζωῆς μας. Δέν μπορούμε νά ζήσουμε χωρίς αγάπη. Ὁ κόσμος μας εἶναι ἀπελπιστικά ξένος, ὅσο κι ἂν μας γοητεύει.

Πῶς θά προχωρήσουμε;

Νά σκοτώσουμε κι ἐμεῖς τή ζωή μας, Θεέ μου, μέσα στήν πάλη τῶν ἀλληλοσυγκρουόμενων συμ-

φερόντων;

Νά ζήσουμε σχεδιάζοντας έξοντώσεις; Νά φθαρούμε σ' ένα άθέμιτο, έγκληματικό συναγωγισμό πανουργίας καί άρπαγής;

Άς έλθει ή βροχή τής Άγάπης Σου, Χριστέ, νά ξεπλύνει τίς κοινωνίες μας από τό στίγμα τοῦ μίσους, νά μουσκέψει τίς άδιάβροχες κλειστές ψυχές.

Άς γίνει άγάπη, άς βασιλεύσει άγάπη παντοῦ.

Πῶς περιμένουμε τόν άνεμο τής στοργῆς Σου νά ζωογονήσει τά μαραμένα πνευμόνια μας;

Αὐτή νά γίνει ό Νόμος, ό Καταστατικός Χάρτης τής ζωῆς μας. Κάνε τήν άγάπη διεθνές κλίμα, πανανθρώπινη άτμόσφαιρα.

Φέρε άγάπη, ὦ Θεέ, στίς οίκογένειες, στίς πόλεις καί τά χωριά, στά έθνη.

Προκάλεσε ένα παγκόσμιο συναγωνισμό στοργῆς.

Λιῶσε τούς πάγους πού περιβάλλουν τίς καρδιές.

Στό Πανεπιστήμιο, στό κατάστημα, στό αὐτοκίνητο, στό έργοστάσιο, στόν κάμπο, στήν καλύβα, στήν πολυκατοικία έγκαθίδρυσε σταθμούς άγάπης, πομπούς άγάπης.

Θεέ μου, πλάσε μιά καινούργια γενιά άλλιώτικη, ζυμωμένη μέ άγάπη.

Μεταμόρφωσε, Κύριε, τόν κόσμο μας σέ κόσμο άγάπης. Άμήν.

Παράκληση γιά τούς καλλιτέχνες

Κύριε, μελετῶ τό ὑπερούσιο Κάλος Σου καί πλημμυρίζω ἀπό ἱερή ἀγαλλίαση. Σέ σκέπτομαι ὄχι μόνο σάν Θεό ἀγιότητας, ἀλήθειας καί ἀγάπης, ἀλλά καί σάν Θεό ὠραιότητας.

Τί εἶναι ὁ κόσμος μας, Κύριε, παρά ἓνα φτωχό ἀντιφέγγισμα, ἓνας ἐλάχιστος ἀντικατοπτρισμός τῆς δικῆς Σου ἀσύλληπτης κι ἀπερίγραπτης ὁμορφιάς!

Θεέ μου, νιώθουμε, ὅτι μᾶς ἐτίμπες πολύ μέ τό νά μᾶς ἀξιώσεις νά γίνουμε κι ἐμεῖς δημιουργοί ὠραιότητας. Δέν θέλησε ἡ καρδιά Σου νά μᾶς καταστήσει ἀπλούς θεωρούς τοῦ Κάλους.

Μᾶς ἔδωσες τήν ὑπέρτατη χαρά τῆς δημιουργίας μορφῶν ὁμορφιάς.

Ἔδωκες σέ ὀρισμένους ἀδελφούς μας τό εἰδικό ταλέντο νά συνθέτουν μουσική, νά ζωγραφίζουν, νά γράφουν, νά ὑψώνουν μητροπόλεις. Νά ὑπηρετοῦν τήν ἀξία τοῦ ὠραίου, πού σέ Σένα βρίσκει τήν ἀπόλυτη πλήρωσή του.

Ἄναρχε κι Αἰώνιε Καλλιτέχνη, γνωρίζεις πόσο

λεπτό καί δύσκολο εἶναι τό ἔργο τῶν ἀνθρώπων-καλλιτεχνῶν. Γι' αὐτό καί Σέ παρακαλῶ μὴν τοὺς ἀφήνεις ποτέ μόνους.

Μείνε πάντοτε κοντά στοὺς ἀδελφούς μας πού τοὺς προίκισες μέ τό ταλέντο τῆς τέχνης.

Σύ νά εἶσαι ὁ Ἐμπνευστής τους. Ἄν φύγεις ἀπό κοντά τους, ἀσφαλῶς θ' ἀναλάβει νά τοὺς ἐμπνεύσει ὁ Σατανάς, ὁ κύριος τῆς ἀσχήμιας. Δέν ὑπάρχει ἄλλη λύση.

Βοήθησέ τους, «ώραῖε κάλει», στή σύλληψη τῶν θεμάτων τους.

Ἀπομάκρυνε ἀπό τή φαντασία τους τά θέματα πού εἶναι ἄγωνα, πού ἀναδίδουν ὁσμὴ ἀπελπισίας ἢ διαφθορᾶς. Προίκισέ τους μέ μιὰ ἔντονη αἴσθησι ὄχι μόνο τοῦ ωραίου, ἀλλά καί τοῦ ἁγίου. Μὴν ἐπιτρέψεις νά κομματιάσουν αὐθαίρετα στό ἔργο τους τό ὠραῖο ἀπό τό ἅγιο, τήν τέχνη ἀπό τήν ἠθική, τόν ἀνθρωπισμό καί τήν ἀλήθεια.

Κάνε, ὑπέρκαλε Δημιουργέ, τήν τέχνη μιὰ λειτουργία πού θα βοηθεῖ στό ἀνέβασμα τῆς ζωῆς. Ἐνα παράθυρο ἀπ' ὅπου θά ἔρχεται ἕνας ἄνεμος ὁμορφιᾶς, μά καί δικαιοσύνης κι ἀλήθειας.

Σέ παρακαλῶ, ἄς γίνε τό καλλιτεχνικό ἔργο συντελεστικό τῆς ὀλοκλήρωσης τοῦ ἀνθρώπου, ἄς ἐξωραΐζει τίς ψυχές φτιάχνοντάς τες πιό καλές καί πιό εὐτυχισμένες.

Ὡ Θεέ μου, κράτησε μέ τό ἅγιο Σου χέρι τό χέρι τοῦ καλλιτέχνη. Ὁδήγησέ το ὅταν γράφει, σμιλεύει, ζωγραφίζει ἢ συνθέτει. Ἀμήν.

Οἱ γεωργοί μας Σέ χρειάζονται

Θεέ μου, τήν ὥρα τούτη τῆς βροχῆς ὑψώνω σέ Σένα τό πνεῦμα μου, γιά νά Σ' εὐχαριστήσω. Μᾶς κάνει τόσο καλό ἡ βροχή Σου! Ἀπ' αὐτήν ἐξαρτᾶται τό ψωμί μας. Ἀπ' αὐτήν κρέμεται ἡ ζωή τῶν ἀγροτῶν μας.

Ὡ Κύριε, οἱ γεωργοί μας χρειάζονται ἐπειγόντως τή στοργή Σου. Ἀπό Σένα, οὐράνιε Γεωργέ, περιμένουν τούς κατάλληλους καιρούς, πού θά εὐνοήσουν τίς δουλειές τους.

Γιατί Σύ εἶσαι «ὁ διδούς οὐρανόθεν ἡμῖν ὑετούς καί καιρούς καρποφόρους, ὁ ἐμπιπλῶν τροφῆς καί εὐφροσύνης τās καρδίας ἡμῶν».

Σύ θά ρυθμίσεις τόν ἐρχομό καί τήν ἔνταση τῶν ἀνέμων.

Σύ θά ζωογονήσεις τό σπόρο τό θαμμένο στή γῆ.

Σύ θά κάνεις τούς καρπούς νά ὠριμάσουν,

τά γεννήματα νά πληθυνθοῦν, τά χωράφια νά καρπίσουν.

Κύριε, δυνάμωνε τούς ἀγρότες μας στήν κοπιαστική δουλειά τους.

Ἄλάφρωσε τό μόχθο τους.

Θέρμανε τίς ἐλπίδες τους.

Μήν τούς στερήσεις τή χαρά νά δοῦν τούς κόπους τους ν' ἀμείβονται.

Βοήθησε, Φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, καί γιά τήν προώθηση τῶν γεωργικῶν προϊόντων μας. Ἀπάλαξε τούς χωρικούς μας ἀπό τήν παρέμβαση τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, πού ἀπομυζοῦν ἄκοπα τό μόχθο καί τόν ἰδρώτα τῶν τιμίων ἐργατῶν τῆς γῆς.

Μήν ἐπιτρέψεις, Κύριε, νά φωλιάσει ἡ ἀγανάκτηση στά στήθη τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑπαίθρου γιά τήν ἀδικία πού τούς γίνεται.

Μή συμβεῖ νά πεινάσουν αὐτοί πού ἐξασφαλίζουν τό ψωμί μας.

Κύριε, Κύριε, εὐλόγησε τή γῆ μας, εὐλόγησε τούς ἀγρότες μας.

Διῶξε τὸν πειρασμό τῆς αὐτοκτονίας

Θεέ μου, κι απόψε θά ξαγρυπνήσουν ἄνθρωποι στά κρύα χέρια τῆς ἀπελπισίας. Κι απόψε πολλές ψυχές καταξεσχισμένες, ἔρμιαια στά νύχια τῆς ἀπόγνωσης, θά θρηνήσουν, θά κραυγᾶσουν γοερά ἦ, ἀλίμονο! θα καταρασθοῦν τή ζωή τους.

Ἰησοῦ μου, ριγῶ, ὅταν ἀναλογίζομαι ὅτι αὐτὴ τή νύχτα, ἴσως τούτη τή στιγμή, ἡ ἀπελπισία κι ἡ ἀπόγνωση θά σπρώξουν ἀνθρώπους πρὸς τό θάνατο. Ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας θά πολιορκήσει, πολλά ζωντανά πλάσματά Σου στά διάφορα σημεῖα τῆς γῆς.

Ζωῆς χορηγέ, μὴν ἀφήσεις νά γίνει κακό.

Ἦλθες στὸν κόσμο μας γιὰ νά δώσεις στή ζωὴ μας τὴ διάσταση τῆς αἰωνιότητος.

Πῶς θά ὑπομείνει ἡ καρδιά Σου τὴν ὀδύνη ν' ἀντικρίζεις τοὺς μικροὺς ἀδελφούς Σου ν' αὐτοκτονοῦν, ν' ἀφαιροῦν βίαια τὴ ζωὴ τους;

Ματαίωσε, Κύριε, τὰ σχέδια τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους καὶ τοῦ θανάτου.

Λύτρωσε τούς ανθρώπους από τόν πειρασμό τῆς αὐτοκτονίας.

Διάλυσε τήν καταχνιά τῆς ἀπελπισίας.

Ἄν θέλεις, Ἰησοῦ, μπορεῖς νά πλημμυρίσεις τίς ἀποκαμωμένες ψυχές μέ τό τραγούδι τῆς ζωῆς, σκεπάζοντας τό μοιρολόγι τοῦ θανάτου.

Κελάδημα ἀηδονιοῦ ἄς ἀντηχήσει ἐκεῖ πού ἀκούγεται τό κλαψοπούλι.

Γέμισε, Κύριε, τά στήθη μέ πόθο ζωῆς, μέ δύναμη κι ἀπόφαση ζωῆς, πού νά νικᾷ τήν ἐπιθυμία τοῦ θανάτου. Δεῖξε στους ἀδελφούς μου πώς ἡ αὐτοκτονία εἶναι ἡ χειρότερη παραφροσύνη, τό πελώριο ἀνεπανόρθωτο λάθος.

Ψιθύρισε παρήγορα στήν καρδιά τους ὅτι ποτέ, γιά τίποτε, δέν εἶναι ἀργά. Ὅτι κανένας πόνος δέν εἶναι πάνω ἀπό τά μέτρα μας.

Ὅτι δέν ὑπάρχει πληγή πού νά μή μπορεῖ νά τή γιάνει τό πανεύσπλαγχο χέρι Σου.

Θεέ μου, σπεῖρε τήν ἐλπίδα καί τήν πίστη σέ Σένα.

Ἄνοιξε δρόμους ζωῆς καί κλείσε γιά πάντα τά μονοπάτια τοῦ θανάτου.

Γι' αυτούς πού εἶναι μόνοι

Κύριε, τό ξέρεις, στον κόσμο μας ζοῦν πολλοί ἄνθρωποι ὀλομόναχοι. Δέν ἔχουν κανένα δικό τους. Βρίσκονται μακριά ἀπό συγγενεῖς καί φίλους. Ἦ κι ἂν εἶναι κοντά σέ συγγενεῖς, τούς νιώθουν σάν ξένους. Δέν ἔχουν ἀνθρώπους νά τούς ἀγαποῦν. Εἶναι κατάμονοι.

Φθίνουν, ἀργοσβήνουν, Ἰησοῦ μου, στήν ἀπομόνωσή τους. Κάθε μέρα, κάθε νύχτα ἀποκλείονται καί πιό πολύ μέσα στήν παγερή, ἀμείλικτη μοναξιά τους.

Κι αὐτό νά γίνεται, Θεέ μου, τή στιγμή πού οἱ δρόμοι μας διασχίζονται ἀπό ποταμούς ἀνθρώπων! Τή στιγμή πού στόν πλανήτη μας κατοικοῦν πάνω ἀπό ἕξι δισεκατομμύρια ἄνθρωποι νά ὑπάρχει τόση μοναξιά!

Πανάγαθε, το κακό εἶναι ἀκόμη χειρότερο γιά τούς ἀπομονωμένους ἀδελφούς μας, ὅταν τούς λείπεις καί Σὺ. Ἀλίμονο! Εἶναι πολλοί πού δέν διαθέτουν ἀρκετή πίστη, γιά νά Σέ νιώσουν κοντά τους Ἀδελφό καί Πατέρα.

Ζοῦν χωρίς ἀνθρώπους καί χωρίς Θεό.

Κι ὅταν συμβεῖ νά εἶναι ἄρρωστοι, ἀδύνατοι, ὅταν εἶναι ἠλικιωμένοι, τότε ἡ τραγωδία τους παίρνει τρομακτικές διαστάσεις.

Ὡ ἀσύγκριτε Σύντροφε τῆς ζωῆς μας, ἀδελφέ καί Πατέρα, Φίλε καί Πλάστη, λύσε τό πρόβλημα καί τό δράμα τῆς μοναξιᾶς, πού δέρνει ἀναριθμητες ψυχές.

Παρουσίασε ἀδελφούς κι ἀληθινούς φίλους δίπλα σ' ὅλους ἐκείνους πού νιώθουν ἢ ζοῦν μόνοι.

Σκέπασε κάτω ἀπό τά φτερά Σου τούς ὄρφανούς, τίς χῆρες, τούς ἐγκαταλελειμμένους, τό πλῆθος αὐτῶν πού τούς λησμονήσαμε ἐμεῖς οἱ συνάνθρωποί τους.

Ὑποσχέθηκες, Σωτήρα μας, ὅτι θά εἶσαι αἰώνια κοντά μας, ζωντανός Θεός, «χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας». Σέ παρακαλοῦμε ἰδιαίτερα νά ἐπισκεφθεῖς τίς ξεμοναχιασμένες καρδιές.

Νά γκρεμίσεις τά τεῖχνη τῆς μοναξιᾶς τά φτιαγμένα μέ πάγους καί νά γίνεις Σύντροφος κι Ἀγαπημένος σ' ἐκείνους πού λιώνουν μόνοι.

Ζέστανε τήν ὑπαρξή τους μέ τή θεία ἐπαφή τῆς καρδιᾶς Σου.

Κύριε, γίνε τό Σύ πού ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἀναζήτησαν μέ ἄσβεστη δίψα στή ζωή τους, τό μόνο Σύ πού μπορεῖ νά λύσει τό πρόβλημα καί τήν τραγωδία τῆς μοναξιᾶς καί τῆς ἐγκατάλειψης.

Διάλυσε τή σύγχυσή μας

Σπλαγχνίσου μας, Θεέ, μέσα στή σύγχυσή μας. Μιά σύγχυση πού ἀγκαλιάζει τούς πάντας καί τά πάντα καί γίνεται όλοένα πió περίπλοκη, πió τρομερή. Ίδέες, νοοτροπίες, σκέψεις, αίσθήματα, τάσεις καί αξίες, όλα αυτά, Κύριε, βρίσκονται ἀνακατεμένα, στροβιλίζονται σ' ένα τρελό δαιμονικό χορό μέσα στά κεφάλια μας. Φέρνουν ένα σάστισμα, μιάν ἀφάνταση ἀμχανία.

Θεέ μου, ακόμη κι οί ἀπλοϊκότεροι άνθρωποι τῆς γειτονιάς μου τᾶουν χάσει, λένε ότι ό κόσμος κοντεύει νά γυρίσει ἀνάποδα.

Κύριε, τό βλέπεις, ή σύγχυσή μας είναι ἀπίθανα φοβερή. Συνεχώς τό κακό χειροτερεύει, Θεέ μου.

Τό ραδιόφωνο, ή τηλεόραση, τό διαδίκτυο, ό κινηματογράφος, ή ἐφημερίδα, τό θέατρο, τό περιοδικό, τό βιβλίο κι ό τουρισμός, όλα τούτα μᾶς

μπολιάζουν μέ ιδέες, μέ συνήθειες.

Μᾶς προσφέρουν ἀποσπάσματα ἀλήθειας κι ἀλυσίδες ψεύδους, ἰδεολογίες διαμετρικά ἀντίθετες. Συνδαυλίζουν τρικυμίες στήν καρδιά, προκαλοῦν ρωγμές στίς πεποιθήσεις, ἀνατρέπουν τήν κλίμακα τῶν ἀξιῶν.

Νοθεύουν τό «πιστεύω» μας.

Θεέ μου, ἄς σταματήσει αὐτή ἡ Βαβέλ. Νά ἀποσαφηνισθεῖ πιά ἡ κατάσταση.

Ἄς ἐξυγιανθοῦν οἱ πεποιθήσεις. Ἡ Ἀλήθεια Σου, ἀπλή καί διαυγής, ἄς γίνει πίστη μας. Ὁ Νόμος Σου, πάνσοφη Ἀγάπη, ἄς ἀποτελέσει τίς πεντακάθαρες, ἀσάλευτες ἀρχές τῆς ζωῆς μας.

Κάνε τό Χριστιανισμό ἰδεολογία μας. Κάμε τον νοοτροπία ὅλων ὅσοι σήμερα μαστίζονται ἀπό τήν ἐπιδημία τῆς σύγχυσης.

Θεέ, ἀπόλυτη Ἀπλότητα, τέλεια Σοφία, βγάλε μας ἀπό τό ἀδιέξοδο τῆς σύγχυσης.

Δῶσε μας ἀνθεκτικότητα στίς ἰδεολογικές ἐπιδράσεις πού φέρνουν σύγχυση.

Κάνε μας ἀπλούς καί εἰλικρινεῖς, πιστούς καί συνεπεῖς ὁπαδούς τῆς αἰώνιας Ἀλήθειας Σου.

Ίκετεύω για τους μεγαλοφυείς

Κύριε, δέν Σέ παρεκάλεσα ώς σήμερα γιά μιá ειδική κατηγορία ανθρώπων: γιά τούς μεγαλοφυείς.

Όμως τώρα αισθάνομαι τήν ανάγκη νά τό κάνω. Νά σοῦ μιλήσω, νά ζητήσω τή χάρη Σου γιά τά ἐξαιρετικά αὐτά πλάσματά Σου, πού τα προίκισες μέ τό δῶρο τῆς μεγάλης διάνοιας.

Τούς ἔδωσες τή δύναμη, Θεέ μου, νά ἐπηρεάζουν τή ζωή καί τήν ἱστορία τοῦ πλανήτη μας. Τούς ἐφοδίασες μέ νοῦ πολυσύνθετο, διεισδυτικό.

Ἔτσι πού νά μποροῦν νά βλέπουν καί νά τρέχουν πολύ μακρύτερα ἀπό τήν ἐποχή τους.

Κύριε, θέλῃσες ἡ μεγαλοφυΐα νά 'ναι κάτι τό ξεχωριστό. Γι' αὐτό καί χρειάζεται εἰδική βοήθεια καί συντήρηση ἀπό μέρος Σου.

Κράτησε, Κύριε, κάτω ἀπό τήν καθοδήγησή Σου τούς μεγαλοφυείς καί ἐξαιρετικά προικισμένους ἀνθρώπους.

Ὁδήγησέ τους στήν καλή κι ἐπωφελή χρήση

τοῦ δώρου Σου. Ἄν τούς ἀφήσεις, ἐνδέχεται νά κάνουν πολύ κακό. Τό χάρισμά τους, χωρίς τή συνεχή παρέμβαση τῆς σοφῆς Σου ἀγάπης, πολύ πιθανό ν' ἀποβεῖ ὄπλο καταστροφῆς πού θά ξεπερνᾶ κάθε συνθισμένο ὄριο.

Μήπως δέν ἔγινε καί δέν γίνεται κάτι τέτοιο;

Θεέ μου, Σέ παρακαλῶ, συνόδευσέ τή μεγαλοφυΐα μέ τή μεγαλοψυχία, μέ τή μεγάλη, τή βαθιά, τήν ἅγια καρδιά.

Κράτησε, Κύριε, κάτω ἀπό τήν καθοδήγησή Σου τούς μεγαλοφυεῖς καί ἐξαιρετικά προικισμένους ἀνθρώπους.

Κράτησε τούς μεγαλοφυεῖς στενά συνδεδεμένους μαζί Σου, ταπεινούς καί εἰλικρινεῖς δούλους Σου, πιστούς σέ Σένα.

Χρησιμοποίησέ τους σάν ὄργανα ἐκλεκτά, πού θά τονίζουν τήν παρουσία Σου.

Σάν προβολεῖς πανίσχυρους, πού θά φωτίζουν τό δρόμο Σου.

Σάν σάλπιγγες ἠχηρές, πού θ' ἀπαγγέλλουν τήν ἀγάπη καί τήν πρόνοιά Σου.

Κύριε, κάμε τούς προικισμένους ἀνθρώπους πρωτοπόρους προόδου, ἀγωγούς εὐημερίας γιά τόν κόσμο Σου. Κατάστησέ τους πηγές καλοῦ.

Πομπούς καλοῦ πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις,

Φύλαξε τήν καινούργια γενιά

Θεέ μου, δέν μπορῶ νά τό βαστάξω. Μοῦ προκαλεῖ κατάθλιψη νά βλέπω τό σπάσιμο, τήν πτώση τῶν μικροτέρων μου ἀδελφῶν. Τί ἀνυπόφορη ἐντύπωση, Θεέ μου!

Γιατί ἐπιτρέπεις τά τρυφερά δένδρα νά σπάζουν κάτω ἀπό τή βία τοῦ ἀνέμου; Γιατί τά μπουμπούκια νά μαραίνωνται τήν ὥρα πού ἀνοίγουν; Γιατί τά παιδιά νά χάνουν τήν ἀγνότητά τους ὑποκύπτοντας στήν ἄμαρτία καί νά δεσμεύονται σέ καταστάσεις πού προκαλοῦν αἰσχύνη;

Ὡ Πλαστουργέ μου, ἕως πότε ἡ διαφθορά καί ἡ πανουργία τῆς κοινωνίας μας θά τσαλακώνουν τήν ἀγνότητα τῆς νέας γενιᾶς;

Μέχρι πότε ἡ εἴσοδος τῶν παιδιῶν ὡς ἐφήβων στή ζωή θά πληρώνεται μ' αὐτόν τόν ἀπάνθρωπο κι' ἀνῆθικο φόρο;

Σῶσε, Πανάγαθε, τά νέα βλαστάρια.

Περιφρούρησε τήν ἀτίμητη ἀγνότητά τους.

Κάνε τούς μεγάλους, τούς ὄριμους, νά μή θεωροῦν καθόλου φυσικό κι ἀναπόφευκτο τό συμ-

βιβασμό τῆς καινούργιας γενιᾶς μέ τήν ἁμαρτία καί τή διαφθορά.

Γλίτωσε, Παντοδύναμε, τά παιδιά, τούς ἐφήβους, τούς νέους ἀπό τίς παγίδες. Κράτησε ἀνοικτά πάντα κι ἄγρυπνα τά μάτια τῆς ψυχῆς τους.

Διαφύλαξε τους ἀπό τίς καταστρεπτικές συνηθειές, ἀπό τούς κακούς φίλους.

Περιχαράκωσε τήν ἀγνότητα κι ἀθωότητά τους.

Φύλαξε τά παιδιά ἀπό τό ἄσχημο, τό ἄθλιο παράδειγμα τῶν μεγάλων. Ἄς πάψουν ἐπί τέλους τά σκάνδαλα, Θεέ μου. Ἄς ἐξουδετερωθοῦν οἱ ἐκφραλιστές τῆς νεότητας.

Κι ὅπου, Θεέ μου, ἔγινε κάποιο ράγισμα, ὅπου συνέβη μιᾶ ἤ περισσότερες πτώσεις, φύτεψε Σὺ καί πάλι φτερά στή νεανική ψυχή, γιά ν' ἀνορθωθεῖ καί νά λυτρωθεῖ μέ τή χάρη Σου.

Θεέ μου, Σέ ἱκετεύω ὄχι μόνο νά διαφυλάξεις τήν ἀγνότητα καί τήν ἀκεραιότητα τῆς τρυφερῆς ἡλικίας, ἀλλά καί νά τήν κάνεις ἰσχυρή καί ἀκτινοβόλο.

Στόν ἄρρωστο, τόν παρηκμασμένο κόσμο τῶν μεγάλων ἄς πέσει τό φῶς κι ἡ ἀλκή τῆς νεανικῆς καθαρότητος.

Κύριε, τό σκοτεινό χάος τῆς κοινωνίας μας ἄς τό σχίσουν οἱ ἀστραπές τῶν ἀγνῶν καί ἀδιάφθορων νεανικῶν πνευμάτων.

Ἄς τό καταυγᾶσουν οἱ ὀλόφωτοι ἥλιοι πού λάμπουν στά πεντακάθαρα μάτια τῶν παιδιῶν.

Δός μας καλούς ποιμένες

Κύριε, ό λαός Σου καί ή Έκκλησία Σου Σέ ικετεύουν: Δώσε μας καλούς ιερείς.

Ή ανάγκη μας γιά άγιους ποιμένες δέν παίρνει άναβολή.

Τούς θέλουμε γιά νά μᾶς διδάξουν μέ τό παράδειγμα καί τό λόγο τους τήν υπερφυσική αλήθεια Σου.

Γιά νά μᾶς ύπενθυμίσουν ότι ύπάρχει πάνω μας ό ούρανός.

Ότι ύπάρχεις Σύ, Βασιλιάς ένός άλλου κόσμου, όπου ή μακαριότητα καί ή άρμονία συμπορεύονται μέ τή δικαιοσύνη καί τήν άγάπη.

Χρειάζονται, Θεέ μου, οί ψυχές μας δύναμη άνωσης. Λαχταρούμε νά δοϋμε ένσαρκες μορφές άγιοσύνης, ανθρώπους πού δάμασαν μέ τήν ισχύ του πνεύματος τήν ύλη καί τή σάρκα.

Ό! ἄς εἶναι, Θεέ μου, τέτοιοι άνθρωποι οί ιερείς Σου.

Άς εἶναι «πυρός φλόγα», άγωγοί άγιότητας, προπονητές άρετῆς.

Μήν ἐπιτρέψεις σέ καμμιά περίπτωση νά γίνουν σκάνδαλο οἱ διάκονοι τοῦ Θουσιαστηρίου Σου. Μήν τούς ἀφήσεις νά ξεχάσουν τήν ἀποστολή τους.

Κάνε τους ν' ἀντανακλοῦν οὐρανό, νά μεταγγίζουν γαλήνη καί καλοσύνη.

Βοήθησε, Κύριε, στή λύση τῶν βιοτικῶν τους προβλημάτων, γιά νά μήν κατατρύχονται καί φθειρονται μέσα σ' αὐτά. Ἀλλά ἐλεύθεροι καί ἀπερίσπαστοι νά ἐπιτελοῦν τό ὑπερκόσμιο ἔργο τους.

Κάνε τούς ἱερεῖς Σου, Θεέ μου, στοργικούς, ἀληθινούς πατέρες τοῦ ταλαιπωρημένου λαοῦ μας.

Δῶσε τους μίαν ἄγια αὐστηρότητα, πού δέν θά 'ναι σκληρή, ἀλλά φιλόανθρωπη.

Ἐνδυσέ τους μέ στοργική ἐπιείκεια, πού δέν θά φέρνει ἔκλυση καί καλάρωση, ἀλλά τόνωση καί παρηγοριά.

Ἰησοῦ, ἅς γίνουν οἱ ποιμένες μας ἀντίγραφα Σου. Ἄς ζοῦν μέ Σένα καί γιά Σένα, γιά νά μποροῦν νά ὑπενθυμίζουν Ἐσένα στίς ἀποκοιμισμένες συνειδήσεις μας, στίς ναρκωμένες ψυχές μας.

Ἄκουσε, Αἰώνιε Ἀρχιερέα, τή δέσπῃ μας γιά ἱερεῖς: Ὁ λαός Σου καί ἡ Ἐκκλησία Σου σέ ἱκετεύουν.

Γλίτωσέ μας από τή ρουτίνα καί τήν πλήξη

Κύριε, ἔλα στίς ψυχές πού δηλητηριάζει ἡ πλήξη καί ἡ ρουτίνα. Γλίτωσέ μας ἀπό τά δύο αὐτά τέρατα, πού διαμορφώνουν τήν πονεμένη φυσιογνωμία τῶν ἡμερῶν πού ζοῦμε.

Ἔζησες κοντά μας, Ἰησοῦ.

Βάδισης στούς σκονισμένους δρόμους μας.

Μᾶς συναναστράφηκες σάν ἄνθρωπος.

Εἶδες καί μέ τά ἀνθρώπινα μάτια Σου τίς ἀδυναμίες μας, τούς πόθους μας, τά ξεσπάσματά μας.

Εἶδες ἂν μπορούμε ν' ἀντέξουμε στήν πλήξη, ἂν τό πλάσμα Σου, ἔστω κι ἄμαρτωλό καί πιεσμένο, μπορεῖ νά συμβιβασθεῖ μέ τή ρουτίνα.

Ὅχι! Δέν μπορούμε, Ἰησοῦ μου.

Δέν βλέπεις, ὅτι πολλές ψυχές ἐκλέγουν τό θάνατο, ἐκλέγουν τήν ἄμαρτία ἢ τήν παραφροσύνη, γιά νά γλιτώσουν ἀπό τήν ἐκμηδένιση τῆς ρουτίνας;

ὦ Θεέ μου, ποιά δαιμονική δύναμη ἐξαπέλυσε

αυτά τὰ δηλητήρια; Δέν εἶναι ἀρκετές οἱ τόσες τοξίνες πού κυκλοφοροῦν στόν ὀργανισμό μας; Δέν φθάνουν οἱ τόσες βλαβερές οὐσίες πού μολύνουν τήν ἀτμόσφαιρά μας;

Πῶς ν' ἀντέξουμε καί στή ρουτίνα, Κύριε; Πῶς νά μή λυγίσει ἡ εὐθραστη ἀνθρώπινη φύση κάτω ἀπό τό μολυβένιο βάρος τῆς πλήξης;

Γιατί δέν ἐπεμβαίνεις;

Γίνε ἄλλη μιὰ φορά ὁ Ἐλευθερωτής μας, Θε-άνθρωπε.

Ἔλα στά ἐργοστάσια καί στά γραφεῖα.

Ἐπισκέψου τὰ κοσμοπολίτικα κέντρα καί τίς μεγαλουπόλεις, πού καταδυναστεύονται ἀπό τή ρουτίνα καί τήν πλήξη.

Στάσου, Ἰησοῦ μου, δίπλα στούς ἀδελφούς μου πού μαραίνονται καί σβήνουν ἐκτελώντας ὥρες τήν ἴδια μηχανική κίνηση.

Δεῖξε τό φωτεινό Σου πρόσωπο σ' ἐκείνους πού ὅλη μέρα ἔχουν νά κάνουν μέ νεκρά ἄψυχα καρτιά, κλεισμένοι χρόνια στό ἴδιο σκυθρωπό γραφεῖο.

Χάρισε τήν ἐλευθερία ἀπό τήν ρουτίνα.

Μεταμόρφωσε τήν ἐργασία.

Δῶσε στούς ἀνθρώπους καινούργια μάτια καί νέα καρδιά.

Διοχέτευσε ρεῦμα δύναμης στά κουρασμένα σώματα.

Ἰησοῦ μου, κουράσθηκες στά τρία χρόνια τοῦ λυτρωτικοῦ Σου ἔργου. Κατήργησες καί τήν τροφή

καί τόν ὕπνο πολλές φορές, γιά νά προφθάσεις
νά κάνεις περισσότερο καλό.

Δέν ὀδυνᾶσαι λοιπόν βλέποντας σήμερα ἐκεί-
νους γιά τούς ὁποίους σταυρώθηκες νά ' ναι κου-
ρασμένοι ἀπό ἀπραξία καί πλήξη;

Ἔλα, Κύριε.

Μεταμόρφωσε τίς νεκρές καί ἄγονες ὥρες μας
σέ ὥρες στοργῆς γιά τούς ἀδελφούς μας. Δώσε τόν
κραδασμό τῆς ἀγάπης στίς ψυχές πού ἀργοσβή-
νουν μέσα στή νωχέλεια καί τήν πλήξη. Σπρῶξε,
Θεέ μου, κίνησε τίς καρδιές.

Τάραξε τά λιμνασμένα νερά.

Μετάβαλέ τα σέ ποταμούς ζωῆς.

Τύλιξε μέ φῶς τούς φίλους μου

Ἄνοιξε τά χέρια Σου, Κύριε, καί σκόρπισε εὐλογίες.
 Ἀγκάλιασε τούς φίλους μου, τύλιξέ τους μέ φῶς.
 Ζέστανέ τους μέ ἀγάπη, ἐφοδιάσέ τους μέ σοφία.

Κάνε τή ζωή τους μεγάλη, εἰρηνική καί ἄξια.

Κράτησέ τους, Θεέ μου, πιστούς σέ Σένα, ὅπως
 μέχρι σήμερα. Κι ἄς μείνουν γιά πάντα ἀτρόμητοι
 σάν ἥρωες κι ἀπλοί σάν παιδιά. Εὐγενικοί κι ἀπο-
 φασιστικοί. Τολμηροί κι ἄγνοί.

Κύριε, ἄς κατοικεῖ ἡ εὐτυχία Σου στό στῆθος
 τους.

Δῶσε τους ἀντοχή καί καρτερία στόν πόνο καί
 μεγαλοψυχία στή νίκη.

Ἡρεμία στη χαρά τους, μετριοφροσύνη στίς ἐπι-
 τυχίες. Γαλήνη κι ἐπιμονή στίς ἀποτυχίες.

Θεέ μου, γιά τούς φίλους μου δέομαι. Καί ταυ-
 τόχρονα εὐχαριστῶ.

Εὐχαριστῶ γιατί γιά μένα εἶναι ἕνα ἀπό τά πιό
 ἀκριβὰ Σου δῶρα στή ζωή μου.

Οἱ εὐλογίες τοῦ οὐρανοῦ καί τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς ἄς
 σκεπάζουν, Θεέ μου, τούς φίλους μου.

Γι' αὐτούς πού θά φύγουν ἀπ' τόν κόσμο

Θεέ μου, θά χτυπήσει καί σήμερα ἡ καμπάνα γιά πολλούς. Θά κλείσει ὁ σιδερένιος κύκλος τῆς ζωῆς στή γῆ καί θ' ἀνοίξει ὁ πύρινος κύκλος τῆς αἰωνιότητας.

Ἡ τελευταία μέρα, Κύριε, οἱ στερνές ὥρες γιά χιλιάδες ἀνθρώπους τῶν πέντε ἡπείρων.

Θεέ μου, μεγάλες, ἀνεπανάληπτες στιγμές τῆς ζωῆς οἱ στιγμές πού ἀντηχεῖ στή σκάλα τό βῆμα τοῦ θανάτου.

Κύριε, Σε παρακαλῶ γιά ὅλους αὐτούς πού σήμερα θά παραδώσουν τό πνεῦμα. Φανοῦ σπλαγχνικός καί ἐλεήμων.

Ἄς μὴν ἔχουν θάνατο σκληρό.

Ἄς μὴ σβῆσουν χτυπημένοι ἀπό τούς πόνους ἀρρώστιας ὀδυνηρῆς.

Οὔτε νά ' ναι τό τέλος τους αἰφνίδιο καί τούς βρεῖ ἀνέτοιμους.

Κύριε, Σέ παρακαλῶ, προετοίμασε τήν καρδιά τους γιά τό μεγάλο ταξίδι. Πρὶν κλείσουν γιά πά-

να τά μάτια, ἄς Σέ ἀναζητήσουν μέ τό αἰώνιο ἐφόδιο, τήν Ἐξομολόγησι καί τή θεία Κοινωνία. Ἄς ψιθυρίσουν ἕνα «Κύριε, ἐλέησον».

Ἄς ποῦν, ἔστω καί γιά πρώτη φορά στή ζωή τους, τό «μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

Παρηγόρησε, Λυτρωτή μου, κι ἐκείνους πού σήμερα θ' ἀντικρίσουν «κεκοιμημένον» ἕναν προσφιλή τους ἄνθρωπο. Τό μυστήριο τοῦ θανάτου, Σέ παρακαλῶ, ἄς μιλήσει στίς ψυχές, ἀνοίγοντας ὀρίζοντες ζωῆς καί ἀθανασίας.

Τόνωσε τήν ἀλήθεια πού τόσο συχνά λησμονιέται: ὅτι «εἶσαι ἡ Ἀνάστασις καί ἡ Ζωή».

Πλήρωσε τούς πενθοῦντες μέ τήν εὐφροσύνη ν' ἀκούσουν τά ζωντανά λόγια Σου: «Ὁ πιστεύων εἰς Ἐμέ κἄν ἀποθάνει ζήσεται καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς Ἐμέ οὐ μή ἀποθάνει εἰς τόν αἰῶνα».

Κύριε, παράλαβε ἐν εἰρήνῃ καί μετάνοιά τά πνεύματα τῶν ἀδελφῶν μας πού σήμερα, ἀφήνοντας στή γῆ τό φθαρτό σῶμα, θ' ἀρχίσουν μια νέα ζωὴ κοντά Σου.

Ἀνάπαυσέ τους στούς μακαρίους κόλπους Σου, ὦ Θεέ.

Σπεῖρε στή γῆ ἐλευθερία

Γιά μένα, Παντοδύναμε, ἡ τρανότερη ἀπόδειξη τῆς θεότητάς Σου εἶναι ὁ σεβασμός Σου στήν ἐλευθερία μας.

Μπροστά σ' αὐτό τό ἀσύλληπτο μυστήριο γονατίζω λατρευτικά, γιά νά κάμω τήν ὁμολογία τῆς πίστεως μου: Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν πού σέβεται τήν ἐλευθερία τῶν ἀχρείων δούλων Του.

Γιά νά μήν τήν παραβιάσεις, ἦλθες στή γῆ σάν ἄνθρωπος καί ταπεινώθηκες μ' ἕναν τρόπο ἀκατανόητο γιά τό περιορισμένο πνεῦμα μας.

Γιά νά τήν ἀποκαταστήσεις, σταυρώθηκες καί ἀναστήθηκες.

Καί τώρα κοίταξε. Σκύψε πάνω στόν πλανήτη μας, Θεέ μου. Βλέπεις πόση δουλεία!

Παρακολουθεῖς τά ἑκατομμύρια τῶν σκλάβων.

Βάρβαρα χέρια τυράννων στραγγάλισαν καί στραγγαλίζουν τό θεῖο, μοναδικό δῶρο Σου.

Κύριε, κρύβουμε τό πρόσωπό μας μέσα στά χέρια μας ἀπό ντροπή, ὅταν συλλογιζόμαστε ὅτι

ή γῆ μας διατηρεῖ στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Τρέμουμε ἀπό ἀγανάκτηση, ὅταν ἀντικρίζουμε χέρια πού πάνω τους δέν στέγνωσε ἀκόμη τό αἷμα νά μή περιορίζονται στό νά δένουν μ' ἄλυσίδες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ἀλλά νά συντρίβουν μέ μα- νία τήν ἐλευθερία μέσα στίς ἴδιες τίς ψυχές. Νά δολοφονοῦν τήν ἀνεξαρτησία μέσα στό νοῦ.

Καί Σύ, Κύριε, μένεις σιωπηλός.

Μᾶς τρομάζει ἡ σιγή Σου.

Εἶναι δυνατόν ἀπό σεβασμό στήν ἐλευθερία μας νά ἀφήσεις τούς τυράννους νά τήν καταστρέ- φουν;

Ὡ Θεέ μου, χάρισέ μας τή χαρά τήν ἀπέραντη, τή δυσβάσταχτη εὐτυχία, νά δοῦμε στήν ἐποχή μας νά καταργεῖται ἡ δουλεία.

Νά μὴν ὑπάρχει ἐπάνω στή γῆ ἄνθρωπος ὑπο- δουλωμένος σέ ἄνθρωπο.

Νά μὴν ὑπάρχουν κύριοι καί σκλάβοι.

Νά μή μπορεῖ κανεῖς, μά κανεῖς, νά διαχειρι- σθεῖ τήν ἐλευθερία, νά ἐξαφανίσει τήν ἐλευθερία καί ἑνός μόνου, τοῦ τελευταίου ἔστω ἀνθρώ- που.

Κύριε, ἄς εἶναι ὁ αἰώνας μας αἰώνας τῆς ἀπε- λευθέρωσης τῶν σκλάβων.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Εἶπεν ὁ Κύριος: «Μετανο-
εῖτε καί πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγ-
γελίῳ».

(Εὐαγγέλιον κατὰ Μᾶρκον
κεφ. α' στ. 15)

«Μετανοείτε»

Κύριε, μᾶς εἶπες: «Μετανοείτε καί πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ».

Αὐτός εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ κύριος ὄρος μιᾶς ἀληθινῆς σχέσης μαζί Σου.

Πρέπει νά Σοῦ ὁμολογήσουμε ὅτι ἡ πίστη μας στό Εὐαγγέλιο δέν εἶναι πολύ μεγάλη. Τήν χτύπησαν καί τή χτυποῦν καθημερινά τόσα καί τόσα. Συχνά μᾶς φαίνεται ὑπερβολικό κι ἀνεφάρμοστο. Συχνά τό βλέπουμε πολύ ἀπαιτητικό. Κι εἶναι ὥρες πού μᾶς φαίνεται ὅτι τό Εὐαγγέλιο εἶναι πρόκληση γιά τή λογική καί τή σύνεσή μας.

Δυσκολευόμαστε, Κύριε, νά πιστεύσουμε πλήρως, τελείως και ἀνεπιφύλακτα στό Εὐαγγέλιο.

Ἴσως ὅμως ἡ αἰτία νά βρίσκεται ἀλλοῦ. Ἐσοῦ μᾶς εἶπες: «μετανοείτε καί πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ». Ἐδῶ κρύβεται ἕνα μεγάλο μυστικό. Ἡ πίστη καί ἀποδοχή τοῦ Εὐαγγελίου προϋποθέτει μιᾶ ριζική ἀλλαγὴ στή σκέψη, τή νοοτροπία. Μιά ἀλλαγὴ τρόπου ἀντικρίσματος τῶν πραγμάτων, τῶν προσώπων, τῶν ἀξιῶν. Μᾶς ζητᾶς νά μετα-

νοήσουμε, γιά νά πιστεύσουμε. Στό σημείο αυτό βρίσκεται ό κόμπος.

Τό καινούργιο δυνατό κρασί τοῦ Εὐαγγελίου Σου ἀπαιτεῖ ἀνάλογα δοχεῖα. «Οὐδέ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκούς παλαιούς· ...ἀλλά οἶνον νέον εἰς ἀσκούς βάλλουσι καινούς». Ἔτσι δέν εἶπες;

Πρέπει ν' ἀλλάξουμε. Αἰσθανόμαστε ὅτι πρέπει ν' ἀπαρνηθοῦμε τήν ἀμαρτωλή νοοτροπία μας, τό φτωχό ὀρθολογισμό μας, τή στενόψυχη θεώρηση τῶν πραγμάτων. Πρέπει νά μετανοήσουμε, Νά μᾶς ἔδινες τή δύναμη καί τήν ἀπόφαση μιᾶς τέτοιας μετάνοιας, μιᾶς τέτοιας ἀλλαγῆς!

Νά μᾶς χάριζες τό δῶρο τῆς ἐγκάρδιας ἀποδοχῆς τοῦ λόγου Σου, Κύριε. Νά τοποθετοῦσες στήν καρδιά καί στά χεῖλη μας ἕνα ναί σάν ἀπάντηση στό «μετανοεῖτε καί πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ»!...

«Ὡς τά παιδιά»

Κύριε, μᾶς εἶπες: «Ἐάν μή στραφῆτε καί γένησθε ὡς τά παιδιά, οὐ μή εἰσέλθητε εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Μᾶς τό εἶπες τόσο καθαρά, ὥστε νά μή μᾶς ἀφήσεις καμμιά ἀμφιβολία. Γι' αὐτό καί δέν ἀμφιβάλλουμε, ἀλλά τρομάζουμε. Καί ξέρεις γιατί. Συγκώρησέ μας νά Σοῦ τό ποῦμε. Ἀλλά ἡ ἀπαίτησή σου αὐτή εἶναι σχεδόν πρόκληση. Ἄν ὑπάρχει μιᾶ ἐποχή πού κάνει τό πᾶν γιά νά μὴν ἐπιτρέψει στούς ἀνθρώπους νά γίνουν παιδιά, αὐτή σίγουρα εἶναι ἡ δική μας.

Δέν βλέπεις, Κύριε, πόσο βιάζεται ἡ ἐποχή μας νά κάνει καί τά παιδιά νά πάψουν νά εἶναι παιδιά; Δέν βλέπεις πόσο ἐξωθεῖ τά παιδιά νά γίνουν γρήγορα μεγάλοι; Τόσα παιδικά πρόσωπα ἔχουν πάψει πρό πολλοῦ νά γελοῦν. Σέ τόσα παιδικά μάτια πλανιέται ἡ γνώση τῆς πονηρίας, ἡ ἐμπειρία ἀπό τή γεύση τοῦ κακοῦ. Ὄταν τά παιδιά δέν μποροῦν νά εἶναι παιδιά, τότε πῶς μποροῦμε ἐμεῖς οἱ νέοι, οἱ ὠριμοί νά τό κατορθώσουμε;

“Όμως μᾶς τό εἶπες καί ὁ λόγος Σου δέν χωράει πολλές ἐρμηνεῖες, δέν ἀφήνει διεξόδους. Πρέπει νά τόν δεχθοῦμε ἀκέραιο, ἂν θέλουμε νά εἴμαστε ἀκέραιοι Χριστιανοί. Δέν μᾶς μένει τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά ζητήσουμε ἀπλά καί τίμια τή βοήθειά Σου. Τή βοήθειά Σου, Ἰησοῦ, γιά νά στραφοῦμε καί νά γίνουμε «ὡς τά παιδιά».

Αὐτό σημαίνει ὅτι ζητοῦμε νά μᾶς βοηθήσεις νά νιώσουμε σ’ ὄλο του τό βάθος καί σωστά τό λόγο Σου αὐτό. Νά ποθήσουμε τήν ἀλλαγή, τή στροφή γιά τήν ὁποία μιλάει.

Αὐτό σημαίνει νά μᾶς βοηθήσεις νά εἴμαστε γενναῖοι καί τολμηροί. Σ’ ἕναν κόσμο πού ὑφαίνει τή ζωή του μέ τό ψέμα, τήν πανουργία, τήν ὑποκρισία καί τή δυσπιστία χρειάζεται τόλμη καί γενναιότητα, γιά νά γίνει κανεῖς παιδί.

Κι ἀκόμη αὐτό σημαίνει νά μᾶς φωτίσεις, γιά νά πετύχουμε τή ζεύξη τοῦ λόγου Σου αὐτοῦ μέ κεῖνον τόν ἄλλον πού μᾶς εἶπες: «γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καί ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί». Νά μᾶς βοηθήσεις νά νιώσουμε ὅτι τό «ὡς τά παιδιά» δέν σημαίνει ἀνοησία καί ἀπάρνηση τοῦ μυαλοῦ μας.

Αὐτά Σοῦ ζητοῦμε, Κύριε, γιατί θέλουμε νά εἴμαστε συνεπεῖς στά ὅσα μᾶς ζητᾶς.

Γιά τούς έχθρούς μας

Κύριε μᾶς εἶπες: «Ἀγαπᾶτε τούς έχθρούς ὑμῶν». Καί μᾶς ἔδωσες νά καταλάβουμε ὅτι αὐτό δέν εἶναι ἓνα σχῆμα ὑπερβολῆς. Εἶναι κάτι πού πρέπει νά γίνει. Δέν πρόκειται περί παραπανίσιου πράγματος. Οὔτε περί παραρτήματος τοῦ θελήματός Σου, πού ἂν θέλουμε τό δεχόμεστε ἢ τό ἀπορρίπτουμε.

Καί ἐδῶ ὅμως ἀντιμετωπίζουμε, Θεέ μου, τή δυσκολία. Μᾶς ζητᾶς ν' ἀγαποῦμε τούς έχθρούς μας. Μά ἐμεῖς -ἄς εἴμαστε εἰλικρινεῖς τουλάχιστον ἀπέναντί Σου- δέν ἀγαποῦμε καλά καλά οὔτε τούς φίλους μας!

Αὐτούς τούς φίλους συχνά, Κύριε, τούς ἀντιμετωπίζουμε σάν φοβερούς ἀντιπάλους. Σπουδάζουν τήν ἴδια ἐπιστήμη καί ἄρα εἶναι ἐπαγγελματικοί ἀντίπαλοί μας. Παίρνουν μεγάλους βαθμούς, ἐνῶ ἐμεῖς ὑστεροῦμε. Πετυχαίνουν τήν α ἢ β εὐκολία στίς σπουδές τους, ἐνῶ σ' ἐμᾶς ἔρχονται ὅλα ἀνάποδα. Γι' αὐτό καί τούς ζηλεύουμε, τούς φθονοῦμε τόσο εὐκολα...

Αυτοί οί φίλοι, Κύριε, μοιράζονται μαζί μας τήν ἀγάπη καί ἄλλων ἀνθρώπων. Καί συχνά μᾶς φαίνεται πῶς τραβοῦν τό μεγαλύτερο μερίδιο. Ξέρεις πόσο πειραζόμαστε μέ κάτι τέτοια.

Ἐπειτα τόσες φορές οί φίλοι μας μᾶς ἐκνευρίζουν μέ τά λόγια, τίς κινήσεις, ἕνα ἐλάττωμα πού ἔχουν.

Τόσες φορές σέ ὥρες εἰλικρινείας καί γνησιότητος τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀναγκασθήκαμε νά ὁμολογήσουμε ὅτι οὐσιαστικά δέν ἀγαποῦμε οὔτε τούς φίλους μας. Κι ἂν δέν ἀγαποῦμε αὐτούς, τότε πῶς ν' ἀγαπήσουμε τούς ἐχθρούς μας;

Γιατί λοιπόν μᾶς ζητᾶς τέτοια πράγματα; Γιατί μᾶς ζητᾶς νά γίνουμε ἀθλητές στό μαραθώνιο, ἐνῶ δέν μποροῦμε νά σύρουμε τά πόδια μας;

Ἀσφαλῶς ἔχεις τό σχέδιό Σου, Παντοδύναμε. Ζητώντας μας ν' ἀγαποῦμε τούς ἐχθρούς μας, μᾶς βοηθεῖς νά ἀποφασίσουμε ν' ἀγαποῦμε τουλάχιστον τούς φίλους μας. Ἐπί τέλους μᾶς δίνεις τήν εὐκαιρία ν' ἀγαποῦμε τούς ἐχθρούς μας στό πρόσωπο τῶν φίλων μας, ἀφοῦ οί φίλοι μας εἶναι λίγο πολύ ἀντίπαλοί μας.

Αἰσθανόμαστε λοιπόν ὅτι τό «ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν» πρέπει ν' ἀρχίσει μ' ἕναν ἐξαγνισμό τῆς ἀγάπης πρὸς τούς φίλους μας. Καί νά προχωρήσει. Νά προχωρεῖ χωρίς μέτρο καί τέρμα...

Τό παράπονό Σου

Κύριε, μᾶς εἶπες: «Οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρὸς με ἵνα ζωήν ἔχητε». Πόσο βαθύ κι ὀδυνηρό ἀντηχεῖ τό παράπονό Σου... Καί μέ πόσο ἐκπληκτική σαφήνεια καί ἀκρίβεια ἐκφράζει μιὰ ἀπό τίς βασανιστικότερες ἀντιφάσεις μας!

Ἄν διψοῦμε γιά ζωή, τό ξέρεις χίλιες φορές καλύτερα ἀπό μᾶς. Ἡ δίψα κι ἡ πείνα γιά ζωή μᾶς βασανίζει ἀφόρητα τόσο συχνά.

Θέλουμε νά ζήσουμε, Θεέ μου.

Κι' ἐνῶ Σέ πιστεύουμε -ἀδύνατα καί ἄτονα, πάντως Σέ πιστεύουμε- δέν ἐρχόμαστε κοντά Σου. Μᾶς εἶπες ὅτι εἶσαι ἡ ζωή. Εἶσαι ἡ ζωή που νίκησε τό θάνατο. Κι ὅμως δέν τρέχουμε διψασμένοι κοντά Σου. Ἀναζητοῦμε ἄλλες πηγές, γιά νά σβήσουμε τή δίψα τῆς ζωῆς. Ὅταν Σέ πλησιάσουμε, ξέρουμε ὅτι θά βροῦμε γαλήνη καί παρηγοριά. Δέν ἀμφιβάλουμε καθόλου γι' αὐτό. Ἀλλά ζωή; Ἐδῶ κάτι μᾶς σταματάει.

“Ένας ακατανόπητος φόβος μᾶς κυριεύει ὅτι κοντά Σου θά σβήσει ἡ φλόγα τῆς ζωῆς. Γι’ αὐτό καί τελικά, ἐνῶ Σέ πιστεύουμε, δέν Σέ πλησιάζουμε ζητώντας τή ζωή. Καί τό παράπονο Σου μένει: «Οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρός με ἵνα ζώην ἔχητε...».

Ἀναγνωρίζουμε τήν ἀντίφασή μας. Καί παρακαλοῦμε μέ ὅλη μας τή δύναμη γιά τήν ἀπαλλαγὴ μας ἀπ’ αὐτή. Εἰσάγαγέ μας στό βασίλειο τῆς ζωῆς Σου.

Δῶσε μας τή ζωή, αὐτή πού φωτίζεται ἀπό τήν Ἀνάστασή Σου. Αὐτή πού κινεῖται μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς χωρίς μέτρο καί ὄρια ἀγάπης Σου.

Δῶσε μας τή ζωή, πού τή λούζει ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς Σου, πού τή δροσίζει ὁ ἄνεμος τῆς ἐλευθερίας Σου καί τήν ποτίζουν οἱ ποταμοί τῆς δικαιοσύνης Σου.

Κύριε, μέ χέρια ἀπλωμένα παρακαλοῦμε: Γέμισε τά χέρια αὐτά μέ τούς θησαυρούς τῆς ζωῆς Σου.

Ζητούμεν «πρώτον»...

Κύριε, μᾶς εἶπες: «Ζητεῖτε πρώτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Νιώθουμε ὅτι μέ τό λόγο Σου αὐτό ἀποκαλύπτεις τὴν ἐνοχή μας. Ξεσκεπάζεις τὴν πληγή τῆς καρδιάς μας. Γιατί, ἀλίμονο, ὁ καθένας ἀπό μᾶς ζητεῖ πρώτον ὁ,τιδήποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό τὴ βασιλεία Σου.

Ζητοῦμε πρώτον τὴν ὑλική δύναμη. Τὴ δύναμη τοῦ χρήματος, τῆς θέσης, τῆς εὐφυίας.

Ζητοῦμε πρώτον τὴν ἀπόλαυση καί τὴν ἄνεση, τὴν εὐκολη ζωή, τὴν εὐκολη πρόοδο. Ζητοῦμε ὅσο τό δυνατόν λιγότερο κόπο.

Ζητοῦμε πρώτον ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ τὰ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα συμφέροντά μας.

Ζητοῦμε πρώτον ὅ,τι μᾶς ἀρέσει, ὅ,τι μᾶς στοιχίζει λιγότερο.

Ζητοῦμε πρώτον ὅ,τι συνδέεται μέ τόν ἑαυτό μας, ἔτοιμοι δυστυχῶς νά συνθηκολογήσουμε ἀκόμη καί μέ τόν Ἀντίπαλο, μέ τό Σατανά.

Ζητοῦμε πρώτον... Ὡ! νιώθουμε καυτό τό

βλέμμα Σου, Κύριε, νά μᾶς διακόπτει; Ἀρκετά! Σίγουρα δέν θά ἔχει τέλος ὁ κατάλογος αὐτῶν πού ζητεῖτε πρῶτον. Σ' αὐτό τόν ἀπέραντο κατάλογο, πού μεγαλώνει μέρα μέ τή μέρα καί πού συνιστᾷ τή δυστυχία σας καί τήν ἀπάρνησή τῆς ἀξίας σας, ἐγώ ἀντιτάσσω τόν αἰώνιο μοναδικό λόγο μου: «Ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθῆσεται ὑμῖν».

Πόσο ἀπλή, πόσο καθαρή εἶναι ἡ ἀλήθεια Σου, Κύριε. Πῶς ὅμως νά τή φθάσουμε;

Πῶς νά μάθουμε τήν καρδιά μας νά ζητεῖ πρῶτον τή βασιλεία Σου καί τή δικαιοσύνη Σου; Πῶς νά ξεπεράσουμε, Θεέ μου, ὅλα τά ἄλλα «πρῶτα»; Δέν μένει παρά νά Σέ ἱκετεύσουμε ἀπλά καί μέ εὐθύτητα: Κύριε, ζητοῦμε πρῶτον νά μᾶς μάθεις, νά μᾶς βοηθήσεις, νά πείσεις τήν καρδιά, τή θέληση, τή σκέψη μας νά ζητοῦν πρῶτον τή βασιλεία Σου καί τή δικαιοσύνη Σου. Ἀμήν.

ΤΑ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

πού χρησιμοποιήθηκαν στό κείμενο ἐντός εἰσαγωγικῶν, μπορεῖ
νά τά βρεῖ ὁ ἀναγνώστης στίς ἀκόλουθες παραπομπές:

Σελ.	Σειρά	Χωρίον	Σελ.	Σειρά	Χωρίον
9	14	Λουκ. ια´ 1	86	8	Ψαλμ. ιγ´ 3
13	16	Ψαλμ. λ´ 17	89	13	Ματθ. ιη´ 3
14	11	Ἐφεσ. β´ 12	97	3	Ματθ. στ´ 26
18	18	Ψαλμ. ιβ´ 4	98	13	Ψαλμ. η´ 5
19	12	Ψαλμ. πη´ 16	102	7	Ψαλμ. μ´ 4
19	22	Ψαλμ. δ´ 7	106	3	Πράξ. ιζ´ 16
21	7	Λουκ. ιζ´ 5	107	9	Α´ Ἰω. ε´ 21
21	14	Μαρκ. θ´ 9,24	108	1	Ἰωάν. ιδ´ 6
21	23	Ψαλμ. ρκθ´ 2	109	22	Ἰωάν. ιδ´ 6
21	23	Ψαλμ. ρα´ 2	109	23	Ἰωάν. η´ 12
22	1	Ψαλμ. ν´ 1	111	6	Ματθ. ιδ´ 17
23	1	Ψαλμ. ρκθ´ 1	115	7	Ψαλμ. λ´ 17
23	11	Λουκ. ε´ 20	115	16	Ἀποκλ. δ´ 8
23	14	Ἰωάν. ε´ 14	116	16	Ἰακ. γ´ 17
27	13	Ἰακ. γ´ 13	117	18	Κολοσ. γ´ 3
29	7	Β´ Κορ. α´ 3	121	10	Ψαλμ. μδ´ 3
31	4	Πράξ. ι´ 38	122	10	Πράξ. ιδ´ 17
34	15	Ψαλμ. ζ´ 10	127	17	Ἐβρ. ιγ´ 8
44	17	Ματθ. ια´ 28	134	19	Ψαλμ. ργ´ 4
46	1	Ματθ. στ´ 9-10	141	5	Λουκ. κγ´ 43
47	26	Ματθ. στ´ 13	141	13	Ἰωάν. ια´ 25
49	2	Φιλip. δ´ 8	141	16	Ἰωάν. ια´ 26
52	5	Ψαλμ. μα´ 3	146	1	Μαρκ. α´ 15
53	10	Ματθ. ε´ 8	147	5	Ματθ. θ´ 17
55	5	Β´ Τιμοθ. δ´ 5	147	16	Μάρκ. α´ 15
59	6	Ψαλμ. ξθ´ 2	148	1	Ματθ. ιη´ 3
61	10	Ἰωάν. ιζ´ 13	149	7	Ματθ. ιη´ 3
69	9	Ρωμ. α´ 20	150	1	Ματθ. ε´ 44
72	8	Γενέσ. ιη´ 27	151	23	Ματθ. ε´ 44
72	20	Ψαλμ. μδ´ 3	152	1	Ἰωάν. ε´ 40
79	1	Πράξ. ιζ´ 25	153	4	Ἰωάν. ε´ 40
79	12	Ψαλμ. λε´ 10	154	1	Ἰωάν. ιδ´ 12
81	13	Ἰωάν. η´ 36	155	7	Ματθ. στ´ 33

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ	3
ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΤΗ Β΄ ΕΚΔΟΣΗ	5
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	5

ΠΡΩΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

1. Δέν ξέρω νά προσεύχομαι	8
2. Γίνε ό Συζητητής πού άναζητώ	10
3. Κάνε αισθητή τήν παρουσία Σου	12
4. Χρόνια χωρίς προσευχή	14

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

5. Διψώ για φώς	18
6. Κράτησε μέσα μου όρθή τήν πίστη	20
7. Συγχώρησέ με	22
8. Περισσότερη καλοσύνη σήμερα	24
9. Μέ βασανίζει ή συμπεριφορά μου	26
10. Θέλω πολλά, τά θέλω όλα	28
11. Σοῦ ζητώ τή θεραπεία μου	30
12. Τί θά γίνει μέ τά οικονομικά μου;	32
13. Αποκάλυψέ μου τόν έαυτό μου	34
14. Κάνε με πιό άγωνιστικό	36
15. Θά Σοῦ μιλήσω για τά σχέδιά μου	38
16. Μέ χτύπησε ή άποτυχία	40
17. Είμαι άναστατωμένος, Θεέ μου	42

18. Λύτρωσέ με από τή κόπωση	44
19. Ἐσένα περιμένει ὁ κόσμος	46
20. Τί εὐτυχία νά μπορῶ νά μιλῶ	48
21. Ζῶ ἀνάμεσα σέ ἀνθρώπους	50
22. Σέ διψῶ, Θεέ μου	52
23. Γλίτωσέ με ἀπό τή ραθυμία	54
24. Οἱ τρεῖς παράγοντες	56
25. Σῶσε με ἀπό τούς πειρασμούς	58
26. Μέ τυραννεῖ ἡ πείνα τῆς εὐτυχίας	60
27. Ἐλευθέρωσέ με ἀπό τόν ἑαυτό μου	62
28. Μεῖνε μαζί μου	64

ΤΡΙΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

29. Σέ δοξάζω	68
30. Σέ ὑμνῶ γιά τό φῶς	70
31. Σταυρώθηκες γιά μένα	72
32. Προσευχή τῆς καινούργιας μέρας	74
33. Σ' εὐλογῶ γιά τή σκέψη	76
34. Σ' εὐχαριστῶ γιατί ζῶ	78
35. Τό ὡσαννά τῆς ἐλευθερίας μου	80
36. Σέ βλέπω μέσα στή θύελλα	82
37. Εὐχαριστῶ γιά τή σιγή	84
38. Μοῦ ἔδειξες ἕναν ἄνθρωπο	86
39. Γεμίξεις τίς γειτονίες μας μέ παιδιά	88

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

40. Σέ παρακαλῶ γιά τόν κόσμο μας	92
41. Ἄς γίνει ἡ δουλειά μας πιά εὐχάριστη	94
42. Γιά τίς οἰκογένειες τῆς συνοικίας μας	96
43. Γιά τούς γονεῖς μου	98
44. Σέ παρακαλῶ γιά τούς καθηγητές μου	99

45. Συγχώρησε αυτούς πού μέ πλήγωσαν	100
46. Παρακαλώ γιά τούς άρρώστους	102
47. Γιά τούς συμφοιτητές μου	104
48. Γκρέμισε τά είδωλα	106
49. Φανέρωσε τήν αλήθεια Σου	108
50. Άς λιγοστέψει ή πείνα	110
51. Γι' αυτούς πού δουλεύουν σκληρά	112
52. Γιά όσους Σέ άρνοῦνται	114
53. Γιά τά έπιστημονικά μας έργαστήρια	116
54. Ζύμωσε μας μέ άγάπη	118
55. Παράκληση γιά τούς καλλιτέχνες	120
56. Οί γεωργοί μας Σε χρειάζονται	122
57. Διώξε τό πειρασμό τής αυτοκτονίας	124
58. Γι' αυτούς πού εἶναι μόνοι	126
59. Διάλυσε τή σύγχυσή μας	128
60. Ικετεύω γιά τούς μεγαλοφυείς	130
61. Φύλαξε τήν καινούργια γενιά	132
62. Δός μας καλούς ποιμένες	134
63. Γλίτωσέ μας άπ' τη ρουτίνα καί τήν πλήξη	136
64. Τύλιξε μέ φῶς τούς φίλους μου	139
65. Γι' αυτούς πού θά φύγουν άπ' τόν κόσμο	140
66. Σπεῖρε στή Γῆ έλευθερία	142

ΠΕΜΠΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

67. «Μετανοείτε»	146
68. «Ως τά παιδία»	148
69. Γιά τούς έχθρούς μας	150
70. Τό παράπονό Σου	152
71. Ζητούμε «πρώτον»...	154

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΧΩΡΙΑ

156

